Departamentul de *serviciipoştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www. alcris. ro

Titlu original (eng.): The Girl From The Train

(~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale SHANN, RENEE

Fântâna legamintelor / Renee Shann Traducător: Sînziana Mihalache Bucureşti: Alcris, 2009.

ISBN 978-973-121-122-0

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

RENEE SHANN

Fântâna legamintelor

Traducerea si adaptarea în limba română de: SINZIANA MIHALACHE

ALCRIS Romance

CONCURS:

În vederea promovării romanelor sentimentale româneşti, grupul editorial ALCRIS organizează selecţia acestora începând cu anul 2009.

Pentru a putea participa la această selecţie, lucrările trimise trebuie să îndeplinească

anumite condiții, fără de care nu se pot lua în calcul, şi anume:

- acțiunea trebuie să fie antrenantă, având în centru două până la patru personaje principale;
- actiunea poate avea loc in tara sau in afara ei, însă locul de desfăşurare trebuie bine precizat;
- având în vedere structurarea cărților din colecțiile noastre, puteți să vă încadrați în următoarele categorii:
- eroii principali se află la prima dragoste;
- eroii principali sunt persoane divorțate, văduve, cu sau fără copii;
- eroii principali işi desfăşoară activitatea în instituții medicale (asistente, doctori, rezidenți etc.)
- cadrul de desfăşurare al acțiunii se află în trecut, romanul având o tentă istorică;
- lucrările trebuie să aibă maxim 120 de pagini, cu 41 de rânduri pe pagină;
- lucrările trebuie scrise la maşina şi expediate pe adresa editurii sau la calculator şi trimise pe adresa de mail.

Acele lucrări care nu se încadrează în cerințele noastre vor fi respinse, şi nu se vor restitui destinatarului.

Se primesc lucrări pe parcursul întregului an 2009, pe adresa:

Str. Panait Istrati nr. 62, sector 1, Bucureşti, adresa de mail: office@alcris.ro

Capitolul 1

O, nu! Frank Heaton - numai asta i se putea întâmpla, dintre toate nenorocirile.

Deznădăjduită, Hayley Morgan continuă să privească spre compartmentul vecin, necrezându-şi ochilor că singura persoană din lume pe care sperase a n-o mai întâlni vreodată venea acum legănat spre ea. Din instinct, se afundă în scaun, regretând că nu-şi cumpărase o revistă sau ceva după care să se ascundă; însă avea cu ea doar o geantă minusculă, deci nici vorbă de vreo armă de apărare.

Poate că n-o zărise, îşi făcu ea iluzii. Poate că venea în direcția aceea

dintr-o pură coincidență. îl urmări un minut, rugându-se să găsească un loc pentru a nu-şi continua căutarea. Bărbatul însă înaintă spre uşa care despărțea cele două compartimente.

De furie, femeia scrâşni din dinți. îndeajuns că avansurile fiului şefului, nedorite de altfel, o lăsaseră fără slujbă; nu era nevoie să-l

mai şi întâlnească în trenul care o ducea spre eliberare. îşi aranjă părul de abanos cu un gest de mare doamnă, cu ochii sclipindu-i vicleni.

Acum că nu mai era secretara tatălui său, putea prea bine să-i ignore ocheadele şi şoaptele dezgustătoare. Şi totuşi, din experienţa ei cu Frank Heaton, nici cele mai aprige măsuri de rezistenţă nu-i puteau stăvili orgoliul masculin pe care-l afişa cu exuberanţă, şi desigur că o scenă în public nu era de dorit. Se cutremură doar la gândul de a îndura alte cuvinte umilitoare, după cele pe care le îndurase pe parcursul ultimului an. Pur şi simplu, tipul nu accepta faptul că cineva îl găsea neatractiv, darămite respingător.

Femeia sări în picioare. Dacă încă n-o zărise, avea să dea cu ochii de ea de îndată ce va păşi în compartimentul pe jumătate gol, astfel că trebuia să-şi pregătească o pistă de evadare. Numai avea timp să coboare bagajul, fiindcă de-abia îl suise, iar trupul ei subţire şi braţele-i fragile nu se pretau la asemenea greutăţi. Dar nu era necesar să se agite, deocamdată; se putea întoarce după el mai târziu. Principalul era să găsească o ascunzătoare.

Exact în clipa în care celălalt deschise uşa, Hayley o zbughi în direcţia opusă, răsuflând uşurată, pentru că-şi amintise de baia din capătul culoarului. Acolo, sigur nu va forţa uşa. însă când să intre, o găsi încuiată. Panicată, se grăbi spre compartimentul vecin, dar ezită, fiindcă trecea deja la clasa întâi. Spaţiul era totuşi gol, cu excepţia unui pasager. Să fi intrat acolo, Frank o vedea imediat; şi cum nu putea da înapoi, trebuia să meargă mai departe.

Bărbatul stătea spre culoar. Hayley încetini, netezindu-şi fusta pe şoldurile curbate, sperând la o imagine cât de cât demnă. însă tipul dormea dus, cu capul într-o parte şi picioarele întinse sub măsuţă.

Tânăra privi înapoi şi observă inconfundabila figură a lui Frank, cu părul lui rar dat în faţă. Ochii negri o fixau, încât Hayley simţi că se cufundă. Cel

mai probabil va veni după ea acum. Tentată să cedeze, aproape că...

Dintr-o dată, fără a mai sta pe gânduri, se strecură pe sub masa unde dormea străinul, spre locul de alături, de la geam, în speranța că statura lui o va proteja întrucâtva.

Chipul străin se înclinase spre ea - o figură relaxată, complet indiferentă față de tragedia care se producea în jurul său. Chipeş - observă ea brusc interesată - un ten ferm, buze arcuite; în plus, părea bine făcut, îmbrăcat elegant. Oare ce-ar spune dacă s-ar trezi şi ar găsi-o acolo? surâse ea pentru sine. Ce-ar zice?

Nu mai era mult.. .paşii greoi ai lui Frank se apropiau tot mai mult. Ce mult îl ura pe cel care o vânase până când o adusese în pragul disperării. Trebuia să găsească o cale de a-l evita pe afurisitul ăsta.

Străinul începu să se mişte, şi, din nou din impuls, Hayley se aplecă şi-l sărută abia simțit, abia mângâindu-i buzele. Părul negru îi căzu tot peste față, ca un scut.

- Scuzați-mă, aveți.? O, îmi pare rău. Nu ştiam că eşti aici.

Frank murmură ceva jenat şi trecu mai departe. Ea zâmbi fericită, cu o rugăminte fierbinte pe buzele-i tremurânde. Strânse pleoapele pentru a se ascunde în caz că-i căuta chipul; le deschise abia după ce paşii lui amuțiră.

Imediat ce reveni la realitate, tresări şi preț de câteva secunde se pierdu în marea unor ochi mai albaştri decât îi fusese dat să vadă vreodată, însă de un albastru glacial.

- Pot să ştiu ce faci? grăi străinul cu un glas plăcut şi rezonant.

Se aşteptase la un chip amuzat sau doar surprins, încât căutătura lui o demoraliză complet. Se ruşină, regretând totul.

- Nu e nimic îngrijorător, dacă e să luăm punctul de vedere al bărbaților,

zise, la care el nici nu se clinti. Bărbații fură săruturi întotdeauna, nu?

- Unii. Eu nu mă număr printre ei.

- Nu? Şi-i studie un timp chipul plăcut, arogant, precum al unui bărbat cu un caracter puternic, care obişnuia să facă el primul pas, fără îndoială. Presupun că nu e nevoie să te laşi dus de val.

- Corect! Pe de altă parte, văd că tu te laşi.

Hayley simți că o iau toate căldurile. Opinia despre Frank îi alterase fără doar şi poate imaginea de ansamblu asupra bărbaților, şi oricum se potrivea. Acest străin, deşi atrăgător şi prezentabil, probabil nu se străduise niciodată să cucerească o femeie. Dar la nevoie, ar fi făcut-o.

- Am avut o motivație. Eram disperată şi am făcut ce-am putut, după împrejurări.

- Erai disperată? După un sărut? se miră el. Mi-e greu să cred, rânji. Deşi.. .dacă vei continua să te arunci asupra fiecărui bărbat disponibil, sigur se va găsi unul care să-ți cadă în plasă.

în acelaşi timp studie întreg trupul ei, de la chipul oval, cu păr cârlionțat, la nasul mic şi gura voluptuoasă, apoi corpul delicat şi abdomenul plat.

- Nu.. .Nu mă arunc în brațele bărbaților, izbucni ea. E prima oară când am făcut-o.. .de urgență. Şi dacă te consolează cu ceva, n-a fost deloc plăcut.

- Mda, ajută. Ce fel de urgență?

Aceiaşi ochi imposibil de îmblânzit; tipul nu ceda. Se pare că străinul fermecător avea o inimă de piatră. De ce să-i mai explice? Povestea n-avea nimic interesant şi nici ea nu era genul care să se confeseze. în plus, el era duşmanul.

- E o poveste lungă. N-aş vrea să te plictisesc.

- încearcă-mă! insistă el, deosebit de curtenitor. Poate mă va captiva.

Mai degrabă ochii ei erau captivați.. .de un smoc de păr negru care făcea cale întoarsă spre ea. Tenace, ca de obicei, Frank nu se dădea bătut.

- Ştiu că n-o să mai înghiți încă o glumă, râse ea uşor, dar.. .chiar trebuie să te sărut din nou. Te superi?

Fără a mai aştepta răspuns, se lipi de el şi rămase acolo până când pericolul trecu.

- Nu e de mirare că nu ți-a plăcut, domnişoară Agasantă, o fulgeră el. Ai o tehnică învechită. Dacă ai de gând să mai faci aşa ceva, măcar învață cum trebuie.

- Sigur că da, tehnica ta e perfectă.

- Asta o las la latitudinea ta.

Fără alte comentarii, se năpusti asupra ei, într-un avânt. Luată prin surprindere, Hayley nu avu timp să se apere. La început înfiorată, începu să se zbată ca un animal în captivitate. Disperată, îşi adună toată forța interioară pentru a se desprinde din brațele lui, răsuflând cu greutate, cu o privire panicată.

- Ce s-a întâmplat? se miră el. Ai un atac de astm sau aşa ceva? o întrebă, încă ținând-o de umeri.

- Nu.E doar genul de atac la care mă aşteptam din partea unuia ca tine.

- Adică?

- Ce-ai înțeles, răspunse ea abătută. Niciodată bărbații nu vor pregeta să se impună cu forța asupra sexului slab, ca să arate cât de puternici sunt când îşi doresc ceva cu adevărat.

- Acum un minut, tu erai cea care-şi dorea ceva.

- Da, râse ea, dar nu ce crezi tu.

- Atunci, spune-mi, bruneto, ce credeam? şi o trase mai aproape. Pot

oare ochişorii ăştia mari şi blânzi să pătrundă în mintea mea?

-Nu. La fel cum nici săgețile tale de gheață nu o pot pătrunde pe a mea.

-Adevărat. Dar pot ghici.

Fără a prinde de veste, mâna lui de strecură spre ceafa ei, cu degetele răsfirate în părul bogat. îi apropie chipul uşor, primind licărul de teamă din privirea ei cu un surâs.

-Relaxează-te, n-o să te doară deloc.

Hayley se zbătu puțin, însă palmele lui o încleştară cu putere, iar masajul lui părea s-o calmeze miraculos. Nu se ştie cum, dar tot ce mai conştientiza era căldura care i se infiltra prin toți porii, detensionându-i muşchii, până când se abandonă complet în brațele lui. O eliberă într-un final, amuzat.

-Ai înțeles ideea? Sau mai vrei să experimentezi puțin? Eu cred că mai ai nevoie de câteva şedințe.

Femeia îl privi înmărmurită, înghițind în sec. De ce n-o trecuseră, ca altădată, fiori de dezgust când un bărbat se impunea cu forța în fața ei? Unde dispăruse toată senzația de greață provocată de buzele lipicioase şi înfierbântate ale lui Frank? La fizic, cei doi nu se comparau, dar ambii trimiteau la aceeaşi idee: egoismul masculin dus la extrem.

- Chiar te crezi un dar al lui Dumnezeu, nu? îl înfruntă. Mulțumesc de ofertă, dar o dată mi-a ajuns.

-Şi eu care credeam că-ți fac o favoare.

-Din fericire, n-ai să afli niciodată ce favoare mi-ai făcut, râse ea fals.

-Serios? înseamnă că poate nu ne luăm la revedere.

Ochii lui poposiră asupra buzelor ei, încețoşați. Părea că din clipă în clipă avea să repete sărutul de adineauri. Hayley tresări. Lumea e condusă de bărbați, gândi amarnic - o lume complet misogin'. Şi totuşi, sărutul lui îi

stârnise oarecare sentimente, şi, oricât de mult voia să-şi înfrâneze pornirile, nu era sigură că-şi va stăpâni impulsul de a repeta mişcarea. Iar de data asta chiar că nu mai avea ce explica.

Oftă - din încercarea de a evita un bărbat, dăduse peste altul, mult mai problematic. Şi iarăşi trebuia să scape. Se strecură agilă pe sub masă.

- Apreciez ajutorul tău, zise ironic. Sper să nu ne mai întâlnim.

- Crede-mă, domnişoară Agasantă, că-ți împărtăşesc speranțele. Dar s-au mai văzut şi altele mai grozave.

înapoi pe culoar, Hayley rămase lângă baie, în caz că Frank se întorcea si trebuia să intre. Nu mai zări nici urmă de el, si treptat îsi reveni. Desi abia se mai ținea pe picioare, nu o socase atât apariția neaşteptată a lui Frank, cât lovitura primită din partea străinului - la fel de cutremurătoare ca oricare din acțiunile reprobatoare ale lui Frank. Din fericire, trenul ajungea în scurtă vreme la Paddington, si trebuia să meargă după bagaj; dacă nu cumva îl furase cineva între timp.

După câteva minute, se întoarse în compartiment si observă fericită că valiza se afla tot acolo. Cu puțin noroc, Anthea o va astepta pe peron. Şi imediat ce dădu cu ochii de un smoc de păr blond-auriu printre capetele strânse acolo, zâmbetul îi reveni pe buze.

- Hayley! Hayley! o strigă gesticulând. Aici!

- Te-am văzut. Nu mai țipa.

La o privire fugară, Frank era de negăsit.

- Hai mai repede, o prinse de braț pe cealaltă. Să ieşim de-aici.

- Unde te grăbeşti?

- N-am timp de explicații. Mai târziu.

- Uite! se blocă cealaltă. E Felicity Brown!

-Acea Felicity Brown? tresări Hayley, curioasă. Unde?

- Acolo, şi arătă cu degelul, şi într-adevăr, era cea în cauză. Probabil că actriţa venise să întâmpine pe cineva. Când,
deodată, o văzură îmbrăţişând un bărbat cu păr castaniu, bine făcut, îmbrăcat oarecum formal, însă deosebit de elegant.

-Şi tipul acela ar trebui să fie ultimul! exclamă Anthea în extaz. Nu e superb?

Tipul să retrase un pas, iar Hayley reuşi să-i vadă chipul. Constată cu uimire că cel care o îmbrăţişa pe frumoasa actriţă era nimeni altul decât străinul arogant din tren. Iar la lumina zilei, arăta şi mai atrăgător. Practic, nu-şi putea lua ochii de la trupul lui perfect. Preţ de o secundă, retrăi satisfacţia ultimului sărut. Nu multe se puteau mândri că fuseseră sărutate pasional de partenerul lui Felicity Brown. Oare cum s-ar fi simţit ea să afle?

-E o chestiune de gusturi, zise.

-Mie sigur îmi place, chicoti Anthea. Măcar o jumătate de şansă de aş avea.

-Dar n-ai reuşi nu? Doar e bărbat.

-De când ai devenit atât de înverşunată?

- Nu mă-ntreba. Cel puţin aşa nu simţi decepţiile, mormăi Hayley.

Anthea reveni cu privirea asupra cuplului care nu făcea niciun
efort de a se strecura prin mulţimea care se adunase în jurul lor.

-Hai să mergem, o rugă Hayley.

în acea clipă, bărbatul o zări, şi o fixă cu nişte ochi misterios de albaştri. Ridică scurt din sprâncene, oarecum ironic şi provocator, după care se întoarse la prietena sa. Tânăra simţi de parcă ar fi electrocutat-o ceva.

-S-a uitat direct la tine, observă Anthea, care nu pierdea nimic. îl

cunoşti?

- Din trecere, murmură ea neconvingător, căci inima stătea să-i sară din piept.

Dacă n-o lua în grabă de braţ pe cealaltă, Anthea ar mai fi continuat cu întrebările.

- Să plecăm, înainte să dau peste vreo altă cunoştinţă care nu va fi la fel de încântată că mă vede.

Şi totuşi, imaginea lui Frank Heaton practic fusese surclasată în mintea ei de aceea a străinului; chipul lui mirat din ultima scenă ridica semne de întrebare la care n-avea să găsească niciodată răspunsul, medită ea, urcând în maşinuţa prietenei.

Apartamentul Antheei o reprezenta în totalitate - un amalgam de elemente, însă foarte reuşit. Hayley răsuflă uşurată îndată ce păşi înăuntru.

-Nici nu ştii ce mult mă bucur că am ajuns. Eşti sigură că nu e nicio problema dacă stau un timp la tine?

- Problemă? Sunt încântată, apăru cealaltă din bucătărie, cu două căni de ceai. Să ştii că mi-ai lipsit. încă n-am înțeles de ce n-ai venit cu mine de la început.

- Ştiu. Acum, regret. Dar la momentul respectiv îmi plăcea munca mea şi nu sunt sigură că sunt genul de fată care să stea la oraş.

- Bine.. .Deci, ce te-a făcut să te răzgândeşti dintr-o dată? Un bărbat?

- Oarecum. Dar nu în sensul în care vezi tu lucrurile, râse. Numai dacă nu ți se pare că agresiunea sexuală este o chestiune romantică.

-Mi se pare o mare prostie, dar n-aş fi crezut că te dai bătută dintr-atâta.

- Nu m-am dat bătută, se apără Hayley. Dar m-a dezgustat complet. Mai ales că totul a pornit de la un bărbat pe care-l respectasem tot timpul.. .şeful

meu.. .Care din păcate are un fiu oribil, şi se cutremură doar amintindu-şi scenele trăite. Presupun că nu poţi pune în balanţă declaraţia domnului Heaton în favoarea reputaţiei odraslei, totodată a moştenitorului său, împotriva unei amărâte de secretare.

- Deci ai renunţat de bunăvoie? Hayley Morgan - unde-ţi este spiritul combativ?

- E intact, râse Hayley. Dar măcar de data asta l-am lăsat deoparte în favoarea bunului-simţ. De la atacul de cord al domnului Heaton, fiul său a trebuit să preia conducerea afacerilor, deci aş fi rămas secretara juniorului oricum. Dar cum lucrurile au început să se înrăutăţească, mânuite mai mult sau mai puţin artistic de Frank, se zvonea că vor vinde compania. Deci, un viitor nu prea strălucit pentru cariera mea.

- Mda, presupun că aşa e. Dar. nu se cade ca nesimţitul să scape basma curată.

- Nu-mi aminti, se aprinse Hayley. încă mai visez că-l ucid.

- Coşmaruri?

- Nu. Vise cât se poate de liniştite, şi de fiecare dată mă trezesc mult mai bine dispusă, zâmbi Hayley.

Chicotiră, după care urmă o tăcere.

- Ţin să-ţi spun că Frank a fost în tren, dar am reuşit să-l evit.

- Bravo. Cum?

- Sărutând un necunoscut, râse Hayley, şocată de propria-i mulţumire, în loc să fie revoltată.

- Poftim? sări cealaltă. în tren? Mai spune-mi. El ce-a făcut?

- M-a sărutat înapoi.

- Şi?

- Frank a plecat; la fel şi eu.

- Aha.Altceva nu puteai face?

- Nu prea.

- N-a încercat să-ți ceară o a doua întâlnire?

- Anthea! Astfel de atitudini îi încurajează pe bărbați să se creadă buricul pământului. Şi-n plus, chiar arăt genul care să se lase agățată de un străin?

- Nu, dar măcar puteai încerca.

- Da, dar n-aş fi obținut nimic.

- De ce nu? Arăta rău?

- Nu, şi ochii scăpărară misterioşi. Ba chiar, semăna cu iubitul lui Felicity Brown, zise ea pe post de glumă după care aşteptă să vadă reacția celeilalte, care nu se lăsă aşteptată.

- Cel pe care ai zis că-l cunoşti din trecere? se miră Anthea. El a fost, nu? făcu ea ochii mari. L-ai sărutat? Adică, el te-a sărutat pe tine? Şi l-ai lăsat să-ți scape printre degete?

- N-a ajuns prea departe. Doar în brațele unei alte femei. A idolului tău - Felicity Brown. Săraca! Probabil că nici nu-şi dă seama ce bărbat are, pufni Hayley. Un exemplar tipic masculin.

- Parcă nu erai aşa de acidă.

- Vrei să spui că n-am avut motive...După experiența cu Heaton junior, îmi aleg foarte bine victimele.

- Şi eu zic asta de fiecarea dată, oftă prietena ei, şi tot ajung să mă îndrăgostesc de primii ochi superbi pe care-i zăresc.

- Eu una am terminat-o, decretă Hayley, ştergându-şi din minte cei doi ochi albaştri care o fascinaseră. Numai de bărbați n-am chef acum.

Rămaseră un timp în tăcere, fiecare meditând la problemele proprii.

După care Hayley gesticulă amplu:

-Deci, iată-mă aici, încercând să-mi refac viața, în căutarea unui nou loc de muncă, bănos, dar şi solicitant. Să sperăm că se va arăta cât de curând.

-Amin.

-Şi să sperăm că bărbații de prin zonă or să mă ignore complet.

-Ce mai dorință! râse Anthea. La cum arăți. .Dacă aş fi ca tine, m-aş putea aventura la vreo doi candidați de la birou.

- Ştii prea bine că n-ai face-o.Nimic nu e mai oribil decât să te vezi cuprinsă de două brațe vânjoase, sărutată pe nepregătite de o gură umedă şi aprinsă. Uh!

- Lasă, o bătu cealaltă pe umăr, priveşte partea bună a lucrurilor. Nu cred să existe doi ca Frank Heaton.

-Sper!

Hayley se înveseli; întotdeauna compania Antheei reuşea s-o readucă la viață şi trăia cu senzația că totul se va schimba. Abia aştepta să facă primii paşi în noul stil de viață, să uite ultimele luni, cu toate că cicatricele încă-i erau deschise, şi numai timpul va reuşi să i le vindece, odată cu recâştigarea încrederii de sine.

Deşi făcea glume pe seama propriei pățanii, mult timp avea să treacă până să uite umilința îndurată. Cireaşa de pe tort venise chiar din partea domnului Heaton, atunci când apelase la el pentru a se salva de insistențele fiului său. O acuzase categoric de a-l fi ademenit pe Frank, învinovățind-o pentru comportamentul lui dubios, bolborosind ceva despre fuste scurte şi bluze decoltate care sucesc capul bărbaților. Hayley acordase întotdeauna o mare atenție costumațiilor sale şi niciodată nu purtase astfel de articole la serviciu, putea foarte bine să se apere, dar replicile ei fură ignorate de

domnul Heaton. Pentru ca la final să nu-i rămână altceva de făcut decât să părăsească postul care-i plăcuse atât şi pe care-l ocupase cu succes timp de patru ani de zile, de când ieşise
din facultate.

în camera de oaspeţi pe care i-o oferise Anthea Hayley se postă în faţa oglinzii, observându-şi formele apetisante, care-l atrăseseră atât de mult pe Frank. Fusta pe care o avea nu era scurtă, dar i se mula perfect pe şoldurile fine, iar bluza contura un piept frumos. Fără îndoială că-şi arăta prospeţimea vârstei, deşi, în ultimul an, farmecul personal devenise mai degrabă un blestem decât un atu. Oftă. Nu avea prea multe de schimbat la înfăţişarea ei, din păcate. Dar îşi putea controla atitudinea faţă de bărbaţii de la birou, în sensul de a nu mai fi atât de provocatoare. însă până atunci, trebuia să găsească o slujbă.

Capitolul 2

Mai uşor a zice decât a face.

O săptămână mai târziu, nimic nu apăruse. în bucătăria Antheei, la a treia cană de ceai, Hayley analiza riscul de a deveni dependentă de ceai, cu atâta timp la discreţie.

în ciuda faptului că umblase pe la toate agenţiile şi aplicase la mai toate anunţurile de secretare, trecuse doar prin două interviuri, dar niciunul cu rezultate pozitive. De vreme ce ocupase un singur post, probabil că unii considerau că-i lipseşte experienţa, cu toate că nimeni nu cunoştea că se ocupase de bunul mers al biroului din punct de vedere administrativ, practic de una singură.

- Ai găsit ceva? intră Anthea puţin după ora şase, adulmecând lacomă mirosul plăcut ce venea din cuptor.

Pentru a-i mai trece plictiseala, Hayley se oferise a face pe bucătăreasa.

- Nimic. Nici prin anunţuri şi nici prin agenţii. De parcă au scos complet din uz funcţia de "secretară"; acum se preferă numai "poliglotele care ştiu tot ce mişcă despre calculatoare", mormăi Hayley. Normal că nimeni nu s-a deranjat să-mi vizualizeze CV-ul modest, când ştiu doar franceza, şi doar la nivel mediu. De ce să alegi o începătoare când poţi avea o profesionistă?

- Aiurea! Poate că nu le-ai ales pe cele mai bune. Cred că eşti mult prea sinceră şi mult prea modestă cu tine însăţi. Mai bine ai încerca ceva mai special, şi-i luă din mână ziarul în care căutase până auntci. Uite! Am găsit - dacă vrei puţin din strălucirea unei secretare de top; şi e chiar aproape.

Hayley se uită la anunţul indicat de prietena ei:

"Temporar; angajăm secretară pentru director general al unei companii naţionale de inginerie. Se cere competenţă, organizare, motivaţie." Mai jos dădeau numerele de telefon şi adresa.

- Ar fi o şansă să -ţi începi viaţa de oraş, sugeră Anthea. Nu se zice nimic de limbi străine sau de cunoştinţe în domeniul calculatoarelor. Şi ai lucrat în domeniu ani întregi.

- Compania de inginerie Heaton nu se compară cu una naţională.

Anthea deschise gura să riposteze, dar nu apucă.

- Să nu te aud! O să sun mâine la prima oră. Şi o să le spun că sunt cel mai bun lucru care s-a inventat de la roată încoace.

- Ei zic că e urgent, remarcă Anthea, iritată. Mai ales dacă dau şi numere la care să suni seara înseamnă că e foarte urgent. Ce mai aştepţi?

O voce răspunse prompt din receptor. Era un bărbat; îi notă numele, adresa şi experienţa, după care o programă pentru a doua zi la ora zece pentru interviu.

- Mulțumesc, se învioră Hayley. De cine întreb?

- Mă numesc Marcus Maury, răspunse glasul gros, care-i dădea oarecare fiori. întrebați de mine la recepție.

Hayley închise, încă nedumerită. Marcus Maury, repetă în gând, încurcată. Suna cunoscut, dar indiferent cât încercă să şi-l amintească, nu reuşi.

După o noapte albă, se trezi cu o durere de cap, aşa că-şi puse o pereche de ochelari fini, pe care-i purta uneori la muncă. îi purtase adesea în speranța de a-l ține departe pe Frank, însă fără succes. La înfățişarea pe care o avea în acea dimineață, poate că-i dădeau un aspect mai intelectual. Din cauza emoțiilor, greşi autobuzul, şi până să găsească altul bun era ca şi cum ar fi traversat întreaga Londră. în oricare altă zi, aglomerația urbană şi ziua însorită ar fi fost o încântare, dar acum, întârziată cu cincisprezece minute, era toată lac de apă, şi jenată pe deasupra. îşi lăsă numele recepționistei, care de bună seamă că o aştepta, căci imediat sună un număr, după care o conduse în biroul gol al doamnei Audrey Blake, după cum scria elegant pe uşă. Iar dacă acela era biroul secretarei, medită Hayley, înseamnă că şeful avea un adevărat sanctuar.

Nu aşteptă prea mult. La scurtă vreme apăru un bărbat înalt care o chemă înăuntru. Hayley se ridică dezechilibrată, căci nu obişnuia să poarte tocuri. însă o înălțau şi-i puneau în valoare picioarele; acum se întreba dacă nu cumva îşi greşise ținuta, cu toată că o alese cu mare grijă. Dat fiind că Maury trebuie să fi fost deosebit de elegant, potrivit funcției sale, se decisese asupra celui mai sofisticat costum din mica ei garderobă, în două piese, de culoare verzuie, cu o cravată lejer legată în jurul gâtului. Părul bogat şi-l prinsese într-o coadă, accentuând astfel linia suplă a gâtului.

Intră şi păşi nesigură până la jumătatea încăperii, căutând a descoperi figura celui care stătea aşezat la o masă, în penumbră.

- Intraţi, domnişoară.. .Morgan, zise el în loc de salut. Nu vă reţin mult.

Tânăra ar fi vrut să se scuze pentru întârziere, însă el părea deosebit de ocupat şi nu îndrăznea să-l întrerupă. Stătea aplecat asupra unor foi, dar încă înainte să-şi fi ridicat privirea, Hayley recunoscu smocul de păr castaniu, pentru ca apoi să se pomenească în faţa aceleiaşi priviri albastre fermecătoare. Abia stăpânindu-şi emoţiile, se dădu un pas înapoi, însă el nu-i remarcă reacţia.

- Mulţumesc pentru punctualitate, şi-i indică un scaun. Nu doriţi să luaţi loc?

Era oarecum interesant că după toată alergătura de dimineaţă şi toţi nervii consumaţi el să nu-şi dea seama de întârzierea ei. Nu că mai conta. Fata se aşeză cu un sentiment de sfârşeală. Nimic nu-i ieşea bine. Dintre toţi angajatorii posibili, tocmai Marcus Maury se nimerise a fi acel străin. Chiar dacă o recunoscuse, nu dădea niciun semn în acest sens. Poate că ochelarii, costumul elegant, sau părul prins mascau înfăţişarea ei. La urma urmei, nu-i ceruse numele atunci, şi se întâlniseră în împrejurări complet diferite.

Deocamdată, bărbatul părea a avea pe cap o mulţime de alte probleme mai importante decât o întâlnire neprevăzută în tren, sau un sărut furat.

- După cum aţi observat, suntem cam dezorganizaţi pe moment. Din nefericire, secretara mea a suferit un accident şi mi le-a lăsat pe toate pe cap. A căzut de pe un nenorocit de cal, mormăi. Bineînţeles că n-a fost vina ei, dar total neconvenabil pentru mine.

- Da, cu siguranţă.De unele secretare nu te poţi lipsi, spuse ea ironic.

El însă nu sesiză nimic nici de data asta, ci continuă rândurile, încruntat

şi nemulţumit, după care parcă reveni la realitate. Se îndreptă de spate şi o privi direct în ochi, pentru prima oară de când intrase în cameră.

- Am o întâlnire deosebit de importantă în dimineaţa asta şi nimeni.

Pălind, Hayley aşteptă în agonie clipa recunoaşterii. Care nu întârzie să apară.

- Nu cumva ne-am mai întâlnit?

Muşcându-şi buzele, fata nu ştia dacă e mai bine să se joace puţin cu amintirile lui sau să dea totul pe faţă. Dacă ezita, probabil că el nu-şi va aduce exact aminte unde se întâlniseră; dar oricum, mai devreme sau mai târziu tot o va recunoaşte.

- în tren, zise ea simplu.

- A, se lumină el, domnişoara agasantă. Nu credeam că ne vom reîntâlni atât de curând.

- Nici eu, mormăi ea. Dar se pare că norocul îmi joacă feste în ultima vreme. Apropo, mă numesc Morgan, Hayley Morgan, şi nu altcumva. Aveţi în faţă o foaie.

- Să ştii, zâmbi el arogant şi măsurând-o, că era să mă păcăleşti cu noua ta apariţie.

Preţ de o clipă, Hayley se luptă în sinea ei, descurajată că va reuşi să obţină ceva de la această fiinţă. După care se îmbărbătă - de ce să nu se apere?

- Nu intenţionam să vă păcălesc. De unde să ştiu că tocmai dumneavoastră sunteţi Marcus Maury?

- Adică nu m-ai recunoscut în tren? zise el neîncrezător.

- în tren? De ce? Ar fi trebuit?

Apoi îşi aminti că numele lui sunase foarte cunoscut, dar acum că-l

privea atent, tot nu ştia de unde să-l ia. Dacă-l văzuse vreodată, mai mult ca sigur şi-ar fi amintit de trăsăturile sale atât de speciale.

- Nu sunt de la oraş, deci dacă sunteți vreo vedetă sau aşa ceva, n-am de unde să ştiu.

- Mai degrabă după renume, decât în rândurile vedetelor.

- Nu îndeajuns ca să străpungeți umilul zid al fostei mele companii angajatoare, îl înfruntă ea. Sper că nu v-am rănit prea tare.

- Supraviețuiesc.

Interviul nu mergea deloc în favoarea ei, realiză Hayley după un timp, dar n-avea de gând să renunțe fără a lupta.

- Dar cred că asta n-are nimic a face cu afacerea asta. Vă ofer serviciile mele secretariale, nu pe mine însămi.

- Da, aşa e, răspunse sarcastic bărbatul. Restul ții pentru străinii care călătoresc cu mijloacele de transport public.

- Am acționat aşa ca urmare a unei situații de urgență, v-am spus, se aprinse ea la față.

- Dar nu mi-ai explicat în ce a constat acea situație.

- Şi nici nu o voi face, se răsti ea, conştientă că situația îi scapă de sub control, însă neputându-se abține.

- Fiindcă nu găseşti o explicație plauzibilă?

- Nu; pentru că nu vă priveşte.

- Cred că atitudinea ta mă priveşte, totuşi.

- Nu sunt de acord.

Ochii lor se înfruntară într-o privire aprinsă, însă niciunul nu părea să cedeze. Hayley devenise aproape îngrozită, şi nu prea mai avea ce salva în afară de mândria ei rănită.

-Nu cred că mai are rost să rămân, domnule Maury, nu? zise ea demn. Probabil că mai aveţi şi alţi candidaţi; deci, nu vă mai reţin.

Se ridică, din nou nesigură, de data asta nu din cauza pantofilor, ci a senzaţiilor încercate. Bărbatul oftă şi se lăsă pe spătar, jucându-se cu degetele.

- Nu am, dacă vrei să ştii. La interviuri mă refer. Dar mi-ai fi de folos, mai ales că postul este temporar.

Ea rămase neclintită, în picioare.

- Te rog, stai jos.

Hayley îl ascultă, pregătindu-se pentru runda a doua a unei bătălii pe care ştia că o va pierde. Toţi aşii erau în mâneca lui.

- Presupun că înţelegi engleza, poţi scrie, corect şi ordonat?

- Normal, răspunse ea, oarecum uimită.

- Nu veni cu răspunsuri din astea, râse el. în ultimele zile am fost pus la grea încercare de alţi candidaţi, şi de talentele lor închipuite, şi sincer să fiu nu mai am timp de pierdut.

O rază de speranţă pentru ea. Poate că nu pierduse chiar totul. îndemânarea ei nu fusese niciodată pusă la îndoială.

- Pot da şi un test.

- N-am timp nici de-asta, şi se uită la ceas. Fie te împaci cu ideea că ai foarte mult de lucru, fie uităm amândoi de interviul ăsta.

Oare asta însemna ce gândea ea? Era prea mult ca să fie adevărat, încât îl privi suspicioasă.

- După cum spuneam, e temporar; va dura doar până când Audrey revine la muncă.

- înţeleg.

Mai bine decât nimic. O experiență de lucru într-un oraş, plus bani ca să-şi plătească din cheltuieli.

- Şi salariul? încercă ea, ca să nu pară nici foarte îndrăzneață; oricum, munca ei merita toți banii.

- Ai lăsat desertul la final? zâmbi el.

- Trebuie să supraviețuim, nu?

- Corect, şi menționă o sumă care o lăsă fără cuvinte, pentru ea o adevărată avere, dar îşi aminti imediat de nivelul ridicat de viață din Londra. Sper să se regăsească în stilul de lucru.

- Normal, îngăimă ea. Accept.

El se ridică şi veni spre partea din exterior a biroului, măsurând-o din cap până-n picioare, satisfăcut de ce vedea.

- Să îndrăznesc să sper că ştii să scrii şi la maşină?

- Ştiu.. .O sută douăzeci de cuvinte pe minut, adăugă, mândră.

Domnul Heaton o ținuse mereu în priză cu dictările lui fulger.

- Pe minut?!

- Dacă asta vă mulțumeşte.

- Părțile esențiale ar fi de-ajuns.

Pentru prima oară îl văzu zâmbind cu adevărat şi transformarea era radicală, cu un efect copleşitor, încât rămase hipnotizată de acei ochi albaştri.

- N-ai alte planuri pentru restul zilei?

- Nu.. ..dacă nu cumva a mai sunat vreo agenție cât timp am fost plecată.

- Atunci, să mergem.

Ea rămase în urmă, bulversată.

- Nu doriți măcar să-mi vedeți CV-ul? Adică.

- Vrei postul sau nu? o fulgeră cu privirea.

- Da, normal, dar.

- L-ai obținut, şi0i indică un birou adițional. Vei lucra aici. Am înțeles că Audrey stă departe o perioadă destul de lungă. Dar deocamdată întârzii la o şedință şi am nevoie de tine acolo. Ia-ți un caiet şi nişte pixuri.

Dacă se emoționase la ideea unui interviu, perspectiva unei şedințe la care să ia notițe - o noutate pentru ea - o îngrozea de-a dreptul. însă dintr-o singură privire realiză că Marcus Maury nu era genul de om care să lase de la el. Şi totuşi, era un simplu om, nu Dumnezeu! se îmbărbătă femeia. Iar ei nu-i rămânea decât să facă
tot ce-i stătea în putință.

în mod surprinzător, nu fusese chiar aşa de greu să-şi dovedească aptitudinile. Marcus îi oferi, în câteva minute, un sumar al atribuțiilor ei. Asociația Maury era pe cale să încorporeze alte companii mai mici, iar acum avea loc o şedință pentru a face o selecție şi a trasa nişte obiective.

într-o sală deosebit de bine luminată, se aflau zece persoane, din care două femei, cu toții presupuşi asociați ai firmei mari. De cum intră, Hayley se simți cercetată cu interes de majoritatea ochilor din cameră.

Se munci până spre ora prânzului, când primiră sandvişuri şi băutură, aduse de o firmă specializată; însă Hayley abia dacă se atinse de mâncare. Zbârnâia la dictare, şi nota fiecare amănunt, cu vădit interes față de fiecare raport, şi doar o atingere firavă din partea lui Marcus şi glasul lui care anunța o pauză o readuse la realitate.

- Mai sunt încă vreo două rapoarte, o informă, puțin nervos. Dar detaliile pot fi trimise prin poştă în cel mai scurt timp, pentru a oferi fiecăruia şansa de a medita asupra lor şi a se pregăti pentru următoarea şedință.

Imediat se auzi scârțâit de scaune şi un murmur general.

- Apropo. îi întrerupse tot el, se pare că din cauza accidentului, Audrey Blake va sta o vreme departe de birou. Sper că toată lumea a observat-o pe noua mea secretară, şi-i zâmbi fetei. Domnişoara.Hayley Morgan se va ocupa de probleme secretariale în lipsa lui Audrey.

Bine măcar că nu o prezentase cu porecla pe care i-o inventase chiar el în tren, căci lucirea vicleană din ochii lui trăda un asemenea gând. Hayley privi în jurul ei timid, şi surâse vag. Pentru ca apoi, o serie din cei prezenţi să vină la ea şi să se prezinte, felicitând-o. Noua secretară mulţumi, fericită. Probabil că şeful nu avusese altă opţiune decât s-o prezinte, însă totul părea atât de rapid, mai ales că nu-i analizase încă rezultatele muncii. Deşi nu-şi făcea probleme din acest punct de vedere; măcar la acest capitol se simţea sigură pe sine, dar incidentul din tren iscase o oarecare tensiune între ei doi şi va rezulta, mai devreme sau mai târziu, o situaţie jenantă. Marcus era pesemne pragmatic din fire; dar, de data asta, va trebui să se mulţumească doar cu mai puţin.

Oricum, ar fi fost umilitor, mai ales datorită noilor raporturi, să-i raporteze practic toată experienţa nefericită în care se aventurase cu fostul ei şef.. .adică, doar cu fiul său. Cel mai bine era să uite totul cât mai curând, să lase trecutul în urmă. Totuşi, o experienţă putea fi dată uitării, consecinţele nu.

Aşteptându-l pe Marcus să termine discuţia pe care o avea cu un bărbat cărunt - directorul financiar - cineva o atinse pe umăr, aproape speriind-o. Un bărbat tânăr, bine făcut, care o urmărea amuzat.

- Uşor, se retrase el repede, nu voiam să te sperii. Sunt Martin Lukes, şi întinse mâna, o tânără speranţă a domeniului Finanţe.

- Bună ziua! zise ea, din nefericire, cu glas tremurând.

- Chiar aşa de rău a fost începutul?

- într-un fel sau altul...

Se blestema în sinea ei. Trebuia să învețe a nu mai reacționa chiar atât de violent la orice atingere neanunțată. Frank Heaton rămăsese undeva departe şi nimic de pe chipul celui care tocmai se prezentase nu amintea de el.

- Scuze că am sărit aşa. Cred că visam cu ochii deschişi.

- Să nu te audă şeful! Orice fel de visare în timpul orelor de lucru este strict interzisă. Doar planurile concrete îşi au locul aici. Şi, dacă nu mă înşel, nici chiar acum Marcus nu e foarte satisfăcut. Cred că vrea să-ți vorbească. Dar, cine n-ar vrea? şi dispăru imediat.

Hayley păşi spre Marcus, muşcându-şi buzle, căci trăsăturile încordate ale feței lui nu prevesteau nimic îmbucurător.

Oare cum de avusese curajul a-l săruta totuşi? se gândea, înconjurându-l. Dacă l-ar fi surprins treaz, cu aerul său autoritar, nici n-ar fi îndrăznit să se apropie de el. Aruncă o privire scurtă spre buzele lui ferme, strânse, şi o trecu un fior. Incredibil; dar şi mai de necrezut - el o sărutase înapoi. îl privi încă o dată şi zări un chip nedumerit.

- Vrei ceva?

- Nu.. .mă întrebam doar cât de repede vă trebuie datele scrise la maşină.

- Păi.văd că eşti pusă pe treabă, răspunse ridicând din sprâncene, ceea ce înseamnă un început bun.

în drum spre birou, el o prinse la un moment dat de braț, şi întreg corpul ei se înfioră simțind prin materialul sacoului căldura emanată de degetele sale. Nu doar că o trecu aceeaşi senzație plăcută pe care o conferă orice atingere masculină, ci o învălui parcă un fior incitant, şi-şi aminti, oarecum surprinsă, de gustul interesant lăsat în urmă de săruturile sale, în tren.

Cum de se putea ca atingerea unui anumit bărbat să provoace oripilare, pe când a altuia, plăcere? se întrebă, şi imediat încercă să revină cu picioarele pe pământ. Renunţase la un post pentru a scăpa de hărţuială, jurându-şi ca din acel moment să se îndepărteze complet de tentaţia masculină - mai ales în privinţa anumitor bărbaţi. Ori acum, practic se topea doar când Marcus Maury o atingea. începuse prost din acest punct de vedere şi trebuia să fie deosebit de atentă, ca nu cumva să-i lase o impresie greşită şi să ajungă într-o situaţie mai imposibilă decât ultima.

Astfel că se dădu un pas înapoi, circumspectă, iar el, din fericire, îşi retrase palma. Ajunseră în birou.

- Ca să revin la întrebarea ta de mai devreme, şi se opriră în dreptul mesei secretarei, nu mă aştept la miracole din prima zi. Dar pretind o interpretare competentă şi la obiect a celor prezentate, deci mai întâi încearcă să înţelegi tot ce s-a spus acolo.

Dacă ăsta nu era un miracol, ce era, totuşi?

- Cred că pe undeva pe-aici ai să găseşti tot ce-ţi trebuie - hârtie, unelte de scris şi aşa mai departe. Ai să găseşti şi alte detalii despre aceste şedinţe dacă te uiţi prin registrele din calculator.

- Mă descurc, mulţumesc.

încă nu avusese şansa de a se familiariza cu computerul, dar spera că există şi un manual de utilizare la îndemână.

- Bun, şi o mai studie o clipă, încurcat, încât Hayley se aştepta la o replică îndrăzneaţă. Pari cam palidă, zise el, în schimb. N-ai mâncat la prânz şi din câte am văzut, eşti cam agitată. Ţii dietă sau aşa ceva?

Ea negă din cap, jenată că-i sesizase reacţia faţă de întâlnirea cu Martin Lukes.

- Sunt palidă de regulă, şi nu țin regim; niciodată. Dar nu mi-a fost foame. în rest, s-ar putea să fie vorba de emoții.

- Atunci, ai o cafenea cum te duci în lungul coridorului; dacă simți nevoia de o pauză, mai târziu. Dacă te împotmoleşti pe undeva, eu mai sunt aici vreo oră-două.

Sună telefonul şi el răspunse, puțin arțăgos, după care închise nici după un minut. Deci, nu era genul care să-şi piardă vremea cu discuții interminabile, şi niciunul care să agreeze micile bârfe între colegi, în timpul orelor de program. Nu că ea s-ar fi dedat la aşa ceva, dar măcar avea o perspectivă a aşteptărilor lui Marcus de la secretara personală.

- O să fac legătura la mine în birou pentru azi. De regulă, prefer să-mi filtrezi telefoanele înainte să ajungă la mine, dar te scutesc pe ziua de azi.

O spusese cu ironie sau cu amuzament? îi sclipiseră ochii, însă Hayley nu avea deocamdată timp să elucideze acest mister. Nici măcar nu-i veni să creadă că programele şi modelul de calculator erau similare cu cele utilizate dincolo. Imprimanta era mai sofisticată, dar la nevoie se descurca şi cu aceea.

Preț de două ore, se lăsă complet absorbită de munca ei. Toate companiile care urmau să fuzioneze veneau din domeniul energetic, iar numărul celor care aveau dificultăți financiare era uluitor de mare. Unirea lor cu o companie mai mare le dădea şansa unei supraviețuiri.

Spre uşurarea ei, şeful o scutise de responsabilitatea telefoanelor, care nu mai încetau să sune. Iar când sună robotul, sări de-a dreptul din scaun. Răspunse, apăsând uşor un buton.

- Da, domnule Maury?

- Ia o pauză, domnişoară Morgan - în receptor, glasul său părea mai rezonant. Du-te la cafenea pentru un ceai sau ceva, şi adu-mi la întoarcere o

cafea, te rog. Neagră, fără zahăr.

-Am înțeles.

Dacă se gândea mai bine, îi era foame şi simțea o uşoară oboseală. Ziua fusese destul de ciudată, într-un fel interesantă, dar şi solicitantă. Abia aştepta să vadă față Antheei când îi va spune despre noul post şi cine era noul şef. Cel mai probabil, prietena ei nu va mai închide ochii o săptămână întreagă, zâmbi Hayley în sinea ei.

Cafeneaua era aproape goală; pesemne că pauza de ceai se terminase; doar două femei bârfeau vesel într-un colț. Imediat ce intră Hayley, o priviră curioase.

- Eşti nouă? o întrebă o blondă îndesată, cu ochi mici, albaştri şi un zâmbet malițios. Nu ne-am mai văzut, nu?

-Nu. răspunse Hayley nesigur, trăind cu impresia că vorbeşte exact cu sursa tuturor bârfelor din firmă. Azi am început.

- Eşti secretara lui Marcus Maury! strigară ambele dintr-o dată.

- Da. - oricum toată lumea avea să afle la un moment dat.

- Rapid, aprecie blonda. Abia ce-a plecat Audrey şi deja i-a găsit o înlocuitoare. Nu văd de ce n-a dat postul uneia dintre noi.

- Nu i-ar fi plăcut Măriei Sale. se strâmbă cealaltă. Cred.

- Dar nici situația curentă nu poate fi prea plăcută, aş zice.

Cele două se ridicară să plece, desigur nerăbdătoare să răspândească vestea.

- Eşti norocoasă, o linişti blonda. E un armăsar pe cinste, nu? şi o măsură pe Hayley din cap până-n picioare. încearcă prin orice mijloace să-l obții. Când Audrey aude cum arăți, presimt că o să se grăbească să revină.

- Nimic nu m-ar mira, chicoti cealaltă.

în urma lor, râsetele se revărsară într-un lung ecou pe tot palierul.

Tânăra îşi luă o gogoaşă şi un ceai şi se aşeză într-un colţ, la fereastră, meditând asupra celor ce auzise. Evident că Audrey Blacke nu era populară printre restul fetelor, care numai o atitudine rezervată nu arătau faţă de accidentul colegei lor. Mai degrabă îşi arătau gelozia, fiindcă era clar că toate îl vânau pe Marcus Maury, sau cel puţin postul de secretară personală a acestuia. Ea însăşi avea să-şi audă o serie de bârfe din cele mai picante, dacă avea să rămână un timp pe poziţie.

Se întoarse la birou cu cafeaua şefului, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să-i ia şi lui o gogoaşă. Poate că nu -construcţia lui dovedea un regim alimentar bine stabilit, în care probabil că nu se strecurau semipreparatele.

împinse uşa ei, atentă să nu verse cafeaua, dar era aproape s-o scape, surprinsă de cuplul care se îmbrăţişa în anticameră, şi care se despărţi la apariţia ei. Cu mare greutate, tânăra reuşi să-şi ţină echilibrul şi să-şi mascheze disconfortul.

- Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult pentru cafea, zise.

- Deloc, răspunse el foarte natural, şi se grăbi să şi-o ia în primire, arătând spre partenera lui. Ai putea să aduci încă una pentru domnişoara Brown?

- Sigur.

Era greu să n-o recunoşti pe tânăra actriţă, cu păr roşcat şi un zâmbet larg, care acum devenise brusc interesată de nou-venită.

- A, nu te deranja pentru mine, dragule. Oricum beau prea multă şi e timpul să reduc cantităţile. Nu faci prezentările?

- Ba da, normal. Dânsa e Hayley Morgan; de azi, a luat locul lui Audrey Blake, care a avut un accident.. .Până acum s-a descurcat bine, aş spune,

adăugă, spre surprinderea fetei. Prespun că o recunoşti pe domnişoara Felicity Brown.

Acum că cerceta cu atenție ochii de un verde-închis ai celeilalte, Hayley gândi că poate o cunoaşte chiar mai bine decât el însuşi. Cel puțin, actrița nu-şi ascundea deloc resentimentele, iar pe chipul ei se citea un gest clar de demarcare a teritoriului fiecăreia, precum şi un avertisment împotriva posibililor intruşi.

- Da, bineînțeles. Colega mea de apartament este o mare admiratoare a dânsei.. ..ca şi mine, normal.

- Mulțumesc, dar ochii femeii deveniră dintr-o dată glaciali. Sunt sigură că Marcus e norocos că te-a găsit atât de repede, mai ales că eşti atât de eficientă. Cele mai multe fete trimise de agenții
se dovedesc total nepregătite.

Mda, asta mă cam pune la locul meu, gândi Hayley, amuzată. Probabil că avea o anumită aversiune față de agenții, dar aici nu era cazul.

Oare sentimentul de gelozie era unul adresat, de fapt, persoanei, sau în general oricărei femei care venea în contact cu Marcus? Mai degrabă a doua variantă, iar un tip ca şeful ei devenea foarte uşor cel mai de preț vânat pentru oricare dintre femeile puse pe aventură. Din fericire pentru Hayley, vigilența ei imbatabilă o va scuti de a deveni țapul ispășitor al dorințelor neîmplinite ale speciei masculine.

Cu o scurtă mişcare din cap, şeful ei o lăsă în pace. Hayley îşi reluă locul de la birou. Actrița îl târî pe Marcus înăuntru, închizând zgomotos uşa în urmă. Secretara abia dacă observă că la doar câteva secunde, se redeschise, doar că simți o mână pe umăr. Se trase înapoi cu o privire furioasă, pentru ca apoi să devină deosebit de jenată de înfățişarea ei când văzu cine este, de

fapt.

-îmi pare foarte rău. Am crezut că.

-Vreau să te atac, la cum ai reacționat.

-Nu, dar m-ați surprins. Doreați ceva?

- Doar cafeaua mea, se încruntă el, şi se întinse după ea pe masă. N-aş fi zis că eşti genul de femeie încordată. Relaxează-te puțin! Nu muşc.

-Scuze. E prima zi şi e, într-un fel, o nouă experiență.

-Da, dar să nu exagerezi. Poate e mai bine să salvezi ce-ai făcut până acum şi să mergi acasă.

Nu o spusese direct, dar era clar că sunase a zi liberă, gândi Hayley, încercând să nu-i poarte pică. Dacă domnişoara Brown nu putea rămâne prea mult timp, presemne că voia să profite de puținul rămas, iar secretara era în plus.

- Pe-unde naiba ai umblat? o întâmpină Anthea din bucătărie. începeam să-mi fac griji.

-Am muncit ca o sclavă toată ziua, se trânti Hayley pe un scaun, descălțându-se. Numai asta avem de mâncare? Sunt lihnită.

- Şi eu am fost, răspunse prietena ei, oarecum iritată. M-am abținut cât am putut, în speranța că o să aduci tu ceva.. .o pizza sau.. .Cum adică ai muncit toată ziua? Unde?

- Eşti atât de spontană că uneori mă uimeşti, râse Hayley.

- Să trecem peste ironii. Ai obținut un post? Unul serios?

- E chiar foarte serios. Cel puțin deocamdată. Am fost angajată temporar la Compania Maury; o înlocuiesc pe secretara directorului general, care a avut un accident.

- Adică lucrezi petru Marcus Maury? rămase cealaltă cu gura căscată.

- Da. De ce? îl cunoşti?

Abia acum îşi aminti Hayley de expresia ciudată de pe chipul şefului când ea se dovedise indiferentă în ce priveşte persoana lui. Poate că asta justifica totul.

- Da; întotdeauna găseşti câte ceva despre el prin ziare. Am văzut şi poze; arată binişor, nu crezi?

Fotografiile înşelau adesea, se amuză secretara în sinea ei; altfel, Anthea l-ar fi recunoscut chiar şi la gară, când îl admirase pe ultimul iubit al lui Felicity Brown. Cu toate că ar fi fost timpul să dezvăluie misterul, dintr-un motiv sau altul, musafira preferă să tacă. Dacă nu se alegea cu nimic de pe urma postului, măcar o scutea de o umilință, iar figura "şefului" se va pierde în negura amintirilor.

- Nu arată rău, răspunse dezinteresată. Poate cam perfecționist.

- Şi un adevărat tiran, după câte văd! Oricum, dacă ai puțin sânge-rece, o să continui cu munca ta şi o să-i demonstrezi că nu eşti dispusă a-i ceda.

- O să încerc, râse Hayley. Deocamdată sunt prea ocupată să mă mențin pe linia de plutire ca să mă mai şi încurc cu strategii prestabilite.

- Presupun că îți cunoşti limitele. Dar să-i arăți clar totuşi că nu eşti genul care să se lase uşor dusă de val.

- Nu cred că e necesar să-mi fac griji din perspectiva asta. Deja are.o iubită.

Acum, că-l cunoştea mai bine, putea spune că sărutul pe fugă din tren fusese, de fapt, doar o reacție din orgoliu în fața provocării lansate de ea. Ce altceva putea fi când o avea alături de superba domnişoară Brown?

- De când eşti atât de sigură pe tine?

- De când am cunoscut-o, azi după-amiază. Şi crede-mă, nici să vreau nu

m-aş complica în situaţia asta.

- Nu te umfla chiar aşa în pene.

Hayley însă îşi dorea cu disperare o certitudine. Nu mai dorea să-şi lingă încă o dată rănile în singurătate ..Se îmbărbătă. Oare chiar fiecare bărbat trebuia să poate odioasa pecete a lui Frank
Heaton? Sărutul din tren venise ca un răspuns la propriile ei gesturi, practic îl forţase. Şi el o pedepsise, ca s-o înveţe minte.

Pentru ca în clipa în care trecuse pragul în spaţiul formal al biroului său, tipul să devină seriozitatea în persoană. Deci, era timpul să-şi reconfigureze viziunea asupra celorlalţi. Nu toţi bărbaţii sunt la fel. De exemplu Martin Lukes, care o admirase politicos, fără ocheade neruşinate sau gesturi libidinoase.

- Să trecem la alt subiect, reveni Hayley; mor de foame. Chiar nu mai avem nimic?

Anthea îi oferi farfuria ei: pâine unsă cu fasole din conservă.

- Nu merge, dar deocamdată. Dacă tu lucrezi, presupun că trebuie să-mi reiau locul la cratiţă. Nu sunt un geniu, dar va trebui să te conformezi.

- Dacă numeşti arsurile astea pâine prăjită, înseamnă că mai bine mănânc în oraş când găteşti tu.

- Poate ai dreptate. Dar cu siguranţă, sâmbătă seara o să mergem în oraş. Nici ziua mea n-a trecut fără incidente. Ghici ce am reuşit să obţin?

- Nu ştiu, mormăi cealaltă muşcând demoralizată din pâine. Uimeşte-mă.

- Două bilete la noul film al lui Felicity Brown. Dacă eşti cuminte, te iau şi pe tine şi-ţi fac cinste după, ca să sărbătorim ambele evenimente.

Ca să nu-i strice plăcerea, Hayley zâmbi vag, însă în mintea ei profană, mai bine rămânea acasă, la o baie fierbinte.

Capitolul 3

A doua zi, când ajunse la birou exact la opt şi jumătate, Marcus Maury se afla deja acolo. Se trezise cu un chef...inexplicabil de a sări imediat din pat, gata pentru o nouă zi. încă nu găsise o motivație clară, fiindcă de mult își încetase a mai merge la serviciu cu un oarecare entuziasm. După care realiză că de fapt, nu domnul Heaton o aştepta în birou, cu fiul său ca un lup înfometat pe coridoare, ci Marcus Maury.

-Mă bucur că eşti punctuală, domnişoară Morgan, o întâmpină el.

- V-am adus corespondența, începu ea ascunzându-şi îmbujorarea. Ne ocupăm de scrisori prima dată?

- Da. Adu-mi-le când eşti pregătită. Le sortezi, dar astăzi nu-ți dau nimic de scris; doar dacă nu e ceva foarte important. Prioritățile sunt ceea ce s-a discutat ieri la şedință. Vreau să termini astăzi cu toate notițele.

Vorbea aparent indiferent, cu ochii în foile lui. Tânăra ar fi preferat s-o privească în ochi, pentru a mai suprinde încă o dată sclipirea aceea albastră, atât de intensă. Sau mai bine nu.

Cu fiecare moment în prezența lui, devenea tot mai conştientă de farmecul său fizic. Costumul, impecabil ca întotdeauna, şi cămaşa de culoarea deschisă îi evidențiau tenul bronzat şi iscau un uşor fior electrizant.

-Am să încerc, reveni ea de pe cărările pierzaniei, după care se întrebă dacă nu cumva vrea să-l impresioneze.

Nu-şi explica de ce toate aceste detalii aveau o însemnătate atât de mare. Nu doar că avea nevoie de post.

- Ieri, am ajuns pe la jumătate.

- Foarte bine.

Şi parcă întreaga cameră se lumină când el ridică ochii, surâzând prietenos. Blestemându-şi gândurile necurate, Hayley sorbi din plin căldura zâmbetului său, dar fericirea dură scurt timp.

O jumătate de oră mai târziu, în fața calculatorului, secretarei nu-i veni să creadă că tot ce muncise şi salvase cu o zi înainte, nu era de găsit nicăieri între fişierele stocate. Preț de o oră căută fişierul ei, şi negăsind nimic, îşi acceptă soarta năpăstuită. La cât de mult punea el accent pe eficacitate, a se plânge şefului nu era tocmai o soluție; şi totuşi, trebuia s-o facă, pentru că acum avea de refăcut şi materialele de ieri, deci nici nu încăpea vorbă să termine totul într-o singură zi.

Se ridică, resemnată şi păşi spre uşa lui. Marcus vorbea la telefon. Nu se ştia cu cine, însă după glasul calm părea că nu cu un coleg. Poate cu Felicity Brown.Ceasul ei arăta zece şi jumătate, ora pauzei de cafea - poate era mai înțelept să bea o ceaşcă, de încurajare, înainte de a se arunca în gura lupului.

Cafeneaua era aproape plină, iar Hayley bătu în retragere. N-avea chef nici de priviri curioase, nici de şuşoteli pe la spate. însă blonda pe care o întâlnise şi altă dată îi făcu semn din mână şi se văzu nevoită a se strecura până la masa ei.

- Mi-ar prinde bine o a doua cană de ceai, zise ea. După atâta muncă, măcar atâta merit.

- Mda.

- Mai ales când lucrurile merg prost, nu? se strâmbă. Toată munca dusă pe apa sâmbetei.

-Ai pierdut ceva din calculator?

-Toată lumea a pierdut. Cu excepția ta, probabil. Presupun că n-ai avut timp să faci prea multe, mai ales în prima zi.

- Ba da, am reuşit. Trecusem peste jumătate din notițele de la prima şedință. Iar domnul Maury le voia gata pentru astăzi.

-Aiurea! Biata de tine!

-Mda.Dar cum de s-a întâmplat?

- Nu ştiu sigur. Dar bănuim, şi arătă plictisită spre colega care o însoțise cu o zi înainte la bar. Theresa e destul de nouă în branşă. încă nu s-a obişnuit cu calculatorul, şi ieri, cam după patru, tot încerca să copieze un fişier de pe CD-ul ei în memorie. Nimeni nu ştie ce-a manevrat pe-acolo, dar la un moment dat, toate ecranele s-au înnegrit, şi s-a pierdut totul. Deci, fiecare a pierdut câte ceva.

- Dar eu sunt sigură că am salvat totul. Am apăsat exact pe comenzile care trebuie.

- Poate că ai fost la o secundă de clipa în care toate eforturile Theresei au distrus sistemul.

- Şi nu se poate face nimic?

-Nu cred, deşi câteodată se mai salvează pe memoria centrală, şi o poți scotoci. Eu însă, habar n-am cum se face. Altfel, şi eu îmi căutam totul.

Hayley oftă adânc; măcar nu era singura la ananghie. Şi spre fericirea ei, nu se făcea vinovată de pierderea informației, cu toate că Marcus nu va fi prea mulțumit să afle. Se întoarse la birou cu o cană de cafea pentru el. Terminase conversația la telefon şi studia nişte dosare.

-Mulțumesc. Cum merge?

Inițial, secretara intenționa să amâne vestea proastă, să mai caute o dată în computer, însă orice întârziere l-ar fi înfuriat şi mai mult.

- Mă tem că a intervenit o mică problemă, şi-i explică situația, fără însă a pune prea mult accent pe cine se făcea vinovat de neplăcerile cauzate.

- Şi nu sunt şanse să termini azi? întrebă după ce blestemă în tăcere şi analiză problema.

- Nu cred.

Chipul i se întunecă, iar trăsăturile feței deveniră mai accentuate. însă nu e vina ei şi nu putea termina totul doar pocnind din degete.

- Aş putea trage din greu să termin cumva, dar nu ştiu cât va dura, totuşi.

- Nu e necesar, se aprinse el. Şi-aşa avem foarte mult de lucru aici ca să-ți mai iei după aia zile libere în schimbul orelor state peste program.

- Dar nu e vorba de zile libere. Am mai lucrat aşa adesea, pe celălalt post. Devenise deja o obişnuință.

Nu mai menționă că practic ajunsese a sacrifica totul, inclusiv viața socială. în final, nerecunoştința propriilor merite fusese, de altfel, unul din motivele pentru care renunțase la acel post.

- Sunt sigur că aşa a fost.Dar aici aş prefera să munceşti cât mai eficient, pentru a nu fi nevoie de ore în plus. Astfel, te menții în priză, cu mintea limpede şi diminuăm riscul unor erori; şi amândoi suntem mulțumiți.

Din spusele lui, reieşea clar că n-o dezvinovățea în totalitate pentru lipsa materialelor din ziua precedentă. Hayley se simi lezată

- nu se aşteptase a fi compătimită, dar măcar spera într-o judecată raţională.

- Orice întârziere înseamnă că trebuie să reprogramăm şedinţele, adăugă el agitat. Aminteşte-mi mâine să-mi revizuiesc agenda.

Se ridică şi începu să-şi aranjeze fişele, parcă dintr-o dată îmbătrânit şi mai obosit. Hayley bătea din nou în retragere - dacă ea făcea mari eforturi pentru a se meţine la suprafaţă, el se sforţa de-a dreptul.

- Fă ce poţi. Eu plec curând şi n-o să mai stau pe capul tău.

începu să se îmbrace, cu mişcări iuţi - încă o dovadă o flexibilităţii sale, gândi Hayley cu mintea la un trup bine făcut.

- Direcţionează telefoanele spre recepţie, la Vicky, ca să nu te mai deranjeze.

După care, parcă cerurile se deschiseră, şi el surâse, fermecând-o cu forma buzelor lui. Spre suprinderea ei, o atinse uşor pe bărbie, privind-o direct în ochi.

- Nu sunt chiar aşa de insensibil, nu?

N-ar fi reuşit să-i răspundă nici de se străduia, căci mintea ei încerca să afle dacă nu cumva putea citi gândurile altora. Nu reuşea nici măcar să se desprindă din încătuşarea privirilor lor. Dacă doar o atingere făcea asemenea minuni, cum ar fi fost să.?

Cu mari eforturi se dezlipi de el, oarecum devastată, mustrându-şi propria scăpare şi uşurinţa cu care se lăsa hipnotizată de farmecele lui.după bunul său plac.

După plecarea şefului, secretarei şi veni şi mai greu să lucreze. Preţ de câteva minute, rămase neputincioasă cu coatele pe masă şi faţa în

palme, încercând să descopere ce-l făcea pe Marcus Maury atât de special şi de ce se topea toată în prezenţa lui.

într-un târziu, deschise computerul. Scormoni în toată arhiva de fişiere, fără prea mult interes, pentru ca dintr-o dată să-i apară în faţa ochilor o listă interminabilă, ordonată aflabetic. Involuntar, accesase memoria generală a calculatorului. Căută în grabă după numele fişierului, şi-l găsi! Nu-i venea a crede ochilor. Mai avea doar să-l readucă în calculatorul ei ceea ce reuşi, cu ajutorul manualului. Deci, tot ce-i rămânea de făcut era să înceapă de unde se oprise cu o zi înainte.

Greu de imaginat cum de reuşise, dar calul de dat nu se caută la dinţi! Fericită, se puse pe lucru. Nu transferă apelurile spre recepţionistă fiindcă oricum şeful îi sugerase asta în ideea că ar fi avut mai mult de lucru. în plus, un apel, două mai spărgeau monotonia şi o mai punea în legătură cu persoanele de care se va lovi un timp de acum înainte în calitate de secretară a directorului. Primi doar câteva telefoane mai importante, dar pe la patru şi jumătate sună Felicity Brown care ceru imediat să-i fie dată legătura cu Marcus Maury.

- îmi pare rău, domnul Maury nu este momentan.

- Pentru Dumnezeu, oftă cealaltă nemulţumită, nu face pe gardianul acum. Dacă e într-o şedinţă sau ceva, cheamă-l afară. Vreau să-i vorbesc urgent.

- Domnul Maury nu e într-o şedinţă, răspunse Hayley cu glas stăpânit. A ieşit.

- Grozav! Unde?

- Mă tem că nu pot să vă spun. N-a menţionat.

- Eşti nouă, nu? întrebă femeia, arogant. Dacă doar atât ştii să faci, nu cred că o să ai viață lungă acolo.

"Dacă îți vâri tu coada, probabil n-o să am" i-ar fi trântit Hayley.

- îmi pare rău, domnişoară Brown. Am să-l anunț că ați sunat.

- Să nu uiți! şi-i trânti receptorul în ureche.

Şeful apăru cam la o jumătate de oră după, cătrănit, semn că voia să-şi verse amarul pe cineva.

- Adu-mi o cafea, te rog.

Cafeneaua se închisese, dar Hayley bătu la gemuleț, totuşi. îi deschise o tipă plictisită.

- E cam târziu. Totul e rece şi n-am de gând să fac cafea proaspătă.

- Nu e pentru mine, ci pentru domnul Maury. Fără zahăr.

- Ştiu cum o bea; sunt aici de multă vreme, zise, ca şi cum vechimea pe post îi dădea dreptul a se impune în fața fiecărui nou-venit.

îl găsi la masa lui, studiind foarte surprins dosarul complet cu notițele şedinței din ziua precedentă.

-Ai terminat totul astăzi? o întrebă când îi puse cana pe birou. Eşti cumva vreo superfemeie, domnişoară Morgan?

"Din nefericire, nu" ar fi răspuns, dar nu avea curajul.

- Am reuşit fiindcă printr-o minune, mi-a apărut pe ecran memoria generală a calculatorului. Nu mă întrebați cum.

- Bine.. .Eşti sigură că nu l-ai avut acolo şi înainte?

- Sigură. O oră întreagă l-am căutat azi-dimineață. Şi oricum, l-am găsit într-un alt loc.

O cercetă atent, cu o privire impenetrabilă, incomodă pentru

Hayley.

- Din punctul meu de vedere, sinceritatea contează mai mult decât performanța. Probabil că multe ar fi mințit sau ar fi profitat.

- Prea riscant, oftă ea fără să bage de seamă. Dacă pe viitor mi-ați fi cerut o perfomanță asemănătoare, m-aş fi făcut de ruşine.

- Corect, surâse el. O logică imbatabilă e un atu, asemenea unui chip plăcut.

Ce misogin! gândi ea; aluziile o scoteau din sărite; nemairezistând acelei priviri pătrunzătoare, plecă ochii.

- Apropo, zise după ce-şi revăzu notițele, a sunat domnişoara Brown.

- Ştiu, mormăi parcă schimbat dintr-o dată. Adineauri am vorbit cu ea şi mi-a spus că nu i-ai fost de niciun folos.

Ce puțin durase momentul ei de glorie! Nici nu dorea să-şi închipuie ce comentarii la adresa ei născocise Felicity Brown.

- N-a fost cu intenție!

- De ce n-ai transferat apelurile la recepție, cum ți-am spus?

- Nu mi s-a părut necesar, dacă mă puteam descurca.

- Şi totuşi, Vicky ştia de deplasările mele, tu nu. Data viitoare să-mi asculți ordinele. Ne scuteşte pe amândoi de alte probleme.

- îmi pare rău.

- Asta e viața, domnişoară Morgan, observă el amuzat, sorbind din cafea. Una caldă, una rece.

La fel se întâmplă tot restul săptămânii. Cu atâtea urcuşuri şi coborâşuri, Hayley ajunsese în pragul disperării. înainte, încheia săptămâna în ordine, terminând tot ce-şi propusese până vineri. Aici

însă, în ultima zi, nu-şi mai vedea capul de treabă.

Marcus lipsise de la birou toată ziua, spre uşurarea ei, căci aşa măcar se putea concentra pe ceea ce era de lucru. De data asta îl ascultă şi transferă apelurile jos, mulțumind în sinea ei că exista o recepționistă. Spre sfârşitul zilei, fata urcă, aducând o listă de mesaje.

- Văd că nu se mai termină treaba, zâmbi spre secretară. Mă bucur că nu sunt în pielea ta. Dacă stai până mai târziu, anunță-l pe portar - din cauza sistemului de securitate.

- Mulțumesc, răspunse Hayley fără a-şi dezlipi ochii de pe ecarn. Un weekend plăcut.

- Mulțumesc; sper să fie! Tu ai ceva special planificat?

- Nu neapărat.. .A, colega mea de apartament are două bilete pentru premiera lui Felicity Brown de mâine seară. Poate mă duc.

- Nu-ți ajunge cât o vezi la birou? se strâmbă Vicky.

- Şi asta e adevărat.

Actrița se perindase pe la biroul iubitului ei toată săptămâna, încât Hayley nu ştia de unde are atâta timp liber. Probabil că făcea "pauze" între fillme.ca nu cumva Marcus să-şi piardă interesul pentru persoana ei, se pomeni secretara meditând. Dar de ce o interesau pe ea astfel de amănunte? Oricum, n-avea timp pentru prostioare.

Apoi, îşi aminti de teoriile lui Marcus cu privire la orele peste program şi se simți brusc vinovată. Dar cum el nu era la birou, avea un întreg sfârşit de săptămână ca să-şi revină.

Termină şi ultima scrisoare şi o puse la dosar, în biroul şefului. încăperea păstra un uşor parfum a loțiunii lui de ras, şi adulmecând aerul, Hayley simți un fior rece pe şira spinării. Privi poza lui care

atârna deasupra biroului - o postură de om puternic, purtând un costum de culoare închisă. Acelaşi fior. Ce avea tipul de o făcea să reacţioneze astfel? Nu era oare destul de lucidă ca să se sustragă unor trăiri insignifiante?

Abia cum, când întreaga clădire se cufundase într-o tăcere mormântală, tânăra realiză că e foarte târziu. Nu intenţionase să stea atâta. Şi uitase complet de sfatul lui Vicky cu privire la sistemul de securitate. O află curând pe propria piele, când nu mai reuşi să deschidă uşa biroului. în stânga se afla un dispozitiv cu butoane, care funcţiona bineînţeles doar pe baza unui cifru. Deci?

Se panică la început pentru ca apoi să-şi vină în fire. Poate că mai era cineva prin clădire...portarul, sau altcineva care să lucreze până târziu. Ridică receptorul, aşteptând să răspundă cineva de la recepţie, dar îl trânti la loc, furioasă.

S-o sune pe Anthea, dar probabil că prietena ei plecase deja la coafor, după cum o anunţase mai devreme. Tocmai de aceea Hayley decisese a lucra mai mult. Şi dac-ar fi găsit-o, nu i-ar fi fost de ajutor, pentru că nu ştia codul de acces.

O altă soluţie ar fi fost poliţia, dar ezita să-i cheme pentru astfel de situaţii jenante. Iar Marcus se va înfuria când va afla că-i desconsiderase din nou ordinele. Şi era îndreptăţit, totuşi. Ori de câte ori ieşea din cuvântul lui, dădea de necaz. Motiv pentru care stătu mult în cumpănă înainte să-l sune.

Deşi era singura soluţie posibilă. Găsi numărul de telefon în agendă, dar spre indignarea ei răspunse robotul. Deja incertă, situaţia începea să devină de-a dreptul alarmantă. Pe punctul de a închide,

reuşi totuşi să se reculeagă şi să lase un mesaj, încercând să nu anticipeze reacția lui la auzul acestuia.

După care nu mai avea chiar nimic de făcut, decât să aştepte un alt telefon. După o oră fără niciun semn de viață, se întrebă dacă nu cumva tipul plecase din oraş pe timpul weekendului şi o trecură toate frisoanele. Apoi însă, apelând la simțul logic pe care el i-l admirase totuşi, încercă să analizeze totul la rece. Cel mai grav era să rămână acolo tot weekendul, până când, luni dimineață, sistemul de deschidere se va debloca. Oarecum de plâns, dar încă n-o podidiră lacrimile căci n-o ajuta cu nimic. Şi oricum, slabe şanse să se ajungă la aşa ceva. O altă posibilitate era ca femeile de serviciu să ajungă ceva mai devreme. Poate sâmbătă dimineață.

Ca să uite de toate, îşi făcu ordine în calculator, apoi trecu în biroul şefului. Se aşeză pe scaunul său, la biroul lui, şi o încercă un sentiment de uşurare la gândul că el nu era acolo.

După un timp, se lăsă pe spătar, închizând ochii. Prima oară când îl întâlnise, îl găsise în aceeaşi poziție. Cu ochii închişi, cu expresia feței detaşată şi deosebit de atrăgătoare. Tesări, amintindu-şi de curajul avut ca să-l sărute.

Şi oricât de ciudat părea, nu regreta nimic. Poate doar faptul că nu fusese un sărut adevărat.. .pentru a se bucura de el. O şansă pierdută, irecuperabilă.

Dar niciunul nu mai menționase nimic de atunci. Ea dorea să dea totul uitării, în vreme ce el părea că nici nu-şi mai aminteşte. Doar pentru ea se pare că fusese un incident memorabil. Ciudat, dar poate că adesea el se găsea în postura de a fi sărutat de femei. Gândul

neînsemnat îi trezi lui Hayley o senzație de gelozie.

Pentru Dumenzeu - era iubitul lui Felicity Brown, îşi reproşă sieşi. Trebuia să-şi impună anumite limite în timpul orelor de program.

Probabil că ațipise, căci la un moment dat se trezi speriată şi complet dezorientată. Se afla într-o încăpere întunecoasă iar de undeva de afară răzbăteau zgomote indistincte. Se aprinse o lumină slabă, apoi în prag apăru o siluetă. Tânăra scoase un țipăt scurt, sărind în picioare.

- Ce naiba.? se răsti un glas de bărbat. Apoi se aprinse lumina, şi Marcus Maury rămase mirat în fața ei. Domnişoară Morgan! Ce.?

Dintr-o dată eliberată, Hayley se repezi spre el împleticindu-se de covorul de la intrare. însă brațele sale o prinseră instantaneu şi ea se pomeni îmbrățişându-l, suspinând fericită.

- Ce bine! Nu credeam să mai scap de aici!

Abia acum realiză gravitatea situației, căci întreg trupul îi tremura. El o linişti, masând-o delicat pe spate. Corpul lui bine făcut se lipea de-al ei în întregime, emițând semnale viguroase spre ea.

- Gata, linişteşte-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

- M-am blocat aici, rosti ea jenată. Am rămas să termin ultimele scrisori şi m-am pomeni că nu pot ieşi.

- Dacă-mi aduc bine aminte, ți-am spus clar să nu stai peste program, zise el iritat.

- Ştiu. Dar aveam puțin timp liber şi-am zis să las totul în ordine pentru luni.

- Chiar e aşa de greu să te conformezi ordinelor? o fulgeră el cu o privire glacială.

- Chiar nu acceptați puțină spontaneitate?

- în anumite limite. .câteodată. Dar dacă eşti şi eficientă.

- Nu-mi vorbiţi despre eficienţă, îl întrerupse ea. Dacă nu mă

înşel, nu m-aţi avertizat cu privire la sistemul de securitate. Altfel, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

- Şi nu s-ar fi întâmplat nici dacă mă ascultai.

O scutură tare, după care o cuprinse din nou în braţe şi-i pecetlui buzele cu ale sale. Nu avea rost să-i reziste încleştării de fier. Dacă îşi punea în gând putea chiar.. O cuprinse un vag sentiment de teamă după care se desprinse din îmbrăţişare, suspinând.

- Te rog.Dă-mi drumul.

Bărbatul respira apăsat, se aprinsese la faţă, iar în privirea lui nu exista nici urmă de regret, doar înverşunare.

- Ce văd la tine, femeie, de mă face să.?

- A, deci acum e vine mea că acţionezi ca o fiară în cuşcă? sări ea. De ce trebuie bărbaţii, sexul puternic, se zice, să dea întotdeauna vina pe altcineva? Dacă nu pe fuste scurte şi bluze decoltate, măcar pe greşeli de gândire pe care oricine altcineva le-ar trece cu vederea.

- Nu văd ce legătură au fustele scurte şi bluzele decoltate în toată problema, iar greşeala ta a fost una motivată, zise, cu degetele adânc înfipte în pielea umerilor ei. A fost doar o.scăpare. Pur şi simplu nu poţi.

- O scăpare? se aprinse şi Hayley. Normal că tu aşa o vezi. Bărbat arogant, înfumurat şi obtuz ce eşti! N-ai recunoaşte micile scăpări nici picat cu ceară, n-ai nici cea mai mică.

Se stăpâni singură, căci nu-şi dădea seama unde dorea să ajungă. Voia să-l impresioneze? Să-i facă pe plac? De ce, orice făcea, el o desconsidera? Şi de ce tremura toată, de ce-i bătea inima să-i sară din piept, de ce-i era mintea atât de înceţoşată?

Şi de ce se cuibărea la pietul lui, chemându-l deznădăjduită?

- Hayley, draga mea, ce mă fac eu cu tine?

Tânăra nu răspunse, înecată în propriile-i necazuri acumulate de atâta vreme, încât abia se mai abţinea să nu răbufnească. Trebuia cumva, cândva să.

Dar nu de faţă cu el. Se retrase, căutându-se prin buzunare după o batistă, dar negăsind, o primi pe-a lui, albă, imaculată, scoasă direct din buzunarul sacoului.

- Poftim.

îşi întoarse faţa de la el, dar chiar şi-aşa simţea nevoia demoralizantă de a plânge. Găsi totuşi puterea de a-l privi în ochi. Din nou preluase controlul, şi detaşat, imperturbabil, trecu la masa lui, căutând prin nişte foi, lăsându-i timp să-şi revină.

Hayley studie atent formele trupului său, vizibile prin materialul costumului, mişcarea graţioasă a palmelor, şi propriu-i corp reacţionă printr-un tremur abia simţit, stârnit de magnetismul de netăgăduit, şi totuşi atât de natural, al acestui bărbat.

- N-ai să pricepi chiar niciodată ce-ţi spun? reveni el alături de ea. Dacă nu vrei să mă asculţi, n-o să ne înţelegem.

- Poate preferaţi să-mi înaintez demisia, îşi muşcă ea buzele.

- Superb! Şi eu ce fac? Altă bătaie de cap să găsesc o secretară?

Duplicitatea sa era demoralizantă. Pe de o parte nu o dorea acolo; se vedea clar după trăsăturile-i încordate. O păstra doar pentru a-i servi propriilor interese.

-N-ar fi mai bine, decât să vă chinuiţi cu cineva care nu pricepe?

-Ai pricepe... dacă ai vrea.

-Vreau, dar e foare dificil. şi ochii lor se întâlniră, el căutând în străfundurile ființei ei ceva care să-i lămurească nedumeririle.

- Du-te acasă, zise el după o înjurătură mormăită în bărbie. Ai trecut deja printr-o experiență neplăcută. Cred că nu e nici locul şi nici momentul să dăm naştere unei discuții în contradictoriu.

- Ce să-ți spun, izbucni ea parcă renăscută. Haide, citeşte-mi drepturile. Oricum o să-mi reproşezi asta mai devreme sau mai târziu, mai bine terminăm acum, la care el râse, făcând-o să roşească.

Din nou bolborosi ceva, apoi se năpusti asupra ei, sărutând-o, de data asta mai candid şi mai incitant decât înainte. îi despleti părul, sprijinindu-i capul cu palmele sale.

De data asta, Hayley nu mai opuse deloc rezistență.şi nici n-o mai încercau sentimente reprobatoare. Stârnită printr-un fior de plăcere, tânăra se lipi de el involuntar, şi palmele-i căzură spre abdomenul său, explorându-i trupul bine făcut. Sărutul se prelungi într-o cascadă de senzații confuze pentru ea.

Rațiunea îşi făcea simțită prezența, căci nu înțelegea de ce îi cedase din moment ce-şi jurase a păstra distanța. Ea singură se făcea vinovată de consecințele acestor clipe. încercă să se sustragă, cu un uşor geamăt, dar el o trase înapoi, mai încordat, fără scăpare.

Mâinile lui coborâră spre talia ei, lipindu-i şoldurile de-ale lui, făcând-o să-i conştientizeze dorințele, după care începură a-i dezmierda foarte fin formele. Nu o atingea, însă degetele sale lungi parcă pluteau pe deasupra ei, înfierbântând-o. Cu atingeri suave îi dezmierdă formele, iar tânăra scoase un geamăt de plăcere, încât el se opri o clipă, ezitând. Apoi, mişcările se îmblânziră, inexplicabil; după

ce iscase în ea un val de senzații nemaitrăite, ar fi fost o cruzime s-o abandonze tocmai acum.

Involuntar se agăță de el, dar îl eliberă în scurt timp, fiindcă şi el începuse a bate în retragere.

- Haide, zise, întorcând-o spre uşă, să mergem. Te duc acasă.

Realitatea o izbi direct în față, lăsând-o cu un gust amar. La prima încercare mai serioasă, toate intențiile ei bune se risipiseră de parcă nici n-ar fi existat; nu numai că se autodecepționase, dar chiar îl încurajase să-i facă avansuri, pentru ca la final să asiste neputincioasă la propria-i abandonare. Nici nu se punea problema să-l lase s-o ducă acasă, să fie din nou singură cu el în intimitatea maşinii sale. De fapt, nici nu ştia cum va găsi puterea de a mai da ochii cu el la birou.

- Nu e nevoie să mă duci acasă. Autobuzele vin repede şi n-o să aştept mult.

- Nu trebuie să aştepți deloc, i-o tăie el. Te voi lăsa exact în fața casei, în siguranță. Şi să nu te aud - n-are rost să te împotriveşti.

Temerile ei cu privire la imprudența de a urca în maşina lui se dovediră cât se poate de justificate. Peste tot se simțea amprenta lui, iar apropierea dintre ei nu era deloc una liniştitoare. Din ce în ce mai puțin înțelegea Hayley cum de, la prima lor întâlnire, trecuse atât de indiferentă peste toate. într-un final, spre marea ei uşurare, ajunseră şi în fața blocului.

- E bine aici. Mulțumesc, deşi nu trebuia să te deranjezi.

- Nu e niciun deranj, zise el cu privirea undeva afară. Aici stai?

- Nu chiar. E apartamentul unei prietene; îl împărțim.

- înțeleg. Şi prietena ta e acasă?

- Se poate. Doar dacă nu întârzie la coafor.

- E în regulă dacă rămâi s-o aştepţi singură?

- Nicio grijă, mă descurc, se grăbi ea să spună, pentru a scăpa cât mai degrabă.

- Bun. Aminteşte-mi luni să-ţi dau codurile de acces.

Când se văzu acasă, la loc paşnic, îşi făcu o cană de ceai, dar uită de ea, furată de firul evenimentelor din acea seară. îşi încălcase toate regulile prestabilite şi-i va fi greu, având în vedere efectul devastator al apropierii lor, să le păstreze intacte pe viitor. Probabil că ar fi fost mai bine să-şi înainteze demisia şi hotărî să se decidă luni, când va trece din nou prin calvarul întâlnirii cu el.

Anthea încă nu trebuia să afle nimic, îşi spuse, deşi această reţinere de a discuta despre Marcus Maury cu prietena ei i se părea inexplicabilă deocamdată. Altădată, în micul oraş în care crescuseră împreună, nu existau secrete între ele. Să fi fost reticenţa ei un semn de maturizare, sau pur şi simplu se temea de un interogatoriu cu întrebări fără răspuns? Mai degrabă a doua variantă.

Capitolul 4

Din fericire pentru Anthea, care o molipsise şi pe colega de apartament cu nerăbdarea-i specifică, Hayley ajunsese chiar a aştepta premiera filmului şi cina de după cu mare interes.

Astfel, reuşi să uite complet de evenimentele nefericite din seara precedentă, găsind chiar o explicaţie a celor petrecute între ea şi Marcus în tensiunea generală care se acumulase între ei. în plus, mai mult ca sigur că şi el dorea să ignore totul.

Acum, vedea doar partea plină a paharului. Din motive numai de el ştiute, şeful nu era prea încântat s-o lase să plece, la fel cum nici ea n-ar fi renunţat la salariul bun şi la postul care-i aducea experienţă profesională pentru viitor. Şi dacă putea conştientiza în permanenţă aceste lucruri, probabil va putea supravieţui în continuare.

Clipele petrecute în braţele lui îi reveneau în minte. De fiecare dată când amintiri nedorite îi treceau prin faţa ochilor, încerca să se gândească la cu totul alteva. O ajuta şi vorbăria fără rost a Antheei despre premieră; cu toate că asta îi tot aducea aminte de relaţia lui Felicity Brown cu Marcus şi din cine ştie ce motive nu dorea să se gândească la ei doi. în câteva rânduri însă, se întrebă ce-ar fi zis actriţa să afle despre scăparea lor din birou. Nu că Hayley se mândrea cu fapta ei, căci nimic nu se modificase în opinia despre caracterul lui. Dimpotrivă, îi demonstra cât de neloiali puteau fii bărbaţii în anumite condiţii.

Filmul era bun, iar ca de obicei, Felicity Brown juca impecabil. Şi totuşi, faptul că o cunoscuse personal, parcă diminuă din plăcerea vizionării, deşi nu ştia în ce măsură.

- Nu-i aşa că a fost superb? se extazie Anthea la ieşirea din cinematograf. Ce n-aş da să arăt ca ea. Poate dacă mă vopsesc şi dacă -mi aranjez părul altfel.. .cu o coafeză pricepută.

- Chiar şi cu toți coafezii la un loc n-ai reuşi să păcăleşti pe nimeni, răspunse Hayley, oarecum înțepată. în plus, îmi place cum eşti - normală.

- N-a sunat ca un compliment, să ştii. Nu că m-a deranjat, dar numai de dintr-astea am avut parte în ultimele zile. A, şi o prinse de braț pe Hayley, uite-o pe Felicity Brown. Dă autografe. Trebuie să iau şi eu.

- Pentru Dumnezeu, Anthea, mormăi prietena ei. Nu mai eşti adolescentă. Ar putea dura mult şi mi-e foame. N-o să mai prindem niciun taxi.

- Atunci, o să mergem pe jos, zise cealaltă hotărâtă, căutându-se după un pix. Eşti cam indispusă în ultima vreme. Stai aici!

-Stai, pot să.

O prinse de mână pe Anthea cu intenția de a se oferi să-i aducă ea însăşi un autograf de la birou. Şi totuşi, nu putea.

-Du-te, aştept.

Din cauza mulțimii de fani care se îmbulzeau la autografe, Hayley se văzu nevoită a se retrage spre perete. Un timp, studie afişele filmului şi ajunse la concluzia nefericită că actrița arăta extraordinar în costume de epocă, parcă de pe altă planetă. Cum mai găsea Marcus timp să se uite şi la alte femei? Experiența personală îi demonstrase exact ce voia să afle. Deci, nu erau toți bărbații la fel? îşi zise ea amarnic.

Oportuniști! Gata să profite de orice situație care să-i impulsioneze puțin și să le hrănească orgoliile de nestăvilit. Normal că acum generaliza, dar nici nu simțea nevoia să îndreptățească pe cineva.

Chiar și Marcus, nu tocmai un om oarecare, nu se dăduse în lături de la nimic. Dar dintr-un simț al responsabilității, nu-l putea învinui doar pe el, când de fapt ea însăși se aruncase practic în brațele lui. Și asta nu numai o dată. A doua oară, el.

Amintirea săruturilor, a atingerilor deosebit de suave care-i hrăniseră cele mai ascunse dorințe se reîntorceau asupra ei și mai acut, învăluind-o. O trecu un junghi și trebui să închidă ochii și să-și ducă mâna la piept, așteptând să-i treacă palpitațiile.

- Bună seara, domnișoară Morgan! auzi glasul său încântător aproape de urechea ei.

Tresări și se întoarse brusc, surprinsă de privirea lui albastră, amuzată.

- Ești sigură că e locul ideal să meditezi?

- Doar îmi.. .odihneam ochii.

- Trebuia să vii cu ochelari, zise el foarte natural. Sau îi porți doar ca să-ți ascunzi ochii superbi? Care, apropo, sunt mai grăitori decât cuvintele, și-i dezmierdă ușor un obraz. Când știi că ai putea arăta la fel tot timpul. Chiar, de ce nu vii așa și la serviciu?

- Nu mai face asta! și se retrase, îmbujorată.

Oare cât din reacțiile ei erau interpretate ca atare? Să fi crezut că dacă se lăsase sărutată, acum putea s-o joace pe degete după bunul său plac? Oarecum agitată, căută din priviri prin mulțime și o zări pe Anthea la destul de mare distanță de actriță.

-Aştepţi pe cineva?

-Da, o prietenă. Stă la autografe.

-Colega care o admiră pe domnişoara Brown?

Ea confirmă din cap. Era mai bine să nu dezvolte subiectul şi să se ţină departe de marea ochilor săi. Cum se putea comporta ca şi cum nimic nu se întâmplase? Dar, bineînţeles că el nu acorda prea mare importanţă unor fleacuri.

- Am impresia că mai ai de aşteptat, rosti el, într-un fel mulţumit.

-Da, aşa cred şi eu.

Acum că se vedea încătuşată de privirea lui, Hayley îşi dorea să-şi fi planificat mai cu atenţie seara. Trebuia să-şi fi dat seama că Marcus avea să fie prezent la premieră şi în loc să poarte rochia foarte mulată pe care o avea, şi accesoriile argintate în părul ei de abanos, mai bine îşi lua un pulover şi ochelari. El, pe de altă parte, arăta devastator de bine într-un costum scump, cu o cămaşă albă fină. însă privirea ei era mai degrabă captată de chipul lui atrăgător, şi de sclipirea din ochii săi.

Ca să se salveze, începu să scruteze încăperea. Mulţimea de fani începea să se rărească, şi dintr-o dată o zări pe Anthea îndreptându-se spre ea.

- Se pare că prietena mea şi-a îndeplinit misiunea, observă ea. Ne vedem luni.

- Te superi dacă te mai reţin puţin? o opri. Cu problemele de la birou.

Inima ei nu mai avea stare şi începea să aibă mustrări de conştiinţă. Poate că voia să-i ceară să nu scape nicio vorba de faţă cu Felicity; or, ea n-ar fi suportat aşa ceva. Anthea, toată un zâmbet, mai avea puţin

până în dreptul lor, dar de la distanţă realiză că Hayley vorbeşte cu un bărbat şi, din politeţe, aşteptă ca ei să termine. Nu că vreunul din cei doi ar fi scos o vorbă în acele clipe. Mai degrabă se uitau tăcuţi unul în ochii celuilalt.

-Intenţionam să trec pe la tine mâine, să mă asigur că nu există efecte secundare.

-Nu sunt.

- Mă bucur, zise dar lăsă impresia că ar mai fi fost ceva de adăugat.

-în ce priveşte cealaltă problemă.nu-ţi face griji. Eu deja am uitat-o, la care el ridică mirat din sprâncene, distrat.

-Serios? Ce nenoroc pe mine.

- O să supravieţuieşti.. .Iar pe viitor, mai bine te eliberezi de iluziile tale romantice doar în momentele potrivite.

-Puteam să jur că asta am făcut. Oare m-am înşelat?

- Chiar trebuie să fii aşa de. încrezut? îl fulgeră ea, înfrânându-şi alte invective.

- Chiar ţi se pare o aroganţă să te exprimi liber? păşi el mai aproape. Ar trebui să încerci şi tu, câteodată. Adică să fii sinceră. Şi-atunci.poate că o scoatem la capăt.

-Şi unde anume aţi dori să ajungeţi, domnule Maury? în ce mă priveşte, desigur. Nu vă ajunge că are cine să vă cânte în strune?

-Poate. răspunse el după o clipă în care ochii lui deosebit de pătrunzători o măsurară cu mare interes. Dar e nevoie de melodia potrivită ca să şi poţi dansa.

- Dumnezeule! sună glasul entuziasmat al Antheei în acel moment, în spatele lor. Dumneavoastră sunteţi? Şi ambii se întoarseră.

Scuze că întrerup, dar pur şi simplu nu-mi vine să cred. Dumneavoastră şi Felicity Brown sunteți.

Expresia feței lui se întunecă dintr-o dată, spre dezamăgirea lui Hayley.

-Anthea, aş vrea să ți-l prezint pe.şeful meu, Marcus Maury, se interpuse secretara.

Desigur că el tebuie să fi luat scurta ezitare ca dovadă clară a incertitudinii ei cu privire la raporturile lui cu actrița, şi ochii-i scânteiară veseli.

- El e? repetă Anthea, încă surprinsă. Vulpe mică ce eşti! Nu mi-ai spus că este şi.

Hayley o călcă pe picior cu toată puterea, ignorând căutătura exasperată a prietenei. Pentru ca în clipa următoare, Felicity Brown să li se alăture, strecurându-şi posesiv un braț sub cel al lui Marcus.

-în sfârşit, dragul meu! Parcă a durat o veşnicie.

Ochii lui însă îşi pierduseră sclipirea.

-Trebuia să-mi dau seama că o să-ți găseşti o ocupație. Ba chiar substanțială, văd.

- Pe domnişoara Morgan deja o cunoşti de la birou. Şi chiar dacă n-am fost prezentați, presupun că cealaltă domnişoară este prietena ei. Domnişoara.?

- Lewis, sări Anthea. Mulțumesc foarte mult pentru autograf, domnişoară Brown.

- Cu mare plăcere, şi o cercetă atent pe Hayley. Ea e domnişoara Morgan? Trebuie să recunosc că şi-a ascuns farmecul pesonal până acum.

- Da, aici sunt de acord, râse el. Chiar acum discutam această problemă.

- Avem locuri rezervate la un restaurant, interveni Hayley, furioasă. Ne vedem luni, domnule Maury.

Se salutară, după care Anthea, încă visătoare, se lăsă trasă de mânecă de colega de apartament. Afară, prinseră imediat un taxi spre norocul lor, şi Hayley se urcă repede în fața unui cuplu, cu scuzele de rigoare. Rezervaseră locuri la un restaurant italian, însă oricânt de înrăită era Anthea după acest fel de mâncare, mai mult ca sigur că n-avea să se bucure prea mult de cină. Fata se mai potolise şi stătea retrasă, rănită probabil de "infidelitatea" prietenei.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu mi s-a părut important, răspunse ea evaziv, încă nedorind a discuta subiectul cu Anthea; mai ales după conversația foarte aprinsă care.. .cine ştie unde ar fi dus.

- Poftim? se răsti cealaltă. N-ai crezut important faptul că lucrezi pentru iubitul lui Felicity Brown?

- Mai bine te opreşti. Dacă l-ai cunoaşte pe Marcus Maury ți-a da seama că nu se potriveşte caracterizării pe care i-o faci.

Ce naiba se întâmplă cu mine? îi apăr onoarea.

- Nu, dar prespun că aşa este, continuă Anthea. E clar că e ceva între ei doi. Şi pesemne că l-a înrobit de-a dreptul cu privirea ei de smarald.

- N-am stat să-l analizez, zise Hayley, admițând corectitudinea observației. Te superi dacă nu vreau să mai vorbesc despre locul de muncă şi despre şeful meu? Hai să mâncăm.

Uşor de zis, greu de făcut, căci mintea îi zbura necontenit la el. Din cauza dorinţei nesăbuite de a-l impresiona - şi abia acum realiza ce prostie făcuse că rămăsese până târziu la muncă - relaţia dintre ei intrase pe un cu totul alt făgaş. Aflase cât de uşor poate ajunge în braţele lui. Oare intenţiona şi el să profite, aşa cum făcuse Frank Heaton?

Luni dimineaţă, Hayley îl găsi pe Marcus la birou. Tot el îşi ridicase corespondenţa şi-l găsi sortând-o. Secretara nu prea avea tragere de inimă în a da ochii cu el, şi cu greu îşi controlă mişcările când intră în biroul său.

- Bună dimineaţa.

- Văd că mi-aţi luat-o înainte. Să termin eu? însă mâna lui o prinse pe a ei.

- Lasă-le deocamdată, zise; degetele lui înfipte în carnea moale transmiteau nişte senzaţii dureros de incerte.

Oare conştientiza efectul pe care o simplă atingere de-a lui o avea asupra ei? O incita cu suflul lui plin de vitalitate, încât îşi retrase repede mâna. El se întinse pe spătarul scaunului, măsurând-o calm, apreciativ. Hayley se abţinu să nu-i spună vreo două, căci nu dorea să înceapă pe picior greşit încă de dimineaţă. Dar nu găsea o explicaţie scrutinului său. Purta o fustă neagră, clasică şi o bluză mulată, avea părul prins în coadă, însă venise fără ochelari.

- Văd că tot te fereşti, zâmbi el. Nu înţeleg de ce insişti.

- Nu mă feresc. Este pur şi simplu o imagine pe care o consider potrivită pentru birou. Nici dumneavoastră n-aţi juca tenis la costum, nu?

- De fapt, eu joc squash, nu tenis, dar ai dreptate, şi se ridică, păşind spre ea. Şi totuşi, n-ar strica dacă ți-ai lăsa părul să cadă în voie, nu? Şi cu o mişcare rapidă, îi desfăcu prinzătoarea, iar cârlionții ei căzură în valuri bogate pe umeri.

Ea se dădu înapoi, indignată.

- Felul cum îmi țin părul mă priveşte. îmi place să-l prind, şi întinse mâna după prinzătoare.

- Păcat, oftă Marcus. E atât de frumos, iar eu n-am nimic împotriva unui strop de strălucire la birou, mai ales când e dublat de profesionalism.

- De profesionalism aveți parte, îl fulgeră tânăra.

- Şi de stropul de strălucire?

- E cam pretențios, nu credeți? N-aş vrea să fiu prea provocatoare.

Situația îi trezea vechi amintiri amare.

- Admirabil.Şi mai impresionat aş fi fost dacă nu mă întâlneam în tren cu o anumită domnişoară care m-a agasat şi care mi-a demonstrat cât de provocatoare poate fi.

- înțeleg.Deci, iată-ne de unde am plecat!

- Da. Nu mi-ai spus niciodată de ce.

- E o poveste veche; nu mai are acelaşi farmec.

- Dar îmi ațâță curiozitatea. Vreau să ştiu. De ce nu vrei să-mi spui? rosti suav şi păşi înainte, blocând-o cu spatele la masă.

Inima ei îşi pierdu dintr-o dată ritmul normal. Se vedea din nou captivă în trecutul care-i invada necontenit prezentul. Şi în stăruința bărbatului care insista să-i anihileze orice armă de apărare.

- Pentru că nu vă priveşte!

- Cred că orice are legătură cu mine, mă priveşte.

- Nu sunt de acord.

Era foarte greu să nu-i cadă în plasă, ţinând cont de apropierea dintre ei şi de faptul că energia emanată de trupul lui şi parfumul fin îi afectau alarmant simţul judecăţii.

- Ce noutăţi ai? întrebă el neutru după o clipă care ei i se păru nesfârşită, şi trecu la masă, cu ochii în hârtii.

- N-o să mai aveţi parte de situaţii similare cu cele din trecut, zise ea, întrebându-se dacă nu cumva depăşise din nou limita, purtată de propriile-i impulsuri. Vreau doar să-mi fac treaba cu cel mai mare profesionalism. Sper că e de înţeles.

- Mda, e ceva, şi-i împinse scrisorile. Poţi să le iei.

După o astfel de discuţie, lucrurile ar fi trebuit să se îmbunătăţească. în schimb, munca deveni din ce în ce mai solicitantă, încât la final de săptămână, Hayley se pomenea întotdeauna cu "restanţe". Dar n-avea să mai facă greşeala de a sta peste program.

Vineri după-masă, foarte obosită, simţi nevoia să facă o pauză. îşi cumpără de la cafenea un corn şi un ceai şi reveni la birou. La un moment dat se deschise uşa, şi ea tresări, căci şeful întârziase cu mai bine de o jumătate de oră. în schimb, se pomeni faţă în faţă cu o femeie într-un scaun cu rotile. Străina o măsură dezaprobator, cu un chip prelung şi ochi cenuşii.

- Când pisica nu-i acasă. Dacă există vreun lucru pe care Marcus îl detestă, este mâncatul la birou.

- Cu ce vă pot ajuta? se stăpâni Hayley a nu-i răspunde mai urât.

- Aş vrea să discut cu Marcus.

- Deocamdată nu e aici.

- Se vede. Nu mă lua în seamă; mă descurc şi singură, şi fără a-i da de veste, se năpusti în biroul şefului.

Secretara sări în picioare, şi aproape vărsă ceaiul; numai de asta nu avea nevoie, să mai facă un alt set de copii. Trecu în cealaltă încăpere, unde femeia căuta prin dosarele lui Marcus.

- Ce naiba faceți? strigă, dar se opri imediat, atenționată de doi ochi sarcastici. Sunteți Audrey Blake, nu? se lumină dintr-o dată. De ce n-ați spus de la început?

- Pentru că voiam să văd cât îți ia să realizezi asta. Nu eşti prea spontană, draga mea.

- Nici dumneavoastră n-ați fi, după o săptămână de coşmar.

Deși zâmbea, trăsăturile feței femeii nu păreau a se fi destins. Nu era de mirare că celelalte colege n-o plăceau.

- Ti-e greu, nu? întrebă femeia ironic. Nu-ți face griji. De luni, mă întorc să te scap de corvoadă.

- Lunea asta? Marcus ştie?

Cum de omisese să-i spună un lucru atât de important?

- încă nu. Dar am să-i spun.

- Ce să-mi spuneți? se auzi din spate şi ambele femei tresăriră, dar el se opri în prag, luat prin surprindere. Pentru Dumnezeu! Audrey! Ce cauți aici?

Veni repede spre ea şi o sărută pe obraji.

- Tocmai îi spuneam fetei că de luni nu mai e nevoie de ea aici. Vreau să mă întorc.

- Cam pe nepusă masă, nu crezi, se încruntă el. Adu două cafele, te

rog, se adresă apoi secretarei. Una neagră şi una cu lapte.

Hayley ieşi deosebit de furioasă, mai ales pe Marcus Maury. Deşi se aştepta să nu-i refuze întoarcerea, nu-i venea să creadă că are să-i facă una ca asta. Chiar să nu-i pese de lovitura pe care o aplica?

Se opri o clipă, închizând ochii, nemulţumită de şocul pe care-l iscase vestea. Părăsea doar postul, la urma urmei.. .postul. Şi era numai vina ei dacă undeva, pe drum, ajunsese a împăca munca şi plăcerea. Iar acum, trăia cu impresia că le pierde pe amândouă.

Când se întoarse cu cafelele, atmosfera nu era prea veselă în birou. Conversaţia se întrerupse în momentul în care secretara intră, şi nimeni nu rosti o vorbă până ce ea nu ieşi. Tânăra îşi relua munca mai asiduu, pentru a uita de cele întâmplate, iar ceva mai târziu, când uşa se deschise şi Marcus apăru împingând scaunul, Hayley încercă să-i întâmpine cât mai natural.

- O duc pe Audrey acasă, anunţă el. Ai tu grijă ce se întâmplă pe-aici. Nu lipsesc mult.

- Pa, pa! flutură cealaltă un salut triumfător. Baftă multă în căutarea altui post.

După plecarea lor, Hayley aruncă ce-i mai rămăsese din corn la gunoi şi-şi clăti cana la robinetul din birou. Simţea că stă să explodeze, mai degrabă decât să izbucnească în plâns. Poate că un ceai fierbinte o va ajuta, fiindcă şi-aşa nu prea avea altceva de făcut. Pe hol se întâlni cu Liz Jarvis.

-Mi s-a părut mie sau am văzut-o pe Audrey Blake?

-Mda.

-Mă gândeam eu că n-o să-i ia prea mult. Odată ce te-a văzut cum

arăţi, nici dracu n-o mai ţinea în spital.

-Dar nu mă văzuse până azi.

-Nu pe viu. Dar pun pariu pe ce vrei că s-a uitat în numărul de luna asta din revista companiei. Apari acolo într-o poză, şi se zice că eşti noua secretară a directorului. Nu e de mirare că s-a mişcat repede.chiar dacă e într-un scaun cu rotile!

- O poză? trecu Hayley direct la ce-o interesa. De unde Dumnezu au mai luat-o şi pe-aia?

- Probabil că e poza standard pe care ai făcut-o pentru legitimaţie.

- Şi nu trebuia să mă întrebe pe mine mai întâi? se minună secretata. Poate că nu eram de acord.

-în timpul orelor de lucru eşti proprietatea companiei, draga mea, zise Liz cu cinism. Şi n-ai cum să te împotriveşti dacă au chef să publice astfel de materiale.

-Poate că aşa e, înghiţi tânăra în sec.

Doar că prima ei apariţie pe hârtie venise cu un mare nenoroc. Iar Liz parcă îi citi gândurile.

- Se pare că ai nenorocul s-o readucă pe scorpie înapoi mai devreme. Pur şi simplu n-a suportat gândul ca tu să reuşeşti acolo unde ea a dat greş. Cred că şi-a dat seama că la cum arăţi, sigur ai ceva şanse. Ai nevoie doar de timp, acum.

-Nu cred că te înţeleg.

- Nu? râse cealaltă neîncrezătoare. Nu mă duci tu de nas, dar hai să-ţi explic. E îndrăgostită de el. De opt ani. Dar n-are şanse, pentru că tipul are gusturi mai bune.

- Dar nu ştie că e iubitul lui Felicity Brown?

- Şi înainte a fost al Laurettei Newton, mai înainte al Elisei nu-ştiu-cum. Dar ştie că niciodată nu ia în serios relațiile cu fetițe dintr-astea. Şi de fiecare dată când una pleacă, se crede în competiție. Orbul e mai prost ca toți proştii.

Hayley medită asupra acestui fapt şi a valorii sale de adevăr.

- Te-a demis deja?

- încă nu, dar sigur o s-o facă la întoarcere.

Insă Marcus nu se întoarse nici după cinci, când deja se făcuse ora de plecare. Vinerea aveau zi mai scurtă. Hayley stătea la birou, rozându-şi unghiile în încercarea de a ignora cele spuse de Liz. Oricum, atât Liz cât şi Audrey se înşelau în privința unui lucru. Având în vedere perioada scurtă în care lucrase pentru firmă, slabe şanse ca Marcus să vadă în ea mai mult decât un mecanism eficient care-i uşura lui munca. Micile jocuri amoroase ocazionale făceau parte din viața de zi cu zi oricum. Ceva care-i dădea savoare, dar n-o întreținea efectiv. Spre deosebire de Audrey, Hayley era foarte realistă şi sigură că cealaltă n-avea să ajungă niciodată favorita şefului.

La fel cum nici ea însăşi n-avea să ajungă mai mult de o simplă secretară. Oricum, visa să se îndrăgostească de un bărbat fidel.dacă există asemenea specimene şi dacă norocul i-l va scoate în cale. Or, Marcus Maury nu era acest bărbat, şi trebuia să se convingă odată şi odată de acest lucru.

Aproape de ora şase, nemairezistând tensiunii, Hayley îşi împachetă lucrurile, gata de plecare. Dacă într-adevăr voia s-o demită în aceeaşi zi, o putea suna acasă. Dacă nu, să aştepte până luni, se revoltă în sinea ei. Ca de fiecare dată, ea trebuia să aibă ultimul cuvânt

de spus.

Ca şi cum nu era de-ajuns, chiar când să iasă, văzu că maşina ei tocmai pleca din stație. Fără stare să mai aştepte o alta, o luă spre următoarea stație de autobuz. La intersecția de la colțul străzii, o maşină trase la bordură şi şoferul deschise geamul.

-Hayley! auzi. Urcă; te duc acasă!

La început ignoră remarca, pentru ca apoi să-l recunoască pe Marcus şi să simtă cum i se urcă tot sângele în obraji.

-Nu mulțumesc; mă descurc.

Semaforul se făcu verde şi din spate începură a claxona alte maşini.

- Pentru Dumnezeu, femeie! Nu vezi că blochez traficul? Urcă odată!

Tentată la început să-i spună că nu mai are dreptul să-i dea ordine, ocoli totuşi maşina, hipnotizată de privirea lui întunecată. Deci, se întorsese până la urmă, gândi nemulțumită. Oare o ducea acasă doar ca o manevră de a-şi lua revanşa pentru durerea şi deziluziile pe care i le provoca? Era cât pe ce să izbucnească într-un râs isteric - el habar n-avea de suferința ei, fără nicio legătură cu pierderea slujbei. Se lăsă pe spătar, inspirând adânc.

-Ai de gând să-mi spui ce-a fost asta? o întrebă el după un timp în care niciunul nu scoase o vorbă.

- Nimic, răspunse ea apatic. Voiam doar să mă plimb.

-Audrey ți-a intrat sub piele, nu? chicoti el. Se pricepe la a agasa alte femei; o ştiu.

- Dar se pare că n-are acelaşi efect asupra bărbaților.. .însă ei văd foarte rar dincolo de aparențe.

- Parcă mi-ai promis că s-a teminat cu ce-a fost demult.

- Da, când lucram pentru tine. Acum, nu mai e cazul. Suntem chit. Pot să fac ce vreau şi n-ai să mă împiedici.

- Nu? zise cu un glas mieros. Asta înseamnă că şi eu pot să fac ce vreau?

- Normal. Atâta timp cât eu nu sunt implicată.

Bărbatul o privi cu coada ochiului, apoi, fără a-i da de ştire, trase pe dreapta şi parcă la un local din apropiere, spre surprinderea ei.

- Cred că ai nevoie de ceva tare. Te ajut eu să te calmezi.

- Dar tu conduci.

- N-am zis că şi eu am nevoie să beau, şi un zâmbet îl întineri dintr-o dată. O să-mi iau apă minerală, în timp ce tu bei un coniac.

Deşi ar fi vrut să protesteze, el o împiedică printr-un sărut uşor, abia simţit.

- Fără gesturi violente, serios. Doar un mic imbold.

El coborî şi trecu dincolo pentru a-i deschide. Fata îl urmă, oarecum ameţită în localul care se dovedi a fi destul de plăcut; se aşezară într-un separeu.

Imaginea lui Frank Heaton îi reveni în minte, involuntar. Cum de unii bărbaţi puteau fura săruturi fără a fi agresivi, în timp ce alţii.? Şi-l şterse imediat din minte, concentrându-se asupra figurii lui Marcus care-i aţâţa simţurile cu trupul lui înalt, suplu, care-i trăda vitalitatea interioară. Se lăsă învăluită, neputincioasă, fără cea mai mică formă de împotrivire. Probabil că Audrey se întorsese totuşi exact la momentul potrivit. Cu toate acestea, nu se putea consola cu gândul că ea era cea care avea să plece.

Marcus se întoarse cu două pahare. într-adevăr, coniacul o ajută să scape de încordare. La un moment dat, îl surprinse studiind-o şi-şi mută repede privirea de la el.

- Nu se supără nimeni dacă priveşti, râse.

- Presupun că nu.

Doar şi ea îl privise pe furiş, ceva mai devreme. Probabil că şi gândurile lui mergeau în aceeaşi direcție.

- Deci. începu Marcus pe un ton care o puse din nou în gardă. Fă-mă să înțeleg. De când nu mai lucrezi pentru mine?

- Am crezut că e evident! se miră ea. încă din clipa în care Audrey Blake a intrat în biroul ei. nu? Parcă postul era al meu până la întoarcerea ei. Şi iată că a venit.

- Te-am demis eu cumva?

- încă nu. Dar o s-o faci, desigur, adăugă, însă el continua s-o scruteze împietrit. E în regulă. Dacă aşa a fost înțelegerea, n-am de ce să mă plâng.

Decât că soarta fusese nedreaptă cu ea, iar fotografia aia blestemată îi provocase o mare nefericire. Altfel, ar mai fi avut câteva săptămâni să.Oare nu era revenirea lui Audrey o binecuvântare, de fapt? Altfel, s-ar fi făcut probabil de ruşine.

Marcus încerca să citească pe chipul ei vorbele negrăite, dar Hayley plecă ochii, neîndurându-i privirea.

- Vrei să spui că te bucuri că pleci?

- Nu neapărat.. .M-a luat prin surprindere.

- Nu crezi că ai sărit puțin calul? Audrey nu se întoarce.. .cel puțin nu încă.

- Nu? tresări ea, aproape fericită. Credeam.

- Ai crezut. dar nu îndeajuns de înțelept; altfel, ți-ai fi dat seama că înapoierea ei acum este practic imposibilă.

- Imposibilă?

- Da. La ședințele care au să urmeze pentru fuziunea ce se întrevede, am nevoie de o secretară care poate să mă urmeze. Iar Audrey nu poate.

O străbătu un junghi și-și înfipse unghiile în palme. Pentru o secundă, se amăgise că lui îi este imposibil să renunțe la ea.

- Deci? Mai ești interesată?

- Pot să mă mai gândesc?

El râse, stârnind în ea un ușor tremur. Se pare că fiecare gest al său avea un efect asupra ei.

- De cât timp ai nevoie?

Hayley se simțea precum un captiv pus față în față cu posibilitatea de a-și găsi eliberarea. Un țipăt de fericire stătea să-i scape pe buze, dar și-l înfrânse.

- Și când se încheie fuzionarea propriu-zisă, ce se va întâmpla?

- O să dureze ceva timp, dădu el din umeri. După câte văd eu, lucrurile sunt cam confuze. Dar am senzația că o să reușim împreună, nu?

Același strigăt de fericire se zbătea în sufletul ei să iasă la suprafață. își dorea cu disperare să spună da, dar se stăpâni. Munca în sine era doar o provocare minoră pe lângă cea cu care avea să se confrunte ea personal. Putea oare să lucreze cu el fără a-și face singură rău? Trebuia să recunoască faptul că nu mai era vorba doar de o fascinație

adolescentină, ci de ceva mult mai profund. Care n-avea niciun viitor.. .şi o va răni doar.

Iar când el îşi va da seama, se va amuza probabil. Nu era prima secretară care se îndrăgostea de el. Mai mult ca sigur că şi altele, nu doar Audrey, îşi încercaseră norocul şi sfârşiseră dezamăgite.

- Ce părere are Audrey despre asta? se interesă oarecum ironic. I-ai oferit şi ei un scurt moment de relaxare? De-aia nu te-ai întors la birou mai devreme?

Replicile îl nedumeriseră aparent, pentru ca apoi zâmbetul să-i revină pe buze.

- Normal că a fost dezamăgită, şi mi-a părut rău pentru ea. Am lucrat mult timp împreună şi Audrey nu e genul pe care s-o duci cu zăhărelul. Dar a înțeles în cele din urmă. Şi am întârziat din cauza traficului, o fulgeră. Chiar ai crezut că am stat să-i fac avansuri? îți par genul care să profite de o invalidă?

- Nu, normal că nu, se jenă ea. De ce să cred aşa ceva?

- Habar n-am. Dar câteodată femeile sunt foarte ciudate.

Pesemne că-i citise invidia!

- Scuze. Nu m-am gândit la trafic. Am exagerat.crezând că o să.

- închei orice afacere cu tine?

- Ceva de genul ăsta. Şi voiam doar să aflu odată.

- Nu e o experiență plăcută. Acum că am lămurit problema, te simți mai bine?

Cu greu reuşi tânăra să se uite în ochii lui şi să-şi stăpânească emoțiile în acelaşi timp. Ştia că se află pe un teren minat şi că va trebui să-şi revizuiască prioritățile înainte de a se implica nu doar profesional.

Oare va rezista magnetismului său.?

Se trezi dintr-o dată şocată de ce-i debita mintea. Omul îi oferea doar un post, nu o aventură amoroasă! Ea singură îşi făcea astfel de iluzii. Nu o rugase a rămâne din afecțiune.dar nici n-o dăduse afară. Avea nevoie de ea.însă doar ca să-şi continue afacerile.

- După cum spuneam, vreau să mă mai gândesc.

- Bine. Dar data viitoare când ne vedem, vreau un răspuns.

Adică luni. Şi indiferent de decizia ei, se încheia un episod şi începea un altul, dar nu era sigură că va reuşi să-l finalizeze, indiferent de calea pe care avea s-o aleagă.

Capitolul 5

-Tu eşti Hayley? o strigă Anthea din dormitor. începeam să-mi fac griji.

-Nu trebuia, şi intră în camera prietenei sale, care se machia în fața oglinzii. Cu ce ocazie?

-Am o întâlnire. îl cheamă Larry Barnes. L-am cunoscut acum o lună, dar i-a luat mult timp să mă sune. Mergem la o cină.

îşi încheie ritualul machierii, apoi ceru părerea colegei şi se îmbrăcă să plece.

-îți aduc de jos ceva la pachet de la chinezi. Nu mă aştepta.

-Nicio problemă. Mă culc devreme, oricum.

- Eşti cam indispusă, văd, se opri Anthea în prag, Sigur te descurci? De ce-ai întârziat?

- Munca.O să fac un duş, apoi mănânc şi mă culc. Distrează-te!

Anthea nici n-avea nevoie de invitații speciale - iradia toate de fericire.

Hayley aşteptă să plece, după care intră la duş, ştiind că mâncarea n-avea să-i vină prea curând, fiindcă restaurantele erau la ora aceea destul de aglomerate. Apa fierbinte o relaxa. Spuma fină a săpunului îi dezmierda pielea şi pe nesimțite, îi reveniră în minte imagini cu Marcus, din seara când rămăsese închisă la birou, iar mâinile lui îi exploraseră trupul cu ardoare, incitant, dând naştere unui adevărat dezastru înlăuntrul ei.

Uşa de la intrare care se închise o readuse la realitate. Anthea îi adusese mâncarea; dintr-o dată, i se făcu foame. Se grăbi cu baia, dar la sfârşit, când să iasă, descoperi că nu avea prosop.

- La naiba! De ce nu m-am uitat înainte? Anthea, strigă, sunt la duş şi-mi trebuie un prosop.

în timp ce aştepta, îşi scurse părul lung de apă; Anthea întârzia să apară. Poate că i se păruse doar că auzise uşa, deci trebuia să-şi găseasc singură un prosop. Trase perdeaua nervoasă şi ieşi exact în clipa în care Marcus intră în baie cu ceea ce-i lipsea. Se opri în loc, surprins, după care surâse.

- Scuze că am întârziat. Mi-a luat ceva timp să găsesc sertarul.

Şocată, Hayley rămase pironită locului, în timp ce el o măsură, cu gânduri uşor de recunoscut după chip.

- Hayley, eşti spectaculoasă.

Readusă la viaţă, tânăra îi luă prosopul din mână şi se întoarse înfăşurându-se şi revenindu-şi după fiorul pe care gestul său i-l provocase.

-Şi totuşi nu e pentru toată lumea, mormăi. N-ai vrea să ieşi din baie până mă îmbrac?

- Nici măcar un cuvânt de mulţumire, chicoti el, spre indignarea ei. Dar dacă tot sunt aici.. .n-ai vrea să te şterg?

- Nu! Ieşi, te rog!

Prezenţa lui echivala cu un pericol iminent, dar şi mai periculos era ce se petrecea în sufletul ei, căci fiecare secundă care trecea însemna o schimbare pe chipul ei, înlăuntrul ei, şi doar un pas mai lipsea să-i cedeze. Iar dacă o atingea.

El nu răspunse şi nici nu se mai auzi vreo mişcare. Unde era? Ce făcea? îndrăzni să arunce o privire peste umeri şi-l zări apropiindu-se; din dorinţa de a se retrage, păşi înapoi, dar din cauza podelei umede,

aproape că alunecă. Ținând strâns de prosop se dezechilibră, dar el o prinse de îndată. Iar locurile pe care le atingea pe pielea ei parcă luau foc sub pecetea degetelor lui.

-Lasă-mă! strigă ea deodată temându-se, neştiind din ce cauză.

- Linişteşte-te! şi o trase spre el, însă fata se smulse înapoi. Pentru Dumnezeu, Hayley, n-am venit să-ți fac niciun rău!

-Atunci, de ce-ai venit?

îi făcea un rău, totuşi - se afla acolo, în baia ei, ținând-o în brațe într-un anume fel şi cu o privire care ar fi pus-o în alertă dacă era vorba de alți bărbați. Dar fiindcă veneau din partea lui, echivalau pesemne cu un vis frumos. însă ea era prea încercată ca să-l accepte. Iar în final tot ea avea să fie respinsă, umilită, adusă în pragul disperării.

-Deci? Sau crezi că răspunsul este mult prea evident?

- M-am întors să-ți aduc geanta, pe care ai lăsat-o la mine în maşină, răspunse el fără a o scăpa din ochi.

-A. se jenă ea. Dar cum ai intrat? Anthea nu e acasă.

- Ştiu. Adică am presupus, fiindcă uşa era întredeschisă ca şi cum cineva tocmai ieşise. Periculos, mai ales că erai la duş.. .Oricine putea intra, adăugă ironic.

-Şi ai intrat! De ce n-ai aşteptat în sufragerie?

-Am stat, dar ai strigat după prosop şi ți l-am adus, deşi nu mă aşteptam să ieşi ca să mă întâmpini, zise amuzat. Dar mă bucur că ai făcut-o.

-Trebuia să-mi dau seama că nu te dai în lături de la a arunca o privire.

- Nu doar una .Ai stat atât de aproape de mine, în toată

splendoarea ta. în astfel de momente, mă bucur că am o memorie fotografică.

Deja se îngroşa gluma, mai mult decât i-ar fi stat ei în putinţă să suporte. Era prea obosită să mai lupte cu masculinitatea lui dominanată.

- Bun, ţi-ai hrănit dorinţele; acum, pot să mă îmbrac, te rog?

El n-o eliberă numaidecât ci-i îndepărtă câteva şuviţe răzleţe, trecându-şi mâna pe lângă faldurile prosopului care se mişcă un pic.

- Du-te!

Apoi, oftând adânc şi parcă fără voie, ieşi.

- Te aştept în sufragerie.

- Nu e nevoie să mai pierzi timpul pe-aici. Lasă geanta şi.mulţumesc.

- Plăcerea a fost de partea mea, zise viclean, cu subînţeles. Nu sta prea mult.

Hayley rămase a se şterge, încă tremurând, ca şi cum ochii lui fuseseră de fapt o mână.aceeaşi mână pe care şi-o închipuise mai devreme sub jetul de apă şi care-i provocase senzaţii atât de aparte. Probabil că la distanţa mică la care se aflaseră unul de celălalt, ea gândise, chiar sperase că el va materializa aceste fantezii. Şi posibil să-şi fi pus în aplicare planurile, dacă ea n-ar fi stricat toată vraja.

Era greu de crezut că acum Marcus se dovedea a fi complet diferit faţă de bărbatul autoritar de la birou. Măcar aşa ajungea să-l cunoască mai bine. Nu avea prea des obiceiul de a tachina, dar de fiecare dată când se întâmpla, o prindea pe picior greşit. Deşi mai abordabilă, atitudinea lui păstra totuşi ceva imprevizibil, încât el însuşi devenea şi mai enigmatic. Şi deci cu atât mai periculos pentru capacitatea ei de

autocontrolare.

Cu prosopul înfăşurat în jurul trupului, tânăra scoase capul pe uşă, şi văzând totul pustiu, se aruncă repede spre camera ei, trântind uşa în urmă. Petrecu mult cu îmbrăcatul şi cu uscarea părului, tocmai pentru a-i da timp să plece.

Când ieşi într-un târziu, îl găsi lângă aragaz.

- Parcă plecai. rosti ea, dezamăgită.

- Nu; aveam de gând să-ți pun mâncarea la cuptor, dar încă nu mi-am dat seama cum funcționează.

- Lasă; o fac eu mai târziu. După ce pleci. Unde e Anthea?

- Habar n-am.

- Dar s-a dus după mâncare. Trebuie să fi fost aici când s-a întors ea.

- Nu...Pachetul era pe masă când am ajuns eu.

Pesemne că prietena ei se grăbise, şi lăsase uşa deschisă. Se mai întâmpla, dacă nu era trasă cu putere. Era posibil ca Anthea să nu se întoarcă mult timp de acum înainte - poate chiar deloc în acea noapte! Iar ea era singură cu Marcus, care nu era tocmai în apele lui.

- Mda.. .Mulțumesc încă o dată că mi-ai adus geanta.

- Nu-i nimic, zise, şi reuşi să aprindă cuptorul, după care puse pachetul înăuntru. Se pare că avem o preferință comună pentru mâncarea chinezească. îmi mulțumeşti de două ori dacă te acompaniez la masă? Cred că ne ajunge la amândoi.

- Şi eu care credeam că ai gusturi mai exotice.

- Câteodată.Alteori mă încântă de-a dreptul mâncarea gătită în casă, surâse el ciudat, amintindu-i inexplicabil lui Hayley de ce

menționase Liz - că se plictisea repede de partenere, şi că Audrey spera fără şanse la o relație cu el.

Oare asta însemn eu pentru el? Ceva făcut în casă? De-asta ai venit - să te lecuieşti de gusturile mai rafinate?

- Şi mâncarea chinezească în ce categorie ar intra?

- într-una aparte, răspunse el după un timp de gândire. îmi aminteşte de studenție, când stăteam într-un apartament foarte asemănător cu ăsta.

Bărbatul stătea aşezat la masa micuță, pe scaunul din exterior, încât Hayley se văzu nevoită să se strecoare pe lângă el. în clipa în care trupul ei se apăsă peste al lui, Marcus scoase un suspin uşor de plăcere, dar Hayley se întrebă dacă fusese un gest deliberat. Singurul avantaj că-i stătea alături era faptul că nu trebuia să-l privească direct în ochi sau să-i citească intențiile ascunse pe chipul expresiv.

- Nu te vedeam într-un apartament închiriat, observă ea. îmi închipuiam că te-ai născut în puf.

-Aşa e, dar bunicul mi-a tăiat toate privilegiile când am intrat în firmă. Credea în vechea noțiune de a-ți câştiga pâinea prin munca proprie, începând de-a dreptul de la zero. Şi că munca, perseverența şi spiritul combativ formau caracterul.

- Eu am avut parte din plin de amândouă. Şi presupun că un apartament ca ăsta înseamnă "zero" , şi privi abătută de jur împrejurul bucătăriei minuscule, de doar câțiva metri pătrați, care însemna o porțiune mică din sufragerie, iar aceasta avea un perete despărțitor față de cealaltă cameră. Nu era un spațiu neplăcut. în ciuda superficialității caracteristice prietenei sale, Anthea reuşise a da o notă de confort

propriului cămin.

- Se poate. Dar a fost foarte distractiv.

în ochii lui se citea un sentiment de nostalgie. Pe de altă parte, tânăra se întreba ce femei contribuiseră la ascensiunea lui.

- Cred că şi mai interesant devine când ştii că la final te aşteaptă o mare recompensă, indiferent ce-ai face.

- Nu chiar indiferent, domnişoară Morgan, şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Am muncit foarte mult s-ajung aici. Tocmai de aceea nu accept ca angajații mei să fie delăsători.

- Scuze. rosti ea, conştientă că gelozia o purtase prea departe.

- Cred că s-a încălzit mâncarea, se ridică el de la masă.

- Dacă vrei să pleci, nu-i nimic.

- Nu vreau, şi pe neaşteptate se aplecă s-o sărute. Sunt lihnit, şi n-am de gând să mă las influențat de părerile noastre contradictorii.

Apoi scoase farfurii, le încălzi şi începu să împartă mâncarea. îşi scosese sacoul şi cravata, lăsând-o pe Hayley să-i admire fascinată mişcarea expresivă a muşchilor mascați de albul cămăşii.

Era un bărbat priceput în orice situație, realiză ea amarnic, fie că era vorba să dea ordine din spatele biroului, fie că se ocupa de masa de seară. Dintr-o dată, îi răsări în minte imaginea idilică şi totuşi deconcertantă cu ei doi, locuind împreună, cu seri nesfârşite, şi aproape se abandonă visării. Se lăsă servită pentru ca apoi să mănânce liniştită, hrănindu-şi foamea, pe măsură ce altă foame creşte în ea. Cu mânecile suflecate pe jumătate, Marcus devenea şi mai incitant în viziunea ei.

în timp ce el vorbea detaşat, ea îl studia, ascultând doar pe

jumătate poveştile despre apartamentele şi peripețiile lui din tinerețe. înlăuntrul ei se iscă o uşoară tulburare, care deveni la un moment dat insuportabilă. Ca şi cum ar fi privit într-o vitrină strălucitoare, conştientă că lucrurile superbe de dincolo de sticlă îi erau inaccesibile. Şi dintr-o dată o cuprinse un sentiment de indignare.

El se ridicase între timp să pregătească două cafele şi fluiera un cântec.

- Marcus, de ce-ai venit? rosti ea serioasă la care el se întoarse încet, privind-o întunecat.

- Nu ştii?

- Nu.

- O să-ți spun, zise el şi reveni pe scaun. Sau mai bine îți arăt.

O cuprinse de umeri şi o apropie de el. Abia atunci ea realiză că n-avea şanse de scăpare din poziția în care se afla. Albastrul-închis al ochilor lui o învăluia simțitor, încât chiar de-ar fi vrut, nu s-ar fi putut dezlipi din încleştarea sa.

Apoi cu un surâs slab, o sărută. După o clipă de încordare, ea se abandonă, iar dintr-o dată mişcările lui se intensificară şi se prelungiră, deosebit de apetisante.

Hayley simți o imperioasă nevoie de a-l atinge, şi-i mângâie timid obrajii, contururile aspre ale feței, simțindu-i pulsațiile. Brațele lui o încolăciră cu putere, aproape strivind-o, iar sărutul deveni unul înfometat, pasional, căutând şi aflând un răspuns pe măsură. La un moment dat, buzele lui trecură la explorarea pleoapelor ei, apoi a lobului urechilor - o senzație nouă care-i dădu fiori. Apoi coborâră spre adâncitura gâtului. Degetele ei se pierdură în părul lui des, pe măsură

ce experimenta senzații nebănuite. Simțea că plutește, şi totuşi lipsea ceva.Exista o dorință mult mai intensă, nedesluşită încă. îi şopti numele, iar în clipa următoare mâinile lui îndepărtară bluza de pe umeri, pornind cu buze fierbinți pe albeața pielii ei. Descheie rând pe rând fiecare nasture, până când sânii ei rămaseră dezveliți în toată splendoarea lor. Se opri, admirându-i şi dezmierdându-i lent, pentru ca apoi

să-i caute ochii, care acum nu mai ascundeau niciun secret.

- Hayley.scumpa mea, dac-ai şti cât de mult.

Părea că se îndepărtează, spre disperarea ei. îl prinse de rever şi-l trase spre ea, ținându-i degetele pe pieptul ei. Aprinsă şi excitată, se lipi de trupul lui. El suspină adânc şi o încolăci, dar nu cu aceeaşi pasiune. Pentru ca apoi să-şi dezlipească buzele de pielea ei, şoptindu-i încontinuu numele.

Deşi conştientă că totul se terminase, că fericirea îi alunecase printre degete, Hayley nu reuşea să se elibereze din brațele lui. El se desprinse primul, uşor, acoperindu-i sânii, aranjându-i câteva şuvițe de păr, după care-i luă chipul în palme, fixând-o cu o privire înfometată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nedumerită şi puțin amețită.

- Cred că ne-am lăsat amândoi duşi de val, răspunse cu un uşor tremur în glas, după care reveni la aragaz.

Umerii lui se ridicau spasmodic şi Hayley realiză că nu era câtuşi de puțin atât de calm pe cât părea din exterior.

- Am.picat vreun test? oftă ea, indignată.

- Nu, zise el cu spatele, ținându-se strâns de marginea chiuvetei. Eu era să-l pic.

- Nu înțeleg.

- Poate e mai bine aşa.

Nu-şi termină cafeaua, devenind agitat şi nărăbdător să plece. Hayley îşi dorea la fel de mult să-l vadă plecat, să-şi analizeze în linişte sentimentele tulburătoare, confuze.un amestec de detaşare şi de umilință. Să fi fost totul spre binele ei? Sau o respinsese? Să-i fi arătat prea direct ce simte pentru el şi astfel să-l fi îndepărtat? O partidă de amor n-ar fi trebuit să-i pună probleme. La un moment dat, el se ridică să plece şi ochii îi căutară din nou pe-ai ei. Hayley însă şi-i plecă, neputincioasă.

-Mai lucrezi pentru mine? veni întrebarea neaşteptată.

Chiar aşa de puțin îi lause să revină la treburile cu adevărat importante pentru el?

-Nu ştiu. N-am avut destul timp să mă gândesc. îți spun luni.

-Parcă am zis că va fi data viitoare când ne întâlnim, insistă. Mai vrei postul?

Tinerei îi venea să izbucnească într-un hohot de râs. Nimic nu se schimbase şi prin astfel de metode - iritându-l şi fiind încăpățânată - îl putea manevra.

-Mda.. .Dar nu înțeleg de ce neapărat eu.

- Pentru că am nevoie de o secretară competentă ca să termin problema fuzionării; de preferat pe tine, pentru că deja eşti într-un fel implicată. Dar dacă nu eşti sigură.

Parcă se afla în pielea unei pisici cu nouă vieți. De fiecare dată când îi dădea un nou implus, ea îl prindea din mers. Şi iată că acum îi acorda o nouă şansă; deşi pentru propriile-i interese, o ajuta şi pe ea. Deci, la

urma urmei, avea şansa de a-şi reface mândria pierdută.

-Sunt sigură. Foarte sigură, zise într-un final.

-Bun!

Şi cu asta părea că discuția se încheiase, iar Hayley ieşi înainte să-i deschidă. Când să iasă, îl prinse brusc de mânecă.

-Marcus, crezi că seara de azi ne va afecta?

- Deloc.. .Presupun că a fost doar una din acele zile. Apoi îi luă mâna de pe brațul lui şi i-o sărută.

- Mulțumesc pentru geantă.

- Nicio probelmă.A meritat.

Capitolul 6

Deşi se purta la fel de amabil, Marcus reclădise barierele dintre ei. Era într-un fel bine, căci Hayley nu ştia la ce să se aştepte de la el. Vizita inopinată venise cu o dublă motivație, însă principala era să se asigure că ea continuă alături de el. Să fi fost şi gesturile amoroase parte din planul lui? N-avea de unde să ştie, după felul în care se comporta de regulă. Dar nici el n-avea să afle cât de aproape fusese de o victorie asupra victimei sale.

Dacă ar fi continuat, şi ar fi ajuns în pat, ea n-ar mai fi putut lucra pentru el, şi fiecare dintre ei putea fi considerat un înfrânt.

Cu fiecare zi care trecea, Hayley primea tot mai mult de lucru, iar el rămânea tot mai mult timp la birou, preluând o parte din sarcinile care-i reveneau ei. Uneori apărea şi Felicity, care totuşi pleca foarte repede, minutele pe care cei doi le petreceau în biroul lui scurtându-se simțitor. Surâsul ironic şi provocator al actriței părea că păleşte, deşi probabil că secretara se înşela. Mai degrabă citea în ea o manevră

hotărâtoare decât una disperată. Suna des, cerând să vorbească cu Marcus, şi niciodată nu i se refuzau convorbirile. îi făcea legătura şi auzea salutul lui cald, pentru ca apoi s-o cuprindă o senzaţie de gelozie care dura ore în şir.

Pe de altă parte, spre satisfacţia negrăită a lui Hayley, între Marcus şi ea începuse a se construi o relaţie mai specială. Acum era privită mai degrabă ca o asistentă decât ca o secretară, adesea cerându-i-se opinia; dar mai mult de-atât, şeful ei devenise foarte circumspect în ce priveşte distanţa dintre ei.

într-o dimineaţă, apăru la birou cu Martin Lukes, pentru a-l prezenta lui Hayley.

- Martin este unul din membrii comisiei de conducere pe care am organizat-o să se ocupe de finanţele partenerilor noştri, explică Marcus.

Hayley îl recunoscu foarte uşor pe tânărul blond care o speriase chiar din prima zi.

- O să ne vedem destul de des, îi scutură el mâna. Nu pot să cred. Mai ales că mă şi plăteşti.

- Să sperăm că la fel de norocos te vei simţi şi când o să vezi cât e de lucru, zâmbi şeful sarcastic. Nu cred că-ţi va rămâne prea mult timp să mai şi flirtezi cu domnişoara Morgan.

Hayley îl fulgeră brusc, căci nu ştia de unde venise avertismentul deloc subtil. Mai bine Marcus o lăsa pe ea să tragă un semnal de alarmă dacă era cazul.

- Nicio grijă, se înroşi Martin Lukes. Era doar o glumă.

- Tine-le pentru după program. Fă-mi o listă cu întâlnirile ce au să urmeze, o anunţă pe Hayley. Mă uit pe ea după prânz.

Apoi plecă fără a-i zâmbi, aşa cum o obişnuise în ultima vreme, lăsând-o nedumerită în privința a ceea ce făcuse ea de-l iritase într-atât. Se întoarse după o vreme, mai relaxat.

- Cu excepția unui raport pe care-l voi avea într-o zi sau două, în rest le am pe toate, anunță el. Acum e timpul să punem cap la cap toate informațiile.

Ii puse un număr de dosare pe masă şi se aşeză.

- Vezi cum faci ca să fie incluse pe agenda de săptămâna viitoare şi aranjează şedințele.

- Nu cred că ajunge o săptămână, se încruntă ea. Unele firme sunt la mari distanțe şi o să ia mult timp drumul.

-încearcă. E mai avantajos să mergem noi câteva zile şi astfel să scutim o serie de drumuri.

Hayley privi mirată chipul detaşat al celui pe care ajunsese să-l iubească. De-ar fi zărit măcar un licăr de interes în ochii lui, însă o întâmpină doar o expresie amuzată.

- E vreo problemă?

- Nu.nu cred.

- Nu pari convinsă. Sigur nu e nicio problemă?

O întrebare cu subînțeles la care nu-i putea răspunde pe față.

- Niciuna.

Doar că avea să fie doar cu el câteva seri, în care probabil vor mânca împreună, vor dormi în camere alăturate, și deci va trece printr-o altă probă de foc a rezistenței ei.

- N-ai încredere în mine?

- Ba da.

-Mulțumesc, zise cu ironie în glas.

Probabil că întrebarea corectă era dacă are încredere în ea însăşi.

- Crezi că domnişoara Brown are să înțeleagă? se trezi ea întrebând cu răutate.

-De ce nu? miji el ochii. Oricum, e vorba doar de afaceri.

Asta ca să mă învețe minte, gândi ea

-Bun. Deci, să lăsăm călătoriile mai îndepărate pentru ultima parte? Sau o să se interpună cu alte planuri de weekend pe care le ai cu domnişoara Brown?

-Nu cred. Felicity pleacă o vreme după weekendul ăsta. începe lucrul la un nou film.

Hayley îşi muşcă buzele, nefericită. El însă zâmbi cald.

-Deci, aranjează-le cum vrei. Sunt numai al tău.

Lunea următoare începea prima rundă de călătorii. Fusese pe de-antregul o săptămână interesantă, Marcus adesea irascibil, aducând-o pe Hayley în pragul disperării. Dispăruse orice urmă de înțelegere care se crease între ei, înlocuită de o tensiune mutuală, încât secretarei îi era aproape imposibil să stea calmă în prezența lui.

Seara o ducea acasă, într-o tăcere deplină. Nici măcar nu o privea, concentrat exclusiv în fața lui, încruntat, cufundat în gânduri. Hayley ştia că negocierile mergeau greu, că unele persoane prezente pur şi simplu îngreunau raporturile diplomatice prin atitudinea lor; cu toate acestea, îl văzuse şi în situații mai delicate şi-i admira stăpânirea de sine. Câteodată îşi dorea să-l scoată din pasele proaste, iar de multe ori ea însăşi devenea un pachet de nervi când îl vedea aşa.

Marcus era mai exigent ca niciodată, aşteptându-se ca ea să-i

anticipeze orice nevoie încă dinainte a o rosti, devenind nervos dacă dispărea de lângă el mai mult de un minut, şi totuşi ignorând-o complet când o avea alături.

Hayley se mulțumea cu pauzele de masă, când Marcus se lăsa dus cu vreun director al altei companii, şi ea rămânea cu şandvişul şi ceaiul de la cantina companiei. Mai era şi Martin Lukes prin preajmă, singura față cunoscută din marea de străini. Mâncau împreună când se întâlneau, şi-şi țineau companie până la reînceperea şedințelor. Gesturile lui manierate şi de bun-gust echilibrau balanța sentimentelor ei.

Şedința de miercuri se dovedi una extrem de dificilă, iar Hayley aproape îşi pierdu cumpătul.

- Nu ştiu ce l-a apucat, se plânse ea lui Martin, încălcând astfel regula de aur de a nu vorbi niciodată despre şeful ei. Parcă e un leu în cuşcă.

- Probabil că a văzut ziarele de dimineață, zise Martin. Se pare că actrița aia cu care iese, Felicity nu-ştiu-cum, l-a lăsat baltă. Apare o poză cu ea şi un bărbat, fie partenerul ei, fie regizorul.

Inițial Hayley simți milă pentru Marcus, apoi o senzație de exaltare şi-apoi de respingere.

- Astfel de poze nu înseamnă nimic. Poate că e doar publicitate pentru film.

Pe cine încerci să păcăleşti? îşi zise, căci o parte din ea spera în adevărul acelor bârfe. Deşi comportamentul lui din ultimele zile îşi găsea o justificare în problemele personale cu actrița.

- Ar trebui să-i spui lui asta, remarcă colegul ei, privind undeva

dincolo de ea. Arată de parcă ar avea nevoie de ceva care să-l revigoreze.

Ea se întoarse şi-l zări pe Marcus venind spre ei, posomorât.

- Scuze că vă întrerup, zise glacial, vreau să revizuim cifrele şedinței de azi înainte să reînceapă negocierile. Perkins zice că apar greşeli.

A doua zi Martin nu apăru, şi când ea se interesă de el, Marcus îi răspunse violent:

- Face ce trebuia să facă de la început. îşi vede de treaba lui. Spre casă, o luă prin surprindere cu o invitație la cină. Mai degrabă sunase a ordin, astfel că Hayley acceptă mai mult de nevoie. Dacă în ultimele zile el nu se arătase prea amabil, fără
îndoială că nici cina n-avea să fie prea strălucită. Şi totuşi, chipul lui se luminase cu un zâmbet de mult apus.

Acasă, medită încă o dată asupra invitației - să fi avut ceva de-a face cu noua aventură a lui Felicity Brown?

în ciuda celor spuse de Liz Jarvis, actrița încă juca un rol important în viața lui. El nu dădea semne a se fi pictisit - ba dimpotrivă - şi chiar era foarte posibil ca ea să fie cea care să-l ducă la altar. Dureros de-a dreptul.

Şi mai dureros ar fi fost ca el să se folosească de persoana ei pentru a o atenționa pe actriță - ceea ce o înfurie de-a binelea.

Și totuși, în timp ce căuta prin garderobă, simți o oarecare nerăbdare. Tot căutând, degetele i se opriră pe una din puținele piese extravagante - o bluză de mătase într-o nuanță vie, cu breteluțe fine, foarte sugestivă însă deloc indecentă. Culoarea dădea o notă aprinsă

pielii ei şi, asortată cu o fustă cu volane ample, mai închisă, îi asigura o prezență de remarcat în orice împrejurare. în urechi îşi puse cercei fini de argint, iar la gât un colier subțire cu perle. Apoi se cercetă în oglindă. Părul negru şi bogat îi cădea în valuri unduite pe umeri. Ochii-i căprui expresivi şi obrajii pudrați delicat aduceau o tentă de naturalețe. Cândva demult - nici nu mai ştia când - el ceruse aşa ceva. Iar acum îi oferea din plin, ca un fel de răzbunare.

Oare nu era prea îndrăzneț? La urma urmei, nici măcar nu-i spusese ce fel de cină va fi, aşa că îşi puse în geantă şi un carnețel, ca măsură de precauție.

Marcus apăru la opt şi jumătate fix şi când îl zări, Hayley răsuflă oarecum uşurată - arăta extraordinar în costumul lui cenuşiu, o cămaşă gri şi o cravată albastră; pe alții ar fi arătat formal, însă la el devenise ceva obişnuit, semn al statutului său aparte.

Tânăra se ruşină brusc, ca şi cum se întâlneau pentru prima dată . Nu reuşea să-l privească în ochi, iar când o făcu, privirea lui înflăcărată, vădit apreciativă, o înmărmuri de-a dreptul.

- încântătoare! murmură şi o sărută delicat.

Fata însă se retrase şi-şi luă un sacou din cuier.

- Mergem? Sunt gata.

- Niciodată n-am fost mai pregătit, îi luă brațul. Şi niciodată n-am fost mai de invidiat.

Deşi îşi dorea din tot sufletul să-l creadă, Hayley se consola că o deziluzie mai puțin era mai preferabilă totuşi. Afară, Marcus chemă un taxi, motivând că era mai uşor decât să caute loc de parcare prin centru. Gestul o luă prin surprindere, alarmând-o. Asta însemna că va trebui s-

o aducă înapoi acasă, iar apartamentul va fi gol, la fel cum fusese şi ultima oară când Anthea şi Larry Barnes ieşiseră împreună. Dar Marcus nu trebuia să afle de apartamentul gol, până nu se va decide ea a-i spune.

Restaurantul era unul de lux, intim, cu covoare pluşate şi tapet argintat. Nu primeau pe oricine, gândi Hayley, malițioasă. Printre cei prezenți, recunoscu o serie de fețe; ospătarul, cu o alură foarte prezentabilă, îi conduse la o masă şi trase scaunul pentru ea, iar Hayley se aşeză, intimidată.

- Trebuia să-mi spui, şopti. Puteam să apar în blugi şi pulover.

-Atunci, te duceam la taverna mea preferată.

-Unde tu ai fi arătat ca nuca în perete; la care el se amuză.

-Arăți foarte bine, şi-i atinse brațul de pe masă. Şi de două ori mai savuroasă decât orice de pe meniul de-aici.

Asta de încurajare, gândi ea, fiindcă mințea desigur. Mai ales că mâncarea nu putea fi descrisă în cuvinte; niciodată nu mai degustase aşa ceva, iar după, abia dacă-şi mai amintea ce comandase. Mai degrabă mintea-i era încețoşată de momentul de glorie pe care-l traversa. Probabil că multe femei erau mai frumoase în seara aceea, însă Marcus avea ochi numai pentru ea. Cel pe care l-ar fi omorât pe parcursul zilei dispăruse complet, înlocuit de bărbatul pentru care ea nu putea avea alte sentimente decât de iubire.

Şi totuşi, îşi zicea, invitația trebuie să aibă un motiv, pe care avea să-l afle curând, iar până atunci voia doar să se bucure de ceea ce trăia.

Simțea că se îndrăgosteşte de el cu fiecare minut, pe măsură ce caracterul lui i se dezvăluia aşa cum nu s-ar fi aşteptat niciodată. O

personalitate puternică, totuşi delicat, cald, inteligent, fermecător.

Ea i se dăruia cu toată ființa ei, foarte conştientă de virilitatea acestui bărbat. Glasul lui uşor răguşit îi făcea simțurile să vibreze, să asculte la nesfârşit. La un moment dat, el îi povesti o anecdotă de pe vremea studenției, iar la final ea râse destul de tare, uitând de locul în care se aflau.

- Scuze. şi-i duse degetele la gură.

- Nu-i nimic, şi i le luă, sărutându-i-le. Fii tu însăți. Fermecătoare.

Hayley simți un fior din creştet până în picioare.

- Câți ani ai? o întrebă pe neaşteptate.

- Douăzeci şi trei.

- Ai rude?

- Mama. Dar nu ne mai vedem. Tata a murit când aveam cincisprezece ani şi ea s-a recăsătorit cu un australian.

- Care-ți creează probleme?

- Nu neapărat. Normal că-mi lipseşte tata, fiindcă eram foarte apropiați. Dar mama e genul de persoană care are nevoie de cineva aproape, iar Mike s-a dovedit a fi foarte simpatic. Numai că a vrut să ne ducă în Australia şi eu am refuzat. Voiam să rămân să termin liceul. La un moment dat, mama s-a plictisit să se tot roage de mine şi a plecat chiar înainte ca eu să termin.

- Şi de atunci ai fost pe cont propriu?

- Aşa îmi place. răspunse ea retrăgându-şi palma dintr-a lui, fiindcă mângâierile sale o învăluiau într-o boare plăcută.

- înseamnă că nu te încadrezi în categoria celor care au nevoie de

cineva.

- Nu neapărat. Doar dacă e vorba de cineva de care ai cu adevărat nevoie. Prefer să fiu pe cont propriu decât să umplu un gol degeaba.

El continuă s-o fixeze cu nişte ochi provocatori, încât ea simţea nevoia să urle.

- Eu am treizeci şi cinci de ani.

- Ştiu, se grăbi ea, deşi acum realiză că el îşi va da seama că trăsese cu ochiul la dosarul său personal.

- Ce altceva mai ştii?

- Nu prea multe. Că eşti directorul unei companii prospere, că n-ai fost căsătorit niciodată. De ce nu? se trezi.

- Directorul unei companii prospere - cred că acesta e motivul. Sau poate că n-am avut niciodată şansa.

- Nu vrei copii?

- Nu prea m-am gândit până acum..

- Şi acum?

Cum de îndrăznea? se întrebă, amuzată. Undeva , pe parcurs, raporturile se inversaseră. Nu mai erau secretara şi şeful, ci doi oameni curioşi, căutând răspunsuri.

- Poate că a venit vremea să mă gândesc, zise, căutând adânc în sufletul ei, fericit de ce vede. Alte întrebări?

- Nu.

De fapt, nu era sigură că mai voia răspunsuri.

Probabil că imaginea lui Felicity cu "noua" ei achiziţie îl indispusese, poate că revizuise rolul pe care îl atribuise actriţei, acela de soţie şi de mamă. Poate se temea că Felicity se plictisise să-l tot

aştepte.Dar de ce să strice seara cu astfel de suspiciuni?

- Bun. Cred că a venit vremea desertului.

La final, Hayley se ridică cu un oarecare sentiment de regret că se terminase totul, şi totuşi temătoare de ce avea să urmeze. Dacă tot era singură, se decise a-l invita la o cafea.

Afară, portarul chemă un taxi. Hayley se afla la brațul lui, relaxată, fericită, iar el se aplecă, abia atingându-i buzele cu ale sale.
în acelaşi moment, o lumină scăpără în apropiere, iar el îşi ridică nervos capul, înjurând. Apoi dădu drumul brațului ei, şi se îndreptă nervos spre direcția din care venise blițul, iar Hayley primi încă unul, orbind-o. Când îşi reveni, observă că portarul îndepărta un bărbat de la intrare, iar Marcus o împinse în maşină.

Alături de el, pe bancheta din spate, Marcus fierbea de nervi, precum un vulcan aprins, iar Hayley simțea de parcă întreaga vâlvătaie a trupului său se infiltra şi în ea. Privea înainte, cu ochi inexpresivi. La un moment dat, întinse mâna după a ei şi-i strânse degetele cu putere.

- Ce s-a întâmplat? Cine era tipul?

- Habar n-am, şi o încleştă şi mai tare. Vreun paparazzi sau un amator. Oricum tot acolo se va ajunge.

Dădu drumul mâinii ei şi mormăi ceva în bărbie din care ea prinse doar "prost" şi "greşeală".

Seara care începuse atât de perfect, se încheiase dezastruos şi nimic nu se putea face pentru a îndrepta lucrurile. între cei doi se lăsă o tăcere profundă, iar tânăra realiză dintr-o dată că incidentul cu fotograful avea să-l marcheze pentru ceva timp. De ce oare? La poziția pe care o ocupa.. .Trebuia să se fi obişnuit până acum, şi n-ar fi fost

prima oară când o poză-i apărea în ziare.

Abia atunci îi veni în minte că probabil a doua zi dimineață, poza lui va apărea pe primele pagini; şi a ei la fel.

I se strânse stomacul - de aceea se enervase? Pentru că-i descoperiseră ieşirea neoficială cu secretara? Până să ajungă acasă, Hayley deveni şi ea la fel de încordată ca Marcus. El ieşi şi întinse o palmă s-o ajute însă ea refuză şi se chinui singură, cu ochii în pământ.

- Mulțumesc, zise când taxiul plecă, nici nu mai ştiu de când n-am mai avut o seară atât de perfectă. Era adevărat, însă tensiunea ce mustea în ea umbrea întreg înțelesul acelor cuvinte. în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, încă-l mai dorea şi se ruga în sinea ei ca atmosfera de mai devreme să fie recâştigată.

- Hayley.. .îmi pare rău.

- Nu e nevoie, te rog.

- Sigur? o fixă el intens. E totul în regulă? apoi căută în lungul străzii pustii.

Deci, n-avea de gând să intre. Părea nerăbdător să plece, iar când se aplecă s-o sărute, ea întoarse obrazul. Cu un gest nervos, el o prinse de bărbie, forțând-o să-l privească în ochi.

- Noapte bună; îmi pare sincer rău.

"îmi pare rău" îşi repetă în minte Hayley de mii şi mii de ori, căci nu reuşea să adoarmă. Pentru ce? Că stricase seara? Sau că-l surprinseseră cu secretara, deşi ar fi preferat să nu se afle? Localul în care cinaseră părea unul destul de restras, favorabil întâlnirilor clandestine, unde arareori puteai descoperi pe cineva. Şi totuşi, Marcus se înşelase. întâmplarea o făcea să se simtă precum un obiect ieftin, pângărit.exact aşa cum rămânea după îmbrățişările lui Frank Heaton.

însă de data asta consecințele erau mult mai grave, mai personale. Pentru că de data asta iubea. Sincer şi fără scăpare. Dar, era prea târziu pentru regrete; fie că erau ale ei.sau ale lui.

Capitolul 1

Chipul ei în oglinda din baie reflecta o imagine pe-atât de jalnică pe cât se simțea şi ea. Noaptea nedormită se regăsea în cutele vineții de sub ochi. Era vineri, şi prima întâlnire la distanță, iar Marcus o programase pe cea mai grea. Spera doar să se ridice la nivelul aşteptărilor sale.

A doua zi urma să aibă loc întâlnirea cu ultima firmă de pe lista partenerilor, iar distanța pe care o aveau de parcurs şi ora matinală la care plecau o înspăimântau de-a dreptul; la fel şi ideea de a sta peste noapte la un hotel cu Marcus. Spera să treacă şi de acel hop, căci va fi nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a-şi păstra sângele-rece.

Ieşi din baie pentru a-şi pregăti geanta. Cu cina din seara precedentă, uitase să împacheteze şi se trezise foarte devreme pentru asta. Aruncă nişte fuste şi bluze la întâmplare. Apoi, după ce medită puțin, mai puse şi o rochiță de seară, un halat de baie şi trusa de machiaj. Apoi căută dezinteresată ceva care să se potrivească dispoziției ei din acea diminieață, însă fără succes, găsi o rochie din lână, până la genunchi, cu o crăpătură firavă şi tocmai o încerca în clipa în care Anthea aruncă o privire la ea în cameră.

-îți stă superb! Nu mi se pare corect să arăți atât de bine! Cred că cine se ocupă de alocarea trăsăturilor personale ar trebui să le dozeze mai cu cap!

- Dar înfățişarea ta nu are nimic nelalocul ei. Mai trebuie doar să lucrezi puțin la caracterul tău. Unde ai fost noaptea trecută?

- Unde crezi? întrebă cealaltă.

- Prefer să nu aflu.. .Nu e treaba mea. Dar voiam să ştii că nu prea sunt de acord cu realaţia ta cu Lenny.

- Mulţumesc, ce să-ţi spun! într-adevăr nu e un prinţ. Dar nu toată lumea e la fel de norocoasă ca tine! se răsti. Poate dacă aş avea simţul raţiunii ca tine şi cu mai multă încredere în mine, aş avea acelaşi impact pe care l-ai avut tu asupra lui Marcus Maury.

- Adică acelaşi impact pe care l-ar avea un nou model de calculator. Poate chiar mai puţin, zâmbi Hayley.

- Serios acum! Sper că n-ai de gând să-ţi baţi joc de mine. Cel puţin după ce am văzut în ziare.

Erau două poze, una în care el o săruta şi alta în care el se năpustea după fotograf, iar Hayley se afla undeva pe fundal cu ochii măriţi şi speriaţi. Titlul era : "încă un partener pentru Maury"

Intr-un fel sau altul, se bucura că şeful ei nu ajunsese la birou. Sună telefonul, zgâriind-o parcă pe creier.

- Biroul lui Marcus Maury, răspunse exasperată.

- E acolo? se răsti o voce de femeie.

- Mă tem că nu. Sunt secretara lui; pot să-i transmit un mesaj?

- Măi să fie! zise glasul inconfundabil, uşor răguşit al lui Felicity Brown. Ai ieşit la înaintare, în sfârşit.

- Poftim? Nu înţeleg.

- Dimpotrivă. Pozele ar trebui să te flateze, nu crezi? Felicitări, oricum! Ai câştigat prima rundă.

Deci, actriţa văzuse ziarul, iar acum se revolta. Chiar glasul ei părea ca după o serie de ţipete, poate chiar reprize de plâns. Oare Marcus îl văzuse?

- Ti-am întins o capcană şi ai căzut foarte uşor în ea. Secretara conştiincioasă care devine o vampă. Poate l-ai păcălit pe Marcus, nu şi pe mine. Te-am ghicit încă de la început.

- Vă înşelaţi, domnişoară Brown.

- Niciodată nu mă înşel, râse. Şi niciodată n-am pierdut un bărbat pe care mi l-am dorit cu adevărat.

-Acesta ar fi mesajul pe care să-l transmit, domnişoară Brown?

- Ti se adresa ție, draga mea, zise cealaltă mieroasă, să nu spui că nu te-am avertizat. Spune-i lui Marcus că-mi pare rău că n-am ajuns ieri-seară, dar că astăzi sunt liberă.

Femeia trânti telefonul, triumfătoare, iar Hayley îl smuci pe-al ei violentă. Deci, de asta o invitase la cină - Felicity îl refuzase, şi el nu dorea să anuleze rezervarea!

întreg trupul i se contorsionă într-un dezgust complet, amintindu-şi de promptitudinea cu care acceptase, de efortul cu care se pregătise, de felul deschis în care-i vorbise despre familia ei când el de fapt voia doar să-şi umple timpul. Plus că mai şi intenționa să-l cheme sus şi cine ştie ce se mai întâmpla dacă accepta. Dacă n-ar fi existat fotograful acela, probabil că totul s-ar fi petrecut precum visase. Mai bine nu!

Cum să mai dea acum ochii cu el?

Marcus intră valvârtej cinci minute mai târziu, chiar când îi punea corespondența pe birou. Ea se întoarse brusc şi-i întâlni privirea albastră, incertă, la fel de naturală ca-n orice altă zi.

- Am adormit, anunță, trecând în spatele mesei fără a se aşeza, după care puse scrisorile într-un sertar, îl încuie şi vârî cheia în

buzunar. Sper că eşti gata. Altfel întârziem.

-Ştiu. îmi iau sacoul.

-Nu te mişca, strigă dintr-o dată încruntat.

-Ce e? se blocă ea.

-Rochia, şi o măsură atent, încât ea deveni suspicioasă că uitase a lua ceva.

-Ce are?

-Totul.. .Poate că era o idee bună să-ți pui o mască.

-Pot să mă schimb.

-Nu avem timp acum. Ia-ți numai sacoul.

Nimic despre poze. Poate că nu văzuse încă ziarul.

Era o dimineață însorită, iar câmpiile parcă niciodată nu-şi dezvăluiseră mai fermecător splendoarea. Hayley era conştientă că toate i se păreau aşa din cauza prezenței lui Marcus, care înveselea totul. Cu toate neplăcerile cauzate de această situație, deziluzionată şi rănită cum era, tot cădea victimă virilității lui. Chipul şi trăsăturile acelea puternice aveau asupra ei acelaşi impact ca la prima vedere şi fiecare fibră a trupului ei tresărea de fiecare dată când îl privea.

- întrebări? o surprinse el la un moment dat.

- O să fie şi echipa din conducere azi? se grăbi ea.

- Dacă te referi la tânărul Lukes, râse el, da.

- Nu.. .nu mă refeream.

- E din generația ta, adăugă el văzând-o îmbujorată, e inteligent şi are minte dacă gândeşte. L-ai putea influența greşit.

- Dar nu vreau.

Dintr-o dată apăruse o barieră între ei, de netrecut, cel puțin pentru ea.

- Nu e nevoie să-mi explici nimic..

- Corect. Şi mulțumesc; o să țin cont de caracterizarea ta.

Avea dreptate. Felicity încă făcea parte din viața lui. Măcar de-ar

fi avut un interes cât de mic în persoana lui Martin Lukes, poate că el ar fi. .dar nu avea.Şi el nu era.

Se întâmplă ca Martin să fie prima persoană care-i întâmpină. îmbrăcat mai aparte ca de obicei, se vedea clar că se străduise mai mult. Dacă era cu intenția de a impresiona, reuşise cu siguranță, iar dacă Marcus o voia atrasă de Martin, putea face un efort.

Pentru ca apoi să descopere cât de uşor îi era să-l admire. Abia acum descoperi că tipul arăta chiar bine, un chip luminos, un păr blond frumos, care sclipea sub razele soarelui ce pătrundeau prin fereastra sălii de şedințe.

Martin, la rândul lui, o măsură apreciativ şi dintr-o dată lui Hayley îi păru bine că nu se schimbase de rochie.

- Bună dimineața.

-Asemenea, şi-i scutură delicat mâna.

- Arăți extraordinar, domnişoară Morgan. Am norocul să accepți un prânz cu mine astăzi?

- Poate.

Râseră amândoi, pentru ca dintr-o dată femeia să simtă un fior rece pe şira spinării, ca un semnal de alarmă. Se întoarse şi-l zări pe Marcus chiar în spate, în mulțime, ochii lui scrutând-o glaciali, dar

deosebit de grăitori.

Cum de reuşise să-i pătrundă astfel în subconştient când era angajată într-o discuție cu altcineva? Puterea lui de seducție era înspăimântătoare, îşi zise, cutremurată.

Iar când încercă a se desprinde din încleştarea privirilor lor, parcă întreaga încăpere amuți.

- Se pare că şeful vrea să înceapă, o trezi Martin. Ne vedem mai încolo.

- Da. zise, încă marcată de săgețile aruncate de ochii lui Marcus.

Dacă tot îi sugerase a face o mişcare spre Martin, ce nu-i convenea acum? Ca pentru a-l sfida, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe Martin pe obraz.

- Abia aştept.

Apoi trecu alături de şeful ei, cu privirea în pământ, conştientă că el încă o urmărea, înmărmurit.

Şedința se dovedi mai puțin interesantă ca celelalte, iar la ora prânzului, Martin îi făcu cu ochiul. Când se ridică, însă, Marcus o opri:

- Hayley, nu te îndepărta; vin imediat la tine.

Aşa că rămase lângă el, aşteptându-l să termine o discuție cu unul din directorii unei firme. Martin veni la ea.

- Probleme? Te păstrează cu el pentru prânz?

- Nu ştiu.. .Mai bine te duci să găseşti cantina sau ce-o fi.

- Aştept.

Când Marcus termină, cei doi stăteau unul lângă celălalt într-o

linişte apăsătoare, Hayley uşor iritată. Şeful îl luă deoparte pe directorul de finanțe, apoi reveni la ea.

- Dacă stau să mă gândesc, cred că mai ia ceva timp. Nu mai aştepta. Poate că Lukes găseşte ceva de mâncare.

- Nicio problemă, zâmbi acesta din urmă.

- Bun. Să fiți înapoi într-o oră.

- Dacă-i numai atâta, hai să mergem, şi o luă de mână.

în amalgamul de senzații în care se zbătea, Hayley se lăsă târâtă de Martin afară.

- Cantina e acolo, arătă ea.

- Nu mergem la cantină, draga mea, şi-i deschise portiera maşinii. Ştiu un han nu departe de aici şi mi-am zis că e bine să sărbătorim mai frumos.

- Crezi că o oră ajunge să sărbătorim? râse ea.

- Poate.

-Ce sărbătorim? se interesă ea mai târziu, când aşteptau să li se ia comanda.

-Noua mea poziție. Am auzit că ieri am fost numit.

-Pleci de la compania lui Maury? se miră ea.

-Nu fi atât de surprinsă. Se mai întâmplă. Adică se pleacă de la Maury.

-Şi n-o să afecteze asta fuziunea?

- M-am gândit. Dar nu sunt indispensabil şi n-o să-i afecteze prea tare.

-Mă rog. Nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie Marcus după ce-l laşi cu buza umflată.

-Dacă era după mine, nu mai erai cu el. Afurisitul!

-Martin! sări ea. Nu crezi că eşti cam dur?

-Poate, dar e adevărat. Toate femeile îi cad la picioare, iar el le tratează ca pe nimicuri.

-Nu e chiar adevărat, se pomeni ea apărându-l. Nu e vina lui că arată bine. Doar nu te aştepţi să se ofere pe o tavă doar fiindcă arată cum arată.

Ea însăşi se mira de propriile-i cuvinte, deşi ea suferea din această cauză.

-Aş vreau eu să am norocul lui, mormăi Martin. Sper că nu eşti îndrăgostită de el, nu?

- Nu, minţi ea - avea o oarecare mândrie de apărat. Dar îmi place tipul.

-Chiar şi asta e grav.

-Nu-l agreezi, nu?

- Oare ce bărbat acceptă să fie mai prejos decât altul? îmi conduce viaţa şi urăsc asta. Uită-te şi la tine; te tratează de parcă nu ai fi secretara, ci proprietatea lui. Am primit nişte semnale clare să mă ţin la o parte, de parcă ai avea pe tine o etichetă cu "Nu atingeţi". Cine naiba se crede?

-Plăcinta e delicioasă, schimbă ea subiectul.

- La fel ca tine, zise mângâindu-i părul. Şi asta e cel mai rău. Hayley îi evită privirea. Era un tip de treabă, doar că.

- Nu te uita. Tocmai a intrat Maury. Chiar nu scap nicăieri de el?

Venise cu un grup, şi o fulgeră scurt după care se concentră la

cei pe care-i însoțea. Era încordat, deci ceva îl deranja în mod cert. Poate că văzuse ziarele.

Marcus întârzie după prânz, iar şedinţa se prelungi peste program. Spre surprinderea tuturor, se apleca chiar şi asupra unor detalii mărunte, iar la final toată luma răsuflă uşurată că se terminase totul.

în maşină, spre hotelul la care Liz Jarvis le rezervase camere, Hayley îl privi pe furiş. Acelaşi chip contractat, însă nu ştia din ce cauză.

- Presupun.că ai văzut pozele.

- Pozele? se trezi el parcă dintr-un vis. A, din ziar. Te-au deranjat?

- Nu. Mă gândeam că pe tine să te fi deranjat.

- Sunt obişnuit, se întunecă el. îmi pare rău că te-am atras în chestiunea asta.

- N-a fost vina ta.

- Totuşi. Apropo, reveni după o tăcere, Luke mi-a spus că pleacă din firmă.

Hayley rămase fără cuvinte - de ce alesese Martin să-i spună tocmai astăzi?

- Dar cred că ştiai. Prânzul a fost un fel de mulțumire pentru sprijinul moral?

- Eu nu ştiam până azi. Şi prânzul a fost ca să sărbătorească.

- Deci, de asta te-ai îmbrăcat provocator, zise ironic. Ca să sărbătoreşti cu iubitul.

- Martin nu e iubitul meu, sări ea şocată. Şi mă îmbrac pentru

propria plăcere. Ştiu că nu-ţi convine să-l pierzi pe Martin tocmai acum, dar sunt sigură că şi-a căutat ceva mai bun.

- Chiar crezi asta? Nimeni nu plăteşte mai bine ca mine.

- Părerea oamenilor despre acest aspect diferă. Poate că Martin nu s-a uitat la bani.

- Mă îndoiesc. Şi trebuie să observ că pentru cineva care nu e interesat de persoana lui, ştii multe detalii.

- N-am zis că sunt interesată. Poate doar ca amică.

-Mi-am dat seama. Destul de prietenoasă ca să-l săruţi în public de dimineaţă, râse el scurt. De fapt, uitasem, îţi stă în fire, domnişoară Agasantă.

Un atac neprevăzut, dar neplăcut. Deci, nu uitase incidentul. Trebuia să-şi dea seama că va încerca să se folosească de el la un moment dat.

-Asta s-a întâmplat demult, domnule Maury. Foarte demult.

- Nu chiar. Şi nu mi-ai explicat niciodată. Şi îţi oferi serviciile destul de lejer.

- Dacă asta te face fericit, n-ai decât să crezi ce vrei, îşi muşcă ea buzele. Prefer să nu discutăm pe tema asta.

- Iar eu sunt absolul sigur că prefer s-o uit.

-Şi ce te opreşte? se întoarse ea furioasă. Şi chiar nu te priveşte. Sunt secretara ta. Oricine ar zice că.

Se opri, dar el o provocă să continue.

- .că eşti gelos, să trezi a spune, ducându-şi apoi o mână la buze. Scuze, n-am vrut să spun asta.

El încetini şi trase pe dreapta, desfăcând centurile şi luând-o de

umeri.

- Oare? Poate că e o prostie, dar e şi mai aiurea să te prefaci că nu e adevărat.

- Nu înțeleg. făcu ea ochii mari.

- Nu? Credeam că e evident, şi o trase mai aproape. Să ştii că da, sunt gelos, iar azi-dimineață când l-ai sărutat v-aş fi pocnit pe amândoi.

Şi se plecă s-o sărute, fără a-i mai da timp de gândire. Apăsarea lui insistentă, dorința lui de a o absorbi complet, o împiedica să se mai gândească la altceva decât la senzațiile pe care sărutul lui le isca în sufletul ei.

încercă totuşi să stea calmă, deşi era o nebunie. De fapt, tot ce se petrecuse între ei era o nebunie şi amândoi aveau să regrete asta când fiorul experienței va păli. Ar fi vrut să-i spună toate acestea, dar buzele lui le explorau pe-ale ei, înfometate.

în ea se născu un vid ciudat, iar când el o trase mai aproape, căutându-i curbura şoldurilor şi a spatelui, se cutremură de plăcere. Trupul ei părea că se aprinde tot, odată cu dorința dinlăuntrul ei. Pentru ca apoi el să se îndepărteze uşor, lăsând-o în aşteptare. Din implus, se agăță de el, spre amuzamentul său.

- Hayley, suntem pe un drum de țară şi încă e lumină, murmură. Nu e nici locul, nici momentul potrivit.

Ce naiba făcea? Era un joc al tachinărilor?

- Discutăm mai târziu despre asta. între timp, îți dau altceva la care să te gândeşti, şi o sărută delicat.

Avusese dreptate, căci senzația acelui sărut o bântui multă

vreme după aceea.

Marcus porni maşina, în timp ce ea se lupta cu zecile de întrebări din propria-i conştiinţă. Cum de nu-i rezistase? Unde-i dispăruse toată revolta împotriva atitudinii detaşate cu care bărbaţii se impuneau în faţa femeilor? De ce nu se luptase? Răspunsurile se aflau în sentimentele ce le nutrea pentru el şi care o conduceau de la nivelul subconştientului.. .cu toate că speranţa însăşi era doar un act de autodeziluzionare. în mod normal, ştia că pentru el astfel de gesturi intime însemnau doar o joacă. Iar dacă ea avea măcar un dram de mândrie.. .sau de simţ raţional, putea trece cu capul sus prin ceea ce avea să urmeze.

Deocamdată însă, spiritul ei era departe de orice raţionament logic.

O măcina mai ales ideea de a sta în acelaşi hotel cu el, mai ales că plana o premoniţie curioasă. Mai apoi, o deranjă şi privirea pe care le-o aruncă recepţionista la intrare. Marcus arăta extraordinar, distins, deosebit de proaspăt în costumul lui impecabil. Iar ea intră alături de el, într-o rochie sexy, cu părul puţin răvăşit şi probabil cu buzele mânjite de conturul creionului. Apoi, constată cu stupoare că li se alocaseră camere alăturate.

- Am făcut rezervare pentru cină la opt, o anunţă de îndată ce recepţionista îi lăsă singuri. Am să bat la uşa ta la ora cuvenită.

Cufundat în gânduri, intră la el fără a o mai privi, spre dezamăgirea lui Hayley. Ea însăşi prezisese că după clipele de tandreţe din maşină, pe care mai mult ca sigur că acum le regreta, atitudinea lui va deveni mai rece. Or, asta ar fi trebuit s-o bucure..

Cu cât se adâncea distanța dintre ei, cu atât scădeau şansele ei de a se face de râs.

Se relaxă sub un duş fierbinte, apoi căutând ceva de îmbrăcat. Cam tot ce-şi adusese era formal; nu fusese deloc inspirată de dimineață. Singura posibilitate era rochița pe care o purtase şi la premiera filmului. Deşi cam firavă, era una din piesele ei preferate şi-i dădea încredere în sine; de care avea foarte mare nevoie pentru acea seară.

Nu găsi niciun cusur reflecției din oglindă. Materialul rochiței nuanța bronzul ei pal într-o culoare cremoasă, iar faldurile i se mulau pe coapse şi pe pieptul generos. Adăugă puțin fard de ochi, apoi un contur de buze, şi era gata pe când el bătu la uşă.

O cercetă apreciativ sub privirile ei timide.

- Sper că au ceva bun în meniu. Sunt lihnită.

- Va trebui să fie ceva excelent ca s-o întreacă pe cea la care mă uit.

Toate aceste replici o bulversau şi mai mult; acum era glacial, acum devenea atent cu ea.

- Alte suişuri şi coborâşuri? oftă ea.

- Trebuia să-mi dau singur un semnal de alarmă, râse el.

Asta ce voia să spună?

Cina se servea într-o sală mare, care dădea spre grădina interioară cu un lac artificial în mijloc. Copacii erau împodobiți cu beculețe care aveau să se aprindă la lăsarea serii, pentru o atmosferă mai plăcută.

- Arăți extraordinar Hayley. O surpriză de fiecare dată când te

privesc.

- Mulțumesc, șopti ea când ospătarul le servi primul fel de mâncare. Ce e asta, spanac? și tăie plăcinta în două gustând. E minunată.

- Şi mai minunat e felul în care te bucuri de orice. Posibil ca totul să merite.

Cina se desfăşură la fel de plăcut şi în continuare; vinurile se schimbară cu fiecare fel, dar Hayley gustă câte puțin din toate. Şi totuşi până la cafea, simțea că se învârte lumea cu ea. Sorbi din lichidul fierbinte cu grijă, dar o ajută să scape de amețeală şi să rămână doar cu clipele cu adevărat prețioase.

- Pentru un hotel de o noapte, Liz putea găsi ceva ieftin, observă ea la un moment dat.

-A găsit, dar l-am schimbat.

-De ce?

- Pentru că ştiam că o să-ți placă, şi-i luă o mână într-a sa, conturând o formă incertă cu degetul mare în palma ei, iscând valuri de senzații. Şi pentru că ăsta e mai romantic, adăugă, cu ochi fermecător de albaştri, încât undeva în sufletul ei răsună un vag avertisment.

-Sigur nu voiai să spui mai seducător?

-Spun ce gândesc. Când o să-nveți să asculți?

- Poate atunci când voi şti că pot avea încredere în tine, rosti ea

- pesemne că vinul îi dezlegase şi limba.

-Ai motive să n-o faci?

-Am învățat să nu mă încred în orice bărbat, explică ea cu un sentiment de frustrare. Am lucrat pentru un tip care credea că dacă mă plăteşte bine îşi poate permite orice.

De ce naiba începea să vorbească despre Frank Heaton?

-Şi ceea ce s-a întâmplat între noi a fost.orice?

-Poate. Bineînțeles că felul tău de a privi problema e mai subtil, dar scopul e acelaşi. Din păcate, pe fostul meu şef nu l-au avantajat nici înfățişarea şi nici metodele folosite; dar măcar a acționat mai direct. Ştiam clar ce vrea.

- Şi crezi că eu caut acelaşi lucru? Se lăsă pe spătar, eliberându-i mâna.

-Nu e aşa?

-Dacă te referi la faptul că vreau să fac dragoste cu tine, râse el, ai dreptate. Dar am avut impresia că...şi tu.. .vrei.

Hayley rămase fără cuvinte. Nu se aşteptase să admită chiar aşa de direct. Şi nici nu-şi imaginase că atitudinea ei fusese chiar atât de evidentă.

-M-am înşelat?

După scenele din maşină şi felul în care trupul ei reacționase, ar fi fost greu să nege.

-Nu.. .la un moment dat. Dar diferența dintre noi este că eu am libertatea de a alege.

-Adică?

-Să fim serioşi! Chiar nu-ți dai seama?

Abia acum îşi aminti că uitase de mesajul lui Felicity, dar parcă nu mai conta. Marcus nu plecase.

- Bea-ți cafeaua, ordonă el. Terminăm conversația într-un loc mai adecvat.

Hayley îl ascultă, conştientă că întrecuse măsura şi că nu avea cum să dea înapoi. Afară, el o conduse spre grădina interioară. Era o noapte plăcută, cu un cer înstelat, dar Hayley se pomeni înfrigurată din cauza încordării şi a pulsului accelerat. Marcus, pe de altă parte, nu mai părea nervos.

- Ceea ce mi-ai spus clarifică foarte multe lucruri, zise. Vrei să vorbim despre asta?

- Nu, şi nici nu vreau să-mi mai bat capul cu problemele astea.

- Dacă vrei să mergi în cameră.

- Nu! Vreau să fiu cu tine, zise disperată. Marcus, sunt atât de confuză. Nu ştiu ce să mai cred.

- Atunci, nu te mai gândi; uită-te la mine, şi privirea lui nemărginită parcă ascundea toată liniştea de care avea nevoie. Ce vezi?

Hayley dădu din cap, temându-se a-i spune că-n ochii lui străluceau dorințele ei. Pentru că totul era visare încă din clipa în care se trezise.

- Mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu pe tine?

- Ce înseamnă mult? zise, deşi un vulcan stătea înlăuntrul ei în aşteptare.

El o sărută uşor, delicat, cu multă răbdare pentru ca ea însăşi să-i vină în întâmpinare pe măsură ce degetele lui începură a-i dezmierda chipul, părul, conturul fin al gâtului. înlăuntrul ei se reaprinse flacăra pasiunii, răscolindu-i simțurile. îl îmbrățişă,

agățându-se de umerii lui, de gâtul lui puternic. Marcus o lipi de el, sărutând-o tot mai înfometat, cu mâinile explorându-i nervoase spatele, vădit nerăbdător.

Cum de se întâmplau toate așa de repede? se întrebă ea. De ce efectul era spontan pentru amândoi?

Buzele lui făceau minuni, trezind în ea fiori nebănuiți. La un moment dat își ridică ochii, întâlnindu-i pe-ai ei cu un licăr jucăuș.

- Mi-ai răspuns la întrebare. Acum, o să-ți răspund și eu.

O trase după el spre hotel, apoi sus pe scări. La ușa ei, întinse mâna după cheie. Scotocindu-se în geantă, Hayley i-o întinse, orecum uimită de rapiditatea cu care se petreceau toate, încât nici nu mai avea răgaz să-și analizeze scăpările. înăuntru, îi aruncă geanta pe jos și o luă din nou în brațe.

Cuibărită în brațele lui, se simțea ocrotită, și toată rezistența ei dispăru. Se sprijini de el, tot mai persuasiv, cerând mai multă pasiune. El o luă pe sus, fără nici cel mai mic efort și o purtă până la pat, unde o lăsă din nou pe picioarele ei. Fără a se dezlipi de ea, îi descheie fermoarul și cureaua pentru a lăsa materialul fin al rochiei să cadă, dezvăluind-o. Apoi, cu mișcări sigure, îi desfăcu și sutienul, și sânii ei mirifici se dedară atingerilor lui febrile.

Buzele îi coborâră apoi spre curbura gâtului, și o împinse ușor pe pat, îndepărtând și ultima barieră, mătasea lenjeriei ei. După care se dezbrăcă și el și se întinse lângă ea. Căldura trupului său, prospețimea pielii sale îi ațâțau toate simțurile. își răsfiră degetele în părul lui bogat, ridicându-i gura spre a ei. Suspinele lor se împleteau într-o mare de dorințe comune.

Subjugată de vârtejul acestor senzații, Hayley nu-şi mai dorea nimic altceva decât ca focul pasiunii să continuie la nesfârşit. Sub atingerile lui, se arcui sub el tânjind după mai mult şi tot mai mult, spre unirea trupurilor lor. Cu mişcări lente, el o conduse în val după val de plăcere, până când, în culmea plăcerii ea scoase un țipăt scurt şi el o pătrunse, pentru ca apoi s-o ducă spre eliberarea după care ambele trupuri tânjeau.

Adormi în brațele lui şi când se trezi, el nu mai era în pat, ci la fereastră, privind afară în noaptea înstelată. Contururile umbrite ale corpului său îi stârniră din nou un val de plăcere. Probabil că tresărise, căci el se întoarse, misterios, puternic, umbrit de luna care lumina din spate. Intră în aşternut şi o trase spre el, sărutând-o pe frunte.

- Marcus, şoti ea, de ce-am mers aşa de departe?

- Pentru că nu mai avea rost să ne ferim de ceea ce era inevitabil. Te-am dorit încă din prima clipă. Dar nu era. nu se cădea să recunosc.

- Ciudat, se încruntă ea. Nu "se cădea”.

- Corect. Chiar crezi că-mi convenea să-mi întorc lumea cu susu-n jos pentru o fetiță care nu-mi respecta nici vârsta şi nici rezultatele muncii?

- De parcă ai fi un bătrân, chicoti ea. E aiurea.

- Asta s-ar fi întâmplat, de-a lungul timpului, cu atâtea femei disponibile.

- Presupun că ai avut destule, sări ea, iritată. Dar alegerea ți-a aparținut tot ție.

-Da şi nu, oftă. Câteodată, alegerile sunt rezultatul unor decizii din trecut. Dar, ca şi tine, nu vreau să mă gândesc la trecut. Doar de prezent am nevoie.şi doar prezentul îl doresc.

Se jucă puțin cu lobul urechii ei, iscând senzații delicate de care nici nu aflase până atunci. Hayley însă se cufundase în gustul amar al nepăsării lui față de viitor.

-Nu te poți agăța de trecut în permanență, zise ea. Cred că un bărbat are parte de femeia pe care o merită.

Ochii lui aprinseră un licăr de amuzament şi-i luă fața în palme.

- Sper să ai dreptate. Deşi nu ştiu ce-am făcut ca să te merit, rosti el, spre mirarea ei care descoperi în privirea lui ceva mai intens decât se aştepta.

-Până acum.. .nu prea multe.

-Te plângi?

Cu mişcări îndrăznețe, care îi uimiră pe amândoi, degetele ei coborâră de-a lungul abdomenului său, revitalizând pasiunea de mai devreme.

-Ai grijă! o avertiză el.

-De ce? E timpul să fac şi eu o schimbare.

îi luă bărbia în palme, lăsând luna să-i lumineze chipul pe când al lui rămase indescifrabil în umbră.

-Chiar crezi că până acum n-ai condus?

-Adică?

-Adică dacă era după mine, de mult îmi ajungeai în brațe.

-Nici nu mă mir, se retrase ea. Dacă s-ar fi căzut.

- Ascultă-mă puţin înainte să te aprinzi, şi o sărută delicat, liniştind-o. Ai dreptate într-un fel. Am tot viitorul înainte, iar tu ai apărut pe neaşteptate. Dar ştim că a existat o sclipire încă de la început. Fatalist cum sunt, am acceptat soarta. Te-am dorit la fel de mult precum mă doreai şi tu, dar mi-am zis să o iau încet, în speranța că, în timp, zidul pe care tu-l ridicai între noi cu încăpățânare se va demola.

Hayley îl ascultă în tăcere, mirată că-i citise intențiile de mascare
încă de la început.

-Nu ştiu de ce te-ai ferit de mine, dar eram fericit să te las să vii de una singură.. .Până când a apărut tânărul Lukes. Atunci mi-am dat seama că trebuie să fac o mişcare.

- Nu trebuia, se înveseli ea. Cel puțin nu pe seama lui. Dar mă bucur cai făcut-o.

Flacăra renăştea şi ce-a fost, ce va mai fi nu mai conta. Clipa prezentă era cea mai valoarosă. îl învălui şi trupul ei moale se lipi de-al lui incitant.

-Văd că înveți repede!

-Am avut un profesor bun, şopti. Mai învață-mă!

Capitolul 8

întâlnirea de a doua zi se ținea într-o sală mică de conferințe, de la marginea unui orăşel, chiar cel în care Hayley crescuse. însă copilăria ei făcea cum parte dintr-o altă viață.

Tânăra stătea alături de Marcus şi de un alt director de firmă în jurul unei mese mari, aşteptându-i pe ceilalți parteneri să apară. Nu

era în apele ei, şi dintr-o privire realiză că nici el. Pe nepregătite, bărbatul îi strânse mâna pe sub masă; ea încercă să se abțină a-şi trăda emoțiile în public.

Era oare doar în imaginația ei sau lumea o privea suspicioasă? în anumite momente, părea că toți ochii sunt îndreptați spre ei, dar probabil că era doar în mintea lor. însă savurând ultimele gesturi intime pe care le trăise cu Marcus de dimineață, era sigură că totul i se citea pe față.

La această ultimă şedință fusese invitată şi presa, şi un reporter înalt, scheletic, îşi făcu loc până spre şeful ei, cu un carnețel în mână, vădit nerăbdător. Hayley se depărtă când cei doi începură să discute despre planurile de viitor ale firmei Maury; dar pe măsură ce interviul se prelungea, devenea tot mai impacientată.

La un moment dat se deschise o uşă din fund şi intrară doi bărbați pe care Marcus îi salută respectuos şi-l ignoră pe reporter.

- Mă scuzați, cred că şedința poate începe. Domnişoară Morgan, vă rog.

Ea îl urmă, fascinată de mişcările line ale trupului său, amintindu-şi de clipele petrecute împreună, încercând să descopere dacă doar cu atât se va alege de pe urma raporturilor dintre ei. Probabil că vor reveni la "afaceri", ca de obicei.

în clipa următoare însă, mintea i se goli complet de orice gând, căci aşezându-se, trăi un şoc care-i amortiză orice simțire. La celălalt capăt al mesei se afla domnul Heaton senior, cu fiul său alături.

Nu ştia cât avea să reziste căci fiecare por al ei voia să se facă

nevăzut, precum o făcuse în ziua când îl zărise în tren. Acum însă, nu avea unde să fugă.

Uitându-se în faţă, întâlni privirea libidinoasă a lui Frank şi întregul ei trup se contorsionă dezgustat. în mod automat, mâna ei o căută pe a lui Marcus pe sub masă, dar îl prinse de genunchi. El tresări discret şi o fulgeră încruntat după care îi prinse degetele, calmând-o.

- Ce s-a întâmplat? Parcă ai văzut o fantomă.

- Am.văzut.Dar o să mă calmez deocamdată.

El urmări direcția ochilor ei, iar Frank îşi mută atenția în altă parte. Ea răsuflă uşurată şi se concentră asupra foilor pe care le avea cu ea. Cum de nu realizase că firma lui Heaton putea fi un posibil partener? Se uită pe raporate ca să-şi dea seama că parteneriatul cu ei fusese mult timp amânat. Tipic pentru politica de conducere a familiei Heaton, iar şedința decurse în acelaşi ritm haotic. La pauza de cafea, Marcus nu arăta deloc bine dispus.

Hayley fugi la baie ca să ia o gură de aer şi să-şi analizeze rănile cauzate de şocul de mai devreme. în oglindă văzu imaginea unui chip palid, hăituit. îşi aranjă machiajul şi părul, apoi ieşi, dar tresări speriată.

- Măi să fie! Hayley Morgan!

Ea se dădu un pas înapoi, la auzul glasului său viclean. Pe culoar nu exista toaletă pentru bărbați, deci în mod sigur c-o urmărise.

- Minunat.

Hayley se întoarse pentru a-l înfrunta pe unicul bărbat pe care-

l ura, blestemându-şi soarta care o încercase de-atâta şi-atâtea ori.

- Speram să ne întâlnim odată şi odată, şopti el aproape de urechea ei.

- Şi eu care m-am rugat să nu te mai văd niciodată.

- Ce onoare; să mă aminteşti în rugăciunile tale! şi o prinse de încheietura mâinii cu forță.

- Ai vrea tu! se smuci ea, însă fără de scăpare.

Ferindu-se de ochii lui negri injectați, fata trăi un sentiment de repulsie, apoi vechea neputință o năpădi din nou. Realiză însă că nu mai era nevoită să îndure chiar totul.

- Ia-ți mâinile de pe mine! Acum! în clipa asta!

- Sau ce? şuieră el. Țipi? Nu cred. Nu aici, chicoti. Ştii că nu sunt genul care să se lase îndepărtat de o scenă dintr-asta. Ba chiar mă incită. Deci, sărută-mă sau loveşte-mă. întotdeauna ți-a plăcut să joci tare.

De dincolo se auzeau voci şi râsete. De-ar fi venit Marcus.. .însă nu se zărea nimeni pe coridor.

Mustea de îndârjirea de a scăpa de trucurile odioase ale lui Frank. El se aplecă, buzele-i lipicioase căutându-le pe ale ei. Tânăra îl împinse, şi apoi îşi înfipse adânc tocul în piciorul său. Şocat, Frank o eliberă brusc şi se retrase.

După o clipă de ezitare, Hayley o luă la fugă şi privi înapoi. Frank îşi verifica rana, iar pe chipul lui contorsionat se citea durere. Tremurând încă, reuşi să se amuze de imaginea ce-o urmărea. Pentru ca apoi să-l vadă pe Marcus apărând din sala de conferințe.

- Te-am căutat peste tot, însă ea se agăță de brațul lui gâfâind.

Ce s-a întâmplat? Te simți rău?

Ea se reculese. Ultimul lucru pe care Marcus trebuia să-l afle erau problemele ei. Ar fi înrăutățit situația.

-Mă grăbeam. Am crezut că mă cauți.

-Aşa e. Hai să mâncăm.

în aceeaşi clipă, Frank apăru de după colț, şchiopătând, palid la față.

-Minunat. Haide!

Găsiră loc într-un han de țară şi se aşezară în linişte.

-Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt mai devreme, sau e un alt subiect tabu al tău?

Hayley se lăsă pe spătar, pălind, încercând să găsească o formulă adecvată de a-l evita.

-Heaton e un fost? V-ați certat ca-ntre iubiți?

- Cu siguranță, nu! Ce revoltător! La care el ridică mirat din sprâncene. Scuze; fiul lui Heaton întotdeauna mi-a creat senzația asta.

-Vrei să-mi povesteşti?

- Nu chiar.Dar dacă tot m-ai salvat de el încă o dată.Am lucrat pentru domnul Heaton până când acest Frank a apărut cu intențiile lui de a mă hărțui sexual. îmi plăcea munca pe care o făceam, şi şeful pe care-l aveam, aşa că l-am ignorat, dar toate s-au acumulat insuportabil. Aşa că am plecat. Şi am avut bafta de a-l vedea în tren, în ziua când ne-am întâlnit. De Frank încercam să scap când.

Se îmbujoră, amintindu-şi cu jenă ceea ce făcuse.

- M-ai sărutat. Domnişoara Agasantă n-ar fi ezitat să spună

lucrurilor pe nume.

- Cred că nu. Dar de fapt, niciodată n-am fost agasantă. Doar în situații de urgență.

- Spre norocul meu, urgențele tale au fost de folos, o sărută el delicat.

Ea îl privi intens, gândindu-se cât de mult îl iubea şi cât de tare îşi dorea să.

- De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Probabil de ruşine. Iarba rea nu piere. Tatăl lui Frank n-a vrut să creadă în acuzațiile mele, ba chiar m-a acuzat că eu l-am ademenit pe junior. Nu eram sigură că mă vei crede nici tu, mai ales după incidentul prostesc din tren. Şi să fim serioşi, pe vremea aia nu aveai despre mine o părere chiar favorabilă.

- Corect.. .Dar totuşi, ar fi trebuit să ai mai multă încredere în mine.

- După atitudinea ta din tren, nici eu nu mă aşteptam la prea multe din partea ta.

- Draga mea, toate ca toate, dar ai obținut ce-ai vrut.

- Asta zici tu, surâse ea. Nici nu mă aşteptam la mai mult din partea unui misogin ca tine.

- Chiar mă întrebam de ce sari ca arsă de fiecare dată când mă apropiam de tine, redeveni el serios. Amicul Frank e o prezență neplăcută, dar nu credeam că tactica lui te-a afectat într-o asemenea măsură.

- A durat mult. Aproape un an. Şi m-a afectat profund.

- De ce ai îndurat atâtea până să-ți dai demisia?

- Presupun că datorită prejudecăților vechi pe care le aveam legate de loialitatea față de şefi. înainte să apară juniorul, aveam o relație foarte bună.

- Am impresia că ai dus loialitatea la extrem, nu?

- Da, acum mi-am dat seama. Iar după ce s-a întâmplat azi.

Tresări, amintindu-şi gura lui umedă care o căutase pe-a ei.

- Ce s-a întâmplat? se înnegură el. A încercat...?

- Nu. N-a reuşit. L-am lovit. Tare. Şi cu puțin noroc, o să fie nevoie de spitalizare.

- Tu eşti cea care va avea nevoie de spitalizare dacă se mai apropie de tine, rosti el înspăimântat.

- Nu cred. Am senzația că de data asta şi-a învățat lecția.

- Să sperăm; spre binele lui.

- Te superi dacă schimbăm subiectul?

- Bine, deocamdată.. .Hai să mâncăm, totuşi.

Până la cafea, atmosfera se detensionă.

- Mă bucur că asta e ultima şedință pentru afurisitele astea de colaborări.

- Ştiu că azi-dimineață a fost un dezastru, dar mi s-a părut că te văd entuziasmat.. .plin de aşteptări.

- N-am cum să te păcălesc, râse. Ai dreptate. Acum se înfăptuieşte ceva la care bunicul a visat mult. Ne extindem. Din nefericire, a trebuit să aştepte ca eu să mă maturizez ca să-l ajut, dar s-a dovedit a fi prea târziu.. .pentru el.

Era pentru prima oară când o introducea în viața lui personală. Şi dădea senzația că astfel, avansau încă un pas.

-Numai voi doi aţi fost? N-a avut fii?

-Pe tata. Care n-a fost interesat de afacere. El şi cu mama erau arheologi, şi n-aveau stare să rămână într-un singur loc. Câteodată, când mă duceam la tata cu probleme, se uita la mine uimit, ca şi cum eram una din descoperirile lor, uitată pe un raft, undeva.

Adică nu-l apreciau îndeajuns, gândi ea cu amărăciune.

-Şi mama ta?

- Se asemănau. Complet absorbiţi de munca lor. Mi-am dat seama că până nu ajungeam capabil să mă întreţin, eram pentru ei doar un bagaj pe care-l puneau în cârca unei cămile, sau a unui măgăruş sau cu ce naiba se mai deplasau ei pe-atunci.

-Şi totuşi, trebuie să fi fost interesant, visă ea cu ochii deschişi. Să călătoreşti.. .să vezi lumea.

-Da. Să decoperi minuni ale trecutului. Dar niciodată nu le-am împărtăşit obsesia. Educaţia mea a fost într-un fel mai specială. Până când bunicul a pus piciorul în prag şi a insistat să mă întorc în Anglia şi să am parte de o "educaţie decentă".

-Şi te-a mulţumit?

- Foarte tare, râse. Atunci mi-am dat seama că genele tehnologiei erau mai puternice în firea mea decât cele arheologice.

-Şi părinţii tăi.. .mai trăiesc? încercă ea ezitant.

-încă mai sapă . fericiţi. fără să aibă habar pe ce lume trăiesc.

-Şi bunicul tău?

-A murit acum cinci ani. Dar a murit fericit pentru că avea pe cineva care să-i calce pe urme.

Şi dintr-o dată parcă se trezi din visare.

- Scuze; trebuie să te las puțin singură. Am de dat nişte telefoane; nu stau mult.

Hayley rămase a medita asupra a cele ce tocmai dezvăluise despre el. Țelurile sale în viață, motivațiile, forța acestora; mai ales că nu izvorau dintr-un egoism fără margini. Deşi nu-şi dădea seama, avea mai multe în comun cu părinții lui decât credea. Avea obsesia lui; într-adevăr înlănțuită cu ideea de succes, de progres, şi care reprezenta, de fapt, dragostea pe care i-o purta bunicului său.

După un timp, Hayley se ridică pentru a merge la toaletă. Pe hol, se ciocni de un tânăr.

-Martin! Ce cauți aici?

-Am venit la o întâlnire neoficială cu noul meu şef. Am tot făcut nişte calcule financiare cu privire la situația companiei. E cam pe muchie de cuțit deocamdată, dar am una sau două soluții.

- Dacă e cineva care să ştie despre ce vorbeşte, tu eşti acela, îl încurajă. Baftă!

-Mulțumesc. A, uite că au venit, şi privi peste umărul ei, la bar. îți ofer ceva de băut până să mă duc la ei?

-Nu, sunt cu.. .Marcus.

- Trebuia să-mi dau seama, zâmbi. Dar lasă-mă măcar să te prezint. O să fie impresionați.

Hayley refuză din cap, dar totuşi aruncă o privire de curiozitate.

- Dumnezeule! şi tresări, dezgustată. Compania Heaton! Cu ei lucrezi?

-îi cunoşti? se miră el văzând-o palidă.

- Prea bine. Nu ştii? Sunt în plin colaps. Vor să se alăture companiei Maury, deci ai s-ajungi să lucrezi tot pentru Marcus.

-Asta este, râse el mulţumit. Tocmai au decis să nu adereze, şi potrivit calculelor mele, au şanse. Se pare că au dus afacerea doar în sânul familiei şi vor să rămână aşa, iar eu voi încerca să-i ajut, în calitate de director de finanaţe.

- Pun pariu că e ideea lui Frank. Care nu s-a mulţumit cu ce-i rămăsese.

Martin rămase puţin surprins.

-Bună ziua din nou, Hayely. Mă gândeam eu că tu eşti.

Discuţia o împiedicase a-l zări pe Frank apropiindu-se.

-Bună ziua şi la revedere. Iar ţie, baftă; o să ai nevoie.

Frank însă o luă de braţ, conducând-o spre masa unde stătea tatăl său.

-Hayley, draga mea, mă bucur că te văd. Nu ştiam că-l cunoşti pe domnul Lukes.

-Lucrăm împreună. La compania Maury.

- Aha! păli bătrânul. înseamnă că ştii despre colaborarea noastră.

- Da, am fost la şedinţă azi-dimineaţă, explică, mirată că n-o observase. Sunt secretara domnului Maury. A aflat că nu vă mai alăturaţi lui?

- încă nu. Azi-dimineaţă lucrurile nu erau tocmai clare. Dar sper ca după discuţia cu domnul Lukes să mă decid pentru o cale sau alta, şi se întoarse spre Martin. Deci? Putem salva firma?

- Eu zic că da. V-am notat aici procedurile şi cred că o să

meargă. Deşi sunt cam dure.

- Sunt atât de bucuros, oftă uşurat domnul Heaton. Chiar nu doream să renunţ la firmă.

Frank părea neinteresat de discuţie, jucându-se cu paharul şi privind când la Hayley, când la Martin, cu un rânjet maliţios.

- Tu eşti dispus să renunţi la Hayley? interveni. Dacă nu lucraţi împreună, o să pierdeţi o mulţime de oportunităţi, surâse viclean spre Martin. E la fel ca înainte?

- Cum adică? împietri Martin.

- Altădată îi plăcea, şi făcu cu ochiul. înţelegi?

- Nu prea.

- Haide! Văd că încă mai are o slăbiciune pentru artileria grea, şi se întinse s-o ia de bărbie pe Hayley. Ai reuşit? Bravo, Martin! Bravo!

La atingerea lui, tânăra îşi pierdu autocontrolul.

- Ia-ţi mâinile murdare de pe mine sau.

- O să mă pocneşi, cum făceai altădată? rânji Frank. Te rog. Deşi lovitura pe care mi-ai dat-o mai devreme a durut puţin.

- Trebuia să-mi dau seama că pielea ţi-e prea tăbăcită ca să mai simţi ceva. Mai bine te-aş fi lovit mai tare.

- Ai prins gustul viciului, nu? râse el. Interesant! Poate forţez nota mai târziu, dacă prietenul nostru nu se supără.

Martin îl prinse de gulerul cămăşii.

- încă o vorbă, prietene, şi ai s-o regreţi!

- Bine, bine! şi-l îndepărtă de Martin fiindcă lumea începea să-i urmărească, iar domnul Heaton devenise livid.

- Iartă-l, te rog, pe fiul meu.Din păcate, mama lui l-a răsfățat prea mult.

- Scuze că te-am lăsat să înduri una ca asta, domnişoară Morgan, îl ignoră Martin, luând-o de braț pe Hayley.

- Domnişoară Morgan. îl imită Frank. Ce formalități! Sau sunteți formali şi în intimitate? Eu o alintam domnişoara Morgasm.

Hayley îşi duse ambele mâini la urechi, şocată la auzul acelei porecle cu care juniorul o tachina.

- Eşti cel mai insuportabil.

- Aşa e, zise Martin. E timpul să-i dea cineva o lecție, şi ridică pumnul să lovească, dar altcineva îl împiedică.

- Ai dreptate, Lukes, dar eu am să fiu acela, rosti Marcus. Frank Heaton, am auzit cuvinte nu prea favorabile despre tine.

Cel în cauză, mic de tot de frică, găsi nu se ştie de unde curaj să răspundă.

- De la Hayley Morgan?....Dacă e secretara ta, ar trebui să ai grijă cu minciunile ei, rânji. Ba chiar, pun pariu că nu prea ai ce să nu ştii despre ea.la modul cel mai intim.

în clipa următoare, Frank se pomeni cu o lovitură direct în față. Hayley, speriată, ieşi în grabă, auzind însă cum corpul juniorului cade la podea. Afară, se pomeni în mijlocul unui grup de oameni care tocmai coborau dintr-un autocar, şi ascultau cu mirare la hărmălaia din interiorul localului. Trecu de ei ca să nu mai audă zgomotele luptei. Marcus i se alătură ceva mai târziu. Ea îl aştepta la maşină, încercând să-şi curme lacrimile şi imediat ce-l zări se agăță de el.

-Ah, Marcus, îmi pare atât de rău că te-am implicat în asta!

- N-a fost vina ta. Mi-am pierdut cumpătul. Dar nu-mi pare deloc rău; o cerea cu vârf şi îndesat.

Ea se descărcă de toată agonia trăită în ultimele luni, în vreme ce el o mângâia calm pe păr. Brusc - de undeva din grup - se aprinse un bliț, iar Marcus făcu din mână nervos şi înjură în barbă.

-E chiar locul potrivit să faci scene de isterie, zise iritat.

-Nu fac scene; şi oricum cred că sunt îndreptățită.

Se desprinse din brațele lui, realizând cât de prinsă fusese în acea îmbrățişare, şi constată că mai mulți ochi curioşi îi urmăreau.

-Dumnezeule.

-Haide. Ne întoarcem la şedință. Din fericire, am terminat-o cu firma lui Heaton.

-Au decis să nu se mai alăture?

- Dacă nu s-au decis încă, m-am decis eu, şi-i deschise agitat portiera.

Deşi liniştită din punctul ei de vedere, Hayley era totuşi îngijorată pentru Martin. Avea să supraviețuiască într-un fel sau altul. .Măcar de nu şi-ar fi dat demisia atât de repede.

- Măcar e un lucru bun din asta, oftă el. Avem după-amiaza liberă .Şi noaptea, dacă stăm la hotel.

-Să rămânem, încuviință ea după o mică ezitare.

Capitolul 9

Petrecură după-amiaza vâslind pe un lac. El manevra barca, având mânecile cămăşii suflecate până la coate, încât tânăra putea admira printre pleoapele întredeschise musculatura fină a aceloraşi

brațe care o încătuşau în mrejele iubirii. Marcus surâdea, semn că şi el îşi amintea de aceleaşi clipe.

Totul era atât de idilic, încât abia-i venea a crede că nu e doar un vis; pe de altă parte, niciodată n-ar fi visat ceva mai perfect.

- Marcus, zise ea la un moment dat, de când durează situația asta?

-Adică de când vâslesc pe râu cu o fată în barcă? Cred că n-am mai făcut-o din liceu.

- Da, dar mă refeream dacă.. .a existat întotdeauna o fată.

-Poate. şi ochii-i luciră veseli, la care ea se încruntă. Durează de multă vreme, nu ştiu.

- Ce, experiența sau fetele? zise ea înțepată. Sau de ce n-ai mai vâslit din liceu? La care el se aplecă jucându-se cu bărbia ei.

- Cine e verde de invidie?

- Nu sunt geloasă; doar curioasă.

- Nu e foarte impresionant. Fie că mă crezi sau nu, la vremea respectivă n-am avut multe fete. Şi de atunci, adăugă sarcastic, n-a mai fost nicio fată cu care să vin pe lac.

- Nu că vreuneia i-ar fi plăcut, observă Hayley ironic, dacă Felicity e genul pe care-l preferi.

- Mda.. .Poate că de-aia nici nu le-am adus.

- Nici pe Felicity? Pare mai specială.

- Da, posibil, miji el ochii, însă cu un licăr de avertisment. De ce să nu uităm trecutul şi să trăim prezentul? Să facem din asta o zi memorabilă.

Un nor umbri pământul în clipa următoare, ca şi gândurile

fetei. O zi - doar atâta-i promitea? Şi după? Norul trecu, iar ea se încurajă, hotărâtă să-i urmeze sfatul şi să nu se preocupe de ziua ce-avea să vină.

- Am o surprinză, zise el. I-am convins pe cei de la hotel să-mi facă un coş cu mâncare. Ce zici, ne oprim undeva să mâncăm?

- Super.

Prânziră pe malul lacului, la umbra unor copaci, cu sandvişuri şi salată. Ca dintr-un frac magic, Marcus scoase şi o sticlă de şampanie cu două pahare. După care, totul deveni mirific, iar apele lacului şi peisajul prinseră o nuanță aurie.

După-prânz, rămaseră pe pătură, el sprijinit de un trunchi de copac, Hayley, de el, delectându-se cu îmbrățişarea lui reconfortantă. Din când în când se mai întorcea să-l sărute - săruturi scurte, delicate, care transmiteau un fior cald prin tot corpul ei. Cu ochii întredeschişi, urmărea mişcarea lină, aproape ademenitoare, a soarelui printre frunze şi multitudinea de nuanțe pe care le desenau razele printre crengile pomilor.

Perfect. Perfect.

Prea curând însă se pregătiră de plecare. în maşină, Hayley trăia cu regret ultimele clipe ale valului de fericire, anticipând cu nerăbdare noaptea ce-avea să urmeze.

Cinară, după care dansară pe muzica lină ce se auzea în surdină. Plutea lin, alături de Marcus, lăsându-şi trupul să alunece pe lângă al lui într-o promisiune negrăită. Ca la o petrecere, se vedeau camere de fotografiat peste tot, multă lume veselă, glumind întruna. Hayley însă nu mai auzea şi nu mai vedea nimic, cuibărită în bațele

lui pe micul ring de dans.

îi căută ochii şi întâlni marea din adâncul lor, misterioasă. îi părea incredibil ca acest bărbat perfect să-i fie amant - singurul bărbat care reuşise a trece de barierele ridicate de ea. Să-şi fi dat seama că era primul? Şi dacă da.. .conta?

Ca-ntr-un răspuns, buzele sale îi mângâiară părul.

- Hayley Morgan, şopti el, te vreau acum. Haide.

Fără a mai sta pe gânduri, se lăsă condusă de pe ringul de dans spre cameră. Oare era atât de evidentă nerăbdarea lor? însă la adăpost, nimic nu mai conta, în afară de încleştarea celui care avea puterea de a o ridica spre fericirea absolută.

După o noapte de dragoste, primele raze ale dimineţii îi găsi tot încătuşaţi.

***

Pe măsură ce distanţa până în oraş se micşora, Hayley simţea un gol tot mai mare în sufletul ei. Trecuseră de o noapte superbă, iar acum Marcus nu-i dădea nici cel mai mic indiciu de ce avea să urmeze. Ea căscă şi el îi zâmbi încurajator.

- Eşti obosită?

- Puţin. Nu ştiu dacă o să pot face prea multe azi.

- De-aia te şi duc acasă. Oricum e duminică, şi dacă tot am să fiu plecat de la birou, poţi să te odihneşti, să dormi sau mai ştiu eu ce.

Deşi dezamăgită, Hayley trăia cu speranţa că măcar la birou îl va mai vedea. Pe când acasă, va sta mai mult într-o letargie totală. De ce n-o putea măcar încuraja? Să-i spună ce gândea. Nu rostise niciodată vorbe de iubire. Doar un semn aştepta de la el şi l-ar fi

urmat întru totul.

De multe ori, declarațiile de iubire îi amuțiseră pe buze; deocamdată o dorea şi se mulțumea cu atâta doar.

Oftă, neputincioasă a-l întreba tot ce voia să afle. între ei se ridicase o barieră în acea dimineață, mult mai grăitoare decât oricare dintre cuvinte. Nu-i promisese nimic..nu-i oferise nimic.. .în afară de cele întâmplate până atunci.

Aşa că nu dorea să-şi strice amintirile umbrindu-le.

Acasă, el parcă la bordură şi opri motorul, spre fericirea ei. Deci, avea să intre? Anthea era mai mult ca sigur la Lenny, aşa că aveau apartamentul pentru ei.

-Nu stau. Am ceva urgent de rezolvat.

- Atunci, ne vedem la birou, mâine, își reținu ea lacrimile de regret.

- Şi până atunci? Mă gândeam să cinăm. Vreau să-ți spun ceva.

-De bine sau de rău? tresări ea.

-Aşteaptă şi-ai să vezi. Vin după tine pe la opt.

Sub duş, mintea ei continua să analizeze cele petrecute în ultimele două zile, nuanțând diverse scene, învăluindu-le într-o aură de vis.

La ora opt, avea să-l vadă. Voia să-i spună ceva. Nu încerca să facă supoziții, pentru că adesea o duceau la deziluzii. Mai bine aştepta.

Sună telefonul şi Hayley ieşi de sub duş, încă udă, sperând să fie el.

- Hayley! o auzi pe Anthea. Mă gândeam eu că eşti acasă. Ai

văzut ziarul? L-am pus în hol.

- Nu, n-am avut timp. De ce? Ceva grav?

- Uită-te. Cred că a fost o şedinţă pe cinste! adăugă sarcastic.

- Adică?

- Uită-te! O să ai un şoc. La fel şi Marcus.

Cu un gol în stomac, se duse după ziar şi după multe căutări găsi ştirea, care într-adevăr o bulversă complet.

Se titra: "Cel mai promiţător parteneriat al lui Maury”, iar articolul povestea despre o întâlnire romantică dintre Marcus Maury şi secretara lui, inclusiv despre altercaţia cu "fostul ei şef". Apoi dădea pronosticuri despre reacţia la care se aşteptau din partea lui Felicity Brown, care în prezent filma în America. Tonul era unul acid, şi dădeau poze de la localul unde Marcus îl pocnise pe Frank, precum şi de la hotel.

Habar n-avea de unde apăruseră toate acele poze. Tot timpul fuseseră urmăriţi de camere de fotografiat şi de ochi curioşi. Cum de nu observaseră?

Sună din nou telefonul. De data asta era el.

- Am sunat să-ţi spun că n-o să ajung deseară. A apărut ceva important.

- Am văzut ziarul, răspunse ea, agitată.

- A, deci ştii.

- îmi pare aşa de rău Marcus! Ce facem?

- N-ai ce să regreţi. E timpul să mă ocup eu de toate. Deşi e cam complicată treaba şi o să-mi ia ceva timp, şi după tonul lui se simţea stăpânirea de sine.

- Vin la birou mâine. Dacă stau în casă, înnebunesc.

- Bine, dacă asta vrei. Poți să lucrezi la ce-ai notat la şedințe.

- Ne vedem mâine?

- Nu.dar în scurt timp. Dacă apar reporteri, stai calmă şi nu declara nimic. La revedere, deocamdată.

- Marcus, aşteaptă!

- Trebuie să închid. Te mai caut.

***

Şi totuşi, trei zile mai târziu, Hayley nu ştia nimic de el, în afară de faptul că plecase din oraş. Anthea notase acest mesaj în timp ce secretara dormea.

- De ce nu m-ai trezit? se enervă ea. Cum adică a plecat? N-a spus unde? Sau când se întoarce?

- Nu.Şi părea cam iritat, aşa că am preferat să nu întreb.Haide Hay! Nu e singurul bărbat din lume. Va trebui doar să-l uiți.

- Deci, şi tu crezi că-mi dă papucii! gesticulă ea amplu, cu lacrimi în ochi.

- Poate. Dar situația e de aşa natură încât nu-l poți învinui.

- Oare? încă un şef care o joacă pe degete pe secretara lui, până se plictiseşte.

Dar oare chiar îl învinuia? Nu, cel mai probabil. Era un bărbat ca.oricare altul.. .ca Frank Heaton şi restul. în căutare de orice aventură. De ce ar fi refuzat-o? Şi de unde să ştie că ea îşi dăduse seama de la început de jocul în care intră?

Dar totul fusese atât de minunat, de natural, de desăvârşit. Chiar să nu-i fi atins nicio coardă sensibilă dincolo de dorința

carnală? Poate că Anthea avea dreptate şi acum încerca doar să se salveze pe sine din situaţia jenantă.

Dar să o părăsească aşa, fără niciun cuvânt de despărţire, s-o rănească adânc pentru că.. .în ciuda a ceea ce sperase ea.

- Poate că asta îţi va folosi ca lecţie, Hay.

Hayley se întoarse, pentru a nu fi nevoită să confirme spusele colegei. Dacă existase vreodată vreo şansă ca ea şi cu Marcus să fie împreună, o irosise.

Titlurile de-a doua zi însă veniră cu o confirmare de netăgăduit : "Marcus Maury trece Atlanticul să se confeseze - N-am fost cuminte!"

- Deci, asta însemna că a plecat din oraş! S-a terminat!

înainte să înceapă, de fapt.

Părea că nimic n-o mai poate răni, până când văzu ziarele din ziua următoare în care apăreau poze cu Marcus şi Felicity îmbrăţişaţi: "Marcus şi Felicity se împacă. Bat clopote de nuntă!"

Martin o sună s-o invite la masă. N-avea chef să iasă, dar după voce, bărbatul părea foarte fericit, aşa că ar fi fost o nedreptate să-l refuze. Era prima oară când ieşea din casă după o săptămână şi prima ocazie în care încercă din răsputeri să ascundă urmele rănilor. La insistenţele Antheei, îşi aranajă părul şi îmbrăcă o rochiţă neagră pe care Martin i-o admirase şi altă dată. Apoi mai avea de lucrat şi la buna dispoziţie. Anthea avea dreptate - lumea nu se sfârşea cu Marcus. Mai erau şi alţii. Iar viitorul şi-l va controla doar ea. Şi deocamdată încerca să nu bage de seamă jelania propriului suflet.

Martin, chipeş şi fericit, o întâmpină la locul cu pricina cu o cutie de ciocolată.

- Ti-aş fi adus şi Hori, dar ar fi trebuit să stai cu ele toată ziua.

Pe parcusul mesei, ea se interesă de noul post şi de domnul Heaton.

- E foarte bun, iar bătrânul e foarte mulţumit, acum că s-a descotorosit de pramatia de junior.

- Ce s-a întâmpat cu Frank?

- Presupun că a plecat în Australia. Exact ca pe vremuri, când nelegiuiţii erau deportaţi acolo.

- Ferească de ţinutul în care ajunge!

- Amin! Cel puţin ai scăpat de el, aşa că te poţi relaxa, zâmbi. Iar bătrânul m-a pus să-ţi transmit un mesaj: dacă te plicitseşti la Maury, te aşteaptă un post la noi, şi-i luă mână într-a sa, strângând-o uşor. încă regretă că ai plecat, iar oferta e foarte serioasă.

Când se întoarse la birou, Hayley se pomeni cu două persoane pe coridor.

- Uite-o! zise un tip, salutând-o. Salut, draga mea! Ce zici de o poză? Ia, pune o mână pe mâner şi uită-te la noi, o îndemnă. Stai exact în dreptul numelui de pe uşă, că vrem să intre şi ăsta.

Hayley gesticulă chiar în clipa în care se aprinseră bliţurile.

- Ce căutaţi aici? Persoanele neautorizate n-au voie!

- Super! Ia prinde-o, Fred. Chiar dacă tipul a fugit după vechea iubire, secretara e loială până la capăt. Căutătura ta înverşunată o să-i dea pe spate. Ia scoate-ţi pieptul la înaintare puţin.

- Ieşiţi! Sau vă dau afară! şi încercă să deschidă biroul, după care

le trânti uşa în nas.

- Ce zici de o poveste în exclusivitate, draga mea, se auzi de dincolo. Cum marele şef a abuzat de secretara lui. O să-ți aducă o grămadă de bani. Nu pierde ocazia; tipul nu merită.

Hayley îşi astupă urechile pentru a nu mai auzi. Tipul nu merită!.... - cuvintele răsunară cu ecou în mintea ei, dar erau adevărate. Marcus însuşi se învinovățise de neloialitate, iar acum ea se pomenise aruncată la o parte. El fugise pentru a-şi afla liniştea alături de Felicity, lăsând-o pe ea să se zbată cu reporterii.

Posibil ca a doua zi, Marcus să se întoarcă, ştiind că va găsi pe birou notițele ei complete. Ea se va blinda în spatele unui zid invincibil, şi totul va continua ca înainte.

însă pentru nimic n-avea să mai fie ca înainte. Nu se putea preface a nu fi rănită. Intră în biroul lui, sună la securitate, apoi îl căută pe Martin.

Capitolul 10

Pe peronul gării, Hayley aştepta liniştită trenul care avea s-o ducă departe de toate suferințele. Cândva, încercase să scape de familia Heaton şi se refugiase în brațele unui străin. Cum să ştie ce putea să se întâmple când doi străini se întâlnesc? Pentru ca acum, să se întoarcă de unde plecase, ca să se salveze de o durere şi mai mare. Cu mintea încețoşată, cu trupul încremenit, cu ochii secați de lacrimi, nu mai era nimic care s-o rețină aici.

Undeva în adâncul sufletului, ştia că atunci când îşi va recăpăta încredere în sine, va reuşi să se bucure că totul se terminase. Nu mai avea nicio speranță. Ori de câte ori o bântuiau vise nedorite, le dădea la o parte şi le închidea într-un fişier al memoriei

inscripționat "trecut". Inspiră adânc aerul răcoros al începutului de toamnă. Melancolia iernii bătea la poarta sufletului ei, cu paşi repezi. Atunci va putea hiberna, își va putea adăposti inima până spre primăvară, când, poate, durerea va fi dispărut complet.

încercând a se elibera de aceste gânduri, studie peronul. Puțină lume la acea oră matinală dintr-o dimineață de luni. Fericită, urmări cum trenul garează. Destule locuri ca să găsească unul mai retras.

Se aşeză la o fereastră, aşteptând posomorâtă ca trenul să plece din gară. O năpădeau din nou imagini din trecut şi închise ochii, abătută.

Nu mai avea rost să încerce să-şi înfrângă dezamăgirea. Totul îi amintea de el. Aici începuse aventura. în tren. Ea îl sărutase şi deschisese poarta spre cea mai superbă - şi mai dureroasă - etapă din viața ei. Cum de-şi închipuia că aceste amintiri aveau să se risipească vreodată?

Se cufunda din nou în visare, iar de data asta voia să se lase purtată pe valurile imaginației. Să retrăiască plăcerea şi durerea deopotrivă.

El se aproapia. îi putea simți prezența fizică.mai-mai să-l creadă alături. Buzele lui peste ale ei, delicate, suave, smulgându-i orice răsuflare. Degetele lui pe obrazul ei, ştergându-i lacrimile pe care nu şi le mai reține.

-Hayley. şopti el cu glas grav.

-Marcus. răspunse ea aievea.

Apoi se trezi, incapabilă să mai suporte şi se pomeni în fața

unor ochi mari, albaştri, nesiguri.

-Tu eşti.Credeam că visam.

-Era un vis frumos?

O invadă realitatea nemiloasă, căci se hotărâse a nu i se mai destăinui niciodată.

-Ce cauți aici? întrebă rece.

-Căutam o fată pe care am cunoscut-o.. .acum ceva vreme.

-Atât? zise, dorindu-şi a nu mai tremura din toată ființa.

-Da.

-Ai cunoscut atâtea fete, încât e posibil să n-o mai recunoşti pe cea în cauză.

- Ea era mai specială, surâse vag. Una mai agasantă, care m-a sărutat fără prea multe prejudecăți.Aş vrea să-mi iau revanşa.

-Ai făcut-o deja, se cutremură ea. Cu vârf şi îndesat.

- însă nu îndeajuns ca să răscumpăr toate cele pe care le-am îndurat de când a apărut în viața mea, şi o luă de umeri. Cred că n-o să-ți placă gluma mea, dar simt nevoia să te sărut din nou.

Şi o luă în brațe, sărutând-o pasional, înfometat, pedepsindu-i gândurile negre cu o flacără arzătoare insuportabilă prin intensitatea ei. Pentru ca apoi să-i caute ochii nedumeriți, neîncrezători, îngropându-şi fața la pieptul ei.

-Hayley, ce mult mi-ai lipsit.

-Atunci, de ce-ai plecat? întrebă ea, înlăcrimată.

-N-am plecat. Nicio clipă. întotdeuna am fost acolo.

înainte ca ea să aibă răgaz a medita asupra celor spuse de Marcus, buzele lui le ferecară din nou pe-ale ei, jucându-se cu

simțurile ei, încât inima începu a-i palpita de bucurie. însă în clipa în care mâinile lui începură a-i explora trupul, își recâştigă stăpânirea de sine şi-l îndepărtă.

- Marcus.nu suntem într-un dormitor. Şi nici măcar într-un compartiment de clasa întâi. Lumea se uită la noi.

El cercetă ochii curioşi din jurul lor.

- Haide, şi o ridică în picioare. Coborâm la prima stație.

- Dar o să întârzii la birou. Domnul Heaton.

-își poate găsi o altă secretară, şi-i fură din nou un sărut. Tu eşti a mea.

- Dar.

- Niciun dar.

Marcus închiriase un taxi care să-i ducă înapoi în oraş, până la apartamentul său impunător, în cea mai mare viteză. După ce-i plăti tipului, o grăbi pe Hayley să urce scările spre a intra. Chiar şi sub starea de şoc în care se afla, tânăra nu putea să nu rămână impresionată de interiorul apartamentului - mobilier perfect lustruit, piese alese cu mult bun-gust, covoare bogate, care confereau un lux şi un confort mai presus de orice-şi imaginase vreodată. Şi nu era o poză tăiată dintr-o revistă, ci expresia pură a propriei sale personalități.

- E minunat, zise în sufragerie. Absolut minunat.

- Sunt de acord, răspunse el, cu ochii fixați pe ea. Ia loc şi-ți aduc ceva de băut. Ceai sau cafea?

- Ceai, alese, deşi își dorea să-l aibă alături cu multitudinea de idei care i se învălmăşiseră în minte.

- întrebările şi răspunsurile mai pe urmă, zise el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Până să se întoarcă, ei îi pierise tot curajul. Bărbatul însă îi simţi ezitarea.

- Bun, de unde să începem?

Stăteau aşezaţi fiecare la câte un capăt al canapelei, iar Hayley se simţi dintr-o dată pierdută. Cum să ajungă la el din poziţia aceea? Cum să-şi descarce sufletul când încă nu era sigură de ceea ce se întâmpla? Aşa că aşteptă, până când tăcerea deveni insuportabilă.

- De unde ai ştiut unde sunt?

- Mi-a spus Anthea, azi-dimineaţă. Tocmai plecaseşi la gară.

- Trebuia să ştiu că nu pot avea încredere în ea. încă e fermecată de tine, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat.

- Pentru tine am încetat a mai fi un miracol, nu?

- Da.. .în sfârşit, am învăţat câteva lecţii despre loialitate. Rar funcţionează în ambele sensuri. în cazul tău, e clar că Felicity venea pe primul plan. Şi n-am putut să aştept să văd unde mă potrivesc.

- Ar fi trebuit să ai răbdare, Hayley. Mă întorceam la tine. Dar aveam nişte lucruri de rezolvat şi n-am vrut să te implic mai mult decât era nevoie. Puteam să te rănesc.

- Şi crezi că fuga ta la Felicity nu m-a rănit? La atât de puţină vreme după ce împărţiserăm totul. Chiar nu ţi-a păsat?... Nu, normal că nu! Mai întâi te-ai gândit la ea şi te-ai şi grăbit.

- într-adevăr, m-am dus la ea. Din două motive. Unul - să-i spun cât mai amabil că totul se terminase între noi. Trebuia să fim faţă în faţă. Măcar atât îi datoram, pentru că am trecut prin multe

clipe frumoase împreună.

Hayley gesticulă a lehamite. Nu voia să fie părtaşă la aceste dezvăluiri cum că ar fi avut sentimente veridice pentru actriță.

-Şi al doilea?

- Al doilea.Voiam să atrag atenția asupra mea, ca să nu tăbărască jurnaliştii pe tine; aveam nevoie de ceva mai senzațional.

-înțeleg! zise ea cu ironie în glas. Şi nu ți-a păsat deloc de tine?

-Am mai trecut prin asta. Nu mă afectează. Dar pe tine.te-ar fi făcut bucăți.

Ea îl privi, înmărmurită. îl dorea.. .tânjea să-l aibă. Şi totuşi, nu exista nimic concret între ei.

-Ai.. .făcut dragoste cu ea acolo? şopti.

-Nu. De când te-am întâlnit pe tine şi am simțit că vii cu ceva nou în viața mea.

-Atunci, de ce ai cerut-o în căsătorie?

-Au fost doar bârfe, se întunecă el, dar n-aveai de unde să ştii.

-Dar ai sărutat-o! Am văzut în poze!

-Am rămas prieteni. Deci sărutam o prietenă, nu o iubită.

-Vrei să spui că vezi o diferență între cele două?

-Tu să-mi spui asta! se aprinse el.

Fără niciun cuvânt în plus, se repezi asupra ei, îmbrățişând-o înfrigurat, sărutând-o ardent, resuscitând-o şi pe ea. O cuprinse un fior cald care amenința s-o împresoare. Cu un geamăt scurt, îl cuprinse după gât, sprijinindu-se de el aşa cum n-o făcuse de multă vreme. Când o eliberă, ea rămăsese fără glas. O urmări intens, căutând parcă o confirmare în privirea ei, apoi o strânse la piept.

- Nu aşa am sărutat-o pe Felicity. Ai înțeles mesajul acum?

- Apropo de mesaje, bolborosi ea. Am uitat să-ți transmit unul de la Felicity. A doua zi după ce m-ai scos la cină, mi-a spus să-ți transmit că-i pare rău că n-a ajuns în seara precedentă şi că e liberă în seara aia.

- Şi tu ai crezut-o desigur? Ai crezut că ai fost doar o rezervă?

- Cam aşa ceva.

- Cât de puțin mă cunoşti, surâse. Te-am invitat pentru că aşa am vrut. N-o invitasem pe ea. Şi probabil că asta a fost răzbunarea ei pentru poza cu noi doi din ziare.

Hayley suspină, uşurată. Deci, totul fusese o minciună.

- S-a purtat destul de urât cu mine.

- Şi ai decis să omiți mesajul?

- Involuntar. Dar poate.îmi pare rău.

- Nicio grijă. Oricum n-aş fi ajuns. Aveam o rezervare la hotel în seara aia, la care n-aveam de gând să renunț, zâmbi cu subînțeles. Şi oricum, aflasem de telefon. Am sunat-o înainte să plecăm, ca să-i explic absența mea. M-a anunțat că mă căutase, dar nimic mai mult, aşa că i-am promis că o să încerc să combin afacerile cu o călătorie până-n America.

- Ceea ce ai şi făcut.

- Da.Şi acum, putem trece la problema următoare. Noi doi.

- Ce e cu noi doi? se miră ea.

- în primul rând, demisia ta m-a lăsat fără secretară. Deşi cred că de-acum Audrey se descurcă, după ce ai făcut tu grosul.

Hayley se bosumflă, dezamăgită că Marcus putea trece cu atâta

uşurinţă de la probleme personale la afaceri.

- N-ar fi în stare să-mi descifreze notiţele, sări ea indignată. Ce te opreşte să renunţi la demisia mea?

- Pentru că nu vreau.

- Vrei să spui că o preferi pe Audrey?

- Da, la birou. E mult mai uşor să mă concentrez în prezenţa ei. Ori de câte ori te am aproape, mă gândesc doar la cât de mult te doresc.

- Nu s-a observat, notă ea rece. Şi ţin să-ţi spun că încă "doreşti", nu "iubeşti".

- A iubi.. .a dori.. .în ce te priveşte, e tot una. Nu te pot iubi fără să te doresc, şi nici viceversa. Ti-am spus-o de nenumărate ori.

- Niciodată, sări ea, dar înţelese imediat aluzia.

îmbrăţişările lui, buzele fierbinţi, întreaga lui fiinţă o demonstrau. însă ea, temătoare şi nesigură, nu observase asta niciodată.

- Dac-aş fi ştiut.. .Dar nu mi-a venit să cred.

- Se pare că amândoi am trecut prin aceleaşi probleme, zâmbi el ademenitor. Nu-mi venea nici mie să cred că mă iubeşti aşa cum te iubeam eu.aşa cum trupul tău îmi arăta. De aceea nici n-am putut să mă las pe de-a-ntregul în voia sentimentelor.

- Adică?

înseamnă că mai existase încă o barieră.

- Am nişte lucruri de rezolvat Hayley.care o să-mi ia destulă vreme.

- Ştiam de ele încă dinainte să le înfăptuieşti, îl opri ea cu un

deget pe buzele lui. Ai de dus la capăt o ambiție, pentru bunicul tău, dar şi pentru tine însuți. înțeleg. Dar nu ți-ar fi mai uşor de îndeplinit această dorință dacă ai avea pe cineva pe care să-l iubeşti, care să te iubească şi să lucreze pentru tine în acelaşi timp?

- Poate, admise el, sărutându-i mâna. Dacă e femeia potrivită. Dar n-am crezut niciodată c-o voi găsi pe cea care să mă înțeleagă. De aceea mi-am ales întotdeauna femei cu cariere proprii, care să nu mă urmeze pe mine. în afara faptului că umpleau anumite goluri.

- Femei precum Felicity?

- Da. Dar spre deosebire de altele, ea avea şi o inimă. Drept pentru care.dacă nu apăreai tu în viața mea. aş fi.Ah, Hayley! Draga mea! Meriți atâtea şi avem aşa de puțin timp la dispoziție. S-ar putea să nu fie de-ajuns.

- E mai mult decât suficient. Atâta timp cât e doar pentru mine. Deşi s-ar putea să nu-mi mai ajungă nici mie, la familia numeroasă pe care am de gând s-o formez.

- Ca un cerc vicios, se încruntă el. Cu cât vom face mai mulți copii, cu atât va trebui să lucrez mai mult.

- îmi convine. Mai ales când te gândeşti la cât de bine ne vom distra procreând. Dac-ai şti cât de mult te-am dorit, Marcus!

- Gata, pierdem timpul! râse el. Trecem la treburi mai serioase. începem?

- Te rog. şi se cuibări în brațele lui.

- Nu aici. Mă gândeam la ceva mai solicitant. în pat.

O ridică fără niciun efort şi o trânti în pat, fără pic de grație,

începând s-o dezbrace.

- O să-mi lipsească biroul, zise ea visătoare. N-aş putea să mai vin până.?

- Toate la timpul lor. Deocamdată, am interviuri pentru o soţie. Şi te avertizez că sunt exigent. în toate privinţele.

- Ce propunere indecentă. Dacă asta s-a dorit a fi, chicoti ea.

- Poate. Vrei postul?

- Da, se enervă ea, dar.

- L-ai obţinut. Ne căsătorim.

- Nu vrei să-mi vezi mai întâi CV-ul? dar râsul i se curmă când îl observă gol, deasupra ei.

- Ba da, normal, şi începu să-i descheie nasturii bluzei. Ne uităm peste el împreună, la fiecare rubrică.începând de acum.

îi dezgoli umeriii, apoi sânii, dezmierdând-o cald.

- Până acum, e foarte bine, zise, dar nota amuzantă dispăruse. Nu mai era un joc. îi descheie şi fusta, şi Hayley urmări uimită expresia plină de încântare a chipului său pe măsură ce trupul ei se dezvăluia în faţa lui.

- Eşti complet alta, de fiecare dată!

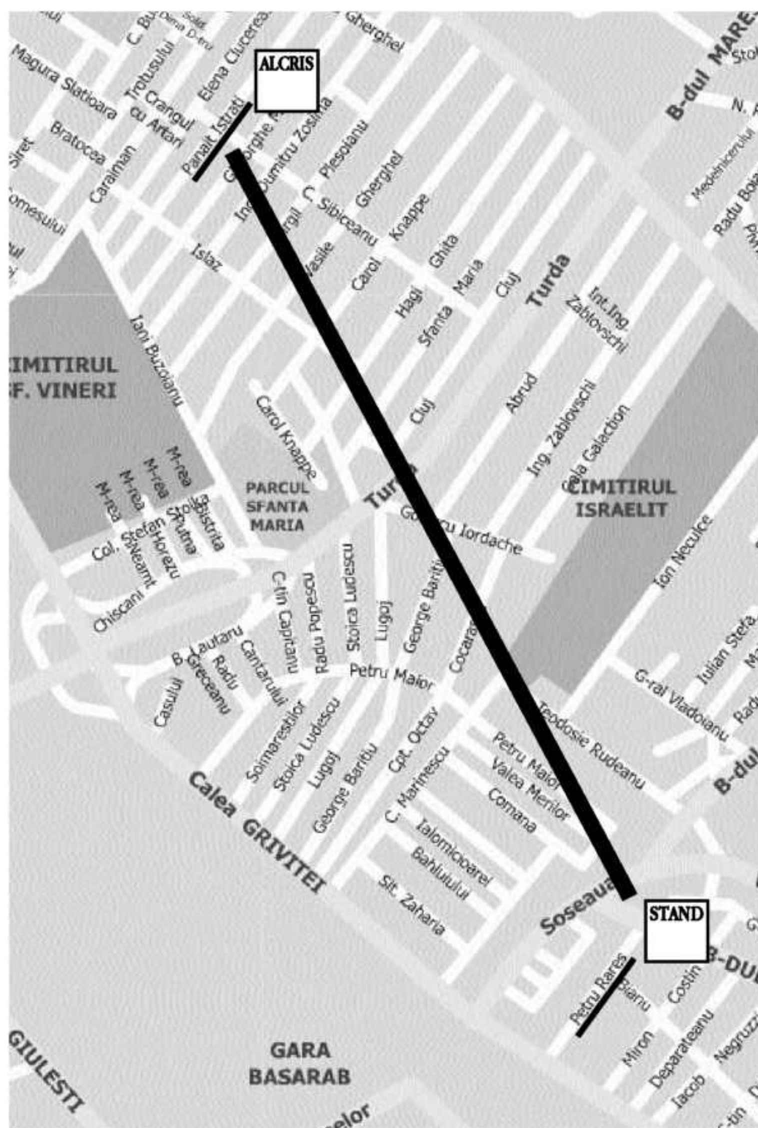
- Marcus, te rog.Am aşteptat atâta, îl îmbrăţişă. Te iubesc!

- Draga mea, şi o sărută prelung, înfierbântat, învăluind-o în valuri de plăcere, pe care ea şi le reprimă până în ultima clipă.

- Spune-o, Marcus, te rog.

- Te iubesc.

Sfârşit

„CARTEA PRIN POŞTÂ“ se pot adresa **„S.C. ALCRIS 94**

DIFUZARE"

Bucureşti, str. Panait Istrati 62, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecții ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*